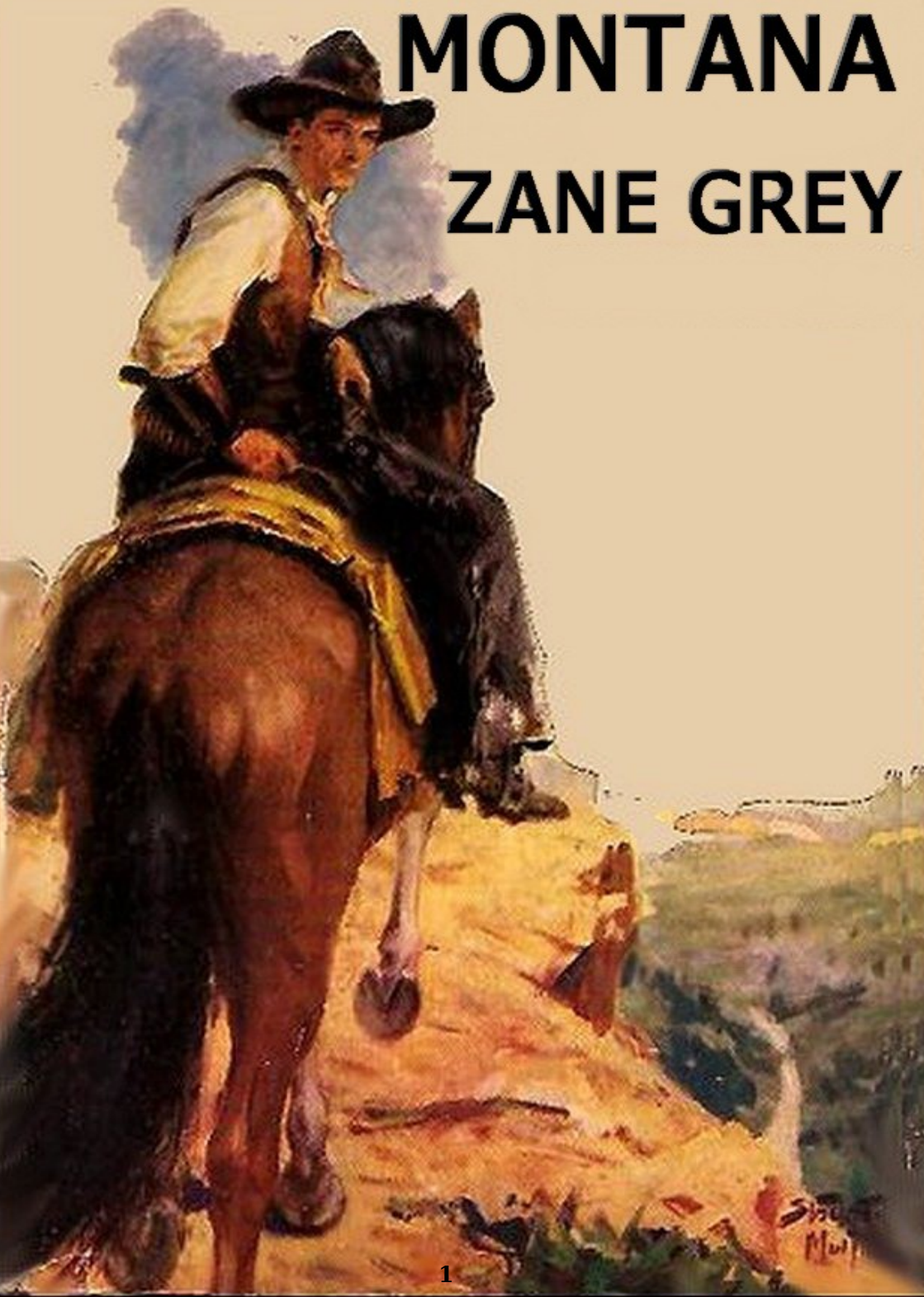

MONTANA

ZANE GREY

COLECȚIA CELOR 4 AȘI
Nr. 3

ZANE GREY

MONTANA

V.1.0

Traducere de D. E. CALVOCORESCU

Editura PODEANU

1

PE VAPOR

Marea care se întindea în zărilor îndepărtate, opacă și greoaie, evoca lui Forrest imensele preerii din Westul sau drag, țara pe care dorea din răspuțeri s-o mai revadă încă odată înainte de a muri, ruinat cum era, sufletește și trupește, din războiul de secesiune.

Se sprijini de parapetul vaporului cu aburi, adăpostindu-se de căldura înăbușitoare a soarelui, la umbra unei bărci de salvare. Era a doua zi de când plecase din Washington și prima dată când se arăta pe punte. Valurile uriașe ale Oceanului Atlantic izbeau năvalnic în pereții vaporului, care trosneau la fiecare lovitură, parcă voind să se desfacă din încheieturi.

Stătu astfel, adâncit în gânduri, fără să observe că s-a făcut noapte și că cerul strălucea feeric luminat, de miliardele de stele, ce se reflectau ca într-o oglindă magică, în apa oceanului, acum de nuanță închisă.

Își amintea de munții, preeriile, văile udate de numeroase rămă repezi, de casa unde atâtea lucruri scumpe lui se petrecuseră și de care se simțea strâns legat. Emoția însă ajunsese la culme când, uitând de slăbiciunea și suferințele lui îndurate timp de nouă luni într-un spital infect, se cramponă de parapet, căutând să străpungă întunericul, având viziunea clară că a și ajuns acasă. Numai decît însă, își clătină capul, alungând asemenea nebunii din minte. Dar, recăzu, din nou pradă gândurilor.

Vedea ca prin vis valea șerpuitoare, printre coline, ale căror bălării păreau de argint în bătaia soarelui, cu arborii de un verde strălucitor; râul care curgea repede printre

stânci, mărginit cu solvii și sălcii, ducând cu el trunchiuri de copaci dezrădăcinați din munți; casa bătrânească, în stil spaniol, cu ziduri albe și acoperișul de țiglă roșie.

Ce schimbări va găsi reîntorcându-se? Această întrebare îl neliniștea căci orice schimbare ar fi însemnat o parte ruptă din inima lui. Spera să-și găsească părinții sănătoși, așa cum îi lăsase înainte de a pleca în armata generalului Grant, pentru a lupta în rândurile federalilor contra confederaților.

Statele Unite, din cauza negrilor, se despărțise în două: Federalii, care erau din Nordul și Vestul Americii de Nord, rămaseră credincioși lui Lincoln, care cerea desființarea sclaviei. Sudul, persistând în a o menține, le declarară război, formând o Confederație aparte. Războiul ținu patru ani, în care timp se dădură 2000 de lupte și 112 mari bătălii, în care mai mult de o jumătate de milion de oameni fură uciși și răniți.

Numai când interveniră Grant și Shermann, rebelii putură să fie învinși. Grant îi învinse peste tot în direcția Estului, în timp ce Shermann înainta mereu victorios spre West.

În cele din urmă, generalul rebel Lee, capitulă fără condiții, din lipsă de hrană, muniții și oameni, în anul 1865.

Amintindu-și toate acestea, Forrest se gândi cu groază la măcelul dintre frați în care atâția oameni își găsiră sfârșitul, într-un război fără sens.

Forrest se desprinse de parapet și făcu câțiva pași pe punte, simțind că rănila căpătate în lupte, nu se vindecase și că nu era acum decât o epavă omenească.

Privi liniștit și trist în acelaș timp împrejurul lui, gândindu-se că toți acești oameni erau americani, frați care în urma păcii se împăcaseră și care nu aveau alte griji acum decât cele casnice. Ce era un soldat rănit pentru acești călători bogați și fără griji? Nimic! Mai aruncă o ultimă privire asupra mării și se coborî în cabină, unde se trânti în pat așezându-se cu greutate, căci rănila nu-i dădeau pace.

Cu un zâmbet trist, care îi flutura de obicei pe buze, adormi în curând.

A doua zi, Forrest își părăsi cabina spre amiază, ieșind pe

punte ca să respire aer curat. Marea se liniștise. Numai un ușor tangaj îi amintea că se află pe un vapor. Mirosul primăverii plutea în aer și atrăsese pe punte un număr destul de mare de călători. Forrest se așează pe un fotoliu, atât de confortabil cât îi îngăduia piciorul lui aproape anchilozat și se lăsa pradă gândurilor.

Forrest încercă să rămână întins, cu ochii închiși.

Se gândi fericit la nespusa plăcere ce o va face părinților lui, sosind pe neașteptate. Vedea pe mamă-sa îmbrățișându-l cu căldură și șoptindu-i cuvinte duioase. Pe tatăl lui, bucurându-se mult, dar numai în sine, așa cum cerea firea lui aspră de fermier, căci venind în contact încă de mic copil cu Indienii, se adaptase obiceiurilor lor aspre, dar bărbătești.

Când deschise ochii, privirea lui întâlni pe aceia a unei tinere fete, care se uita la el, cu ochii ei mari, negri și strălucitori. Surprinsă că îl cerceta cu privirea în timpul somnului, ea roși. Apoi, se întoarse repede și începu să se plimbe pe punte împreună cu o prietenă a ei.

Forrest le urmări din ochi, observând la cea dintâi, o talie suplă și un căpșor cu păr șaten, prin care vântul flutura ușor. Tânărul închise ochii, cătând să-și întipărească în minte ochii minunați ai fetei, care îl privise străpungător, cu un fel de surpriză pe care în zadar încerca să și-o explice. Oare îl cunoștea ea? Forrest alungă însă acest gând, amintindu-și că nu avusese când să-l mai vadă, în timpul acestor patru ani de război crud și sângeros.

Incidentul aproape dispăruse din sufletul lui neliniștit, când zări din nou pe cele două fete, care reveneau la braț, dar de astădată părând că nu-l vede. El le pândi, observându-le cum se apropie și cum trec aproape de el. Amândouă erau americance, îmbrăcate simplu dar cu mult gust. Tânăra cu păr șaten avea mersul obișnuit al Westmanilor și călcătura unui muntean.

Ele se îndreptară spre un colț mai liber al punții, nu prea departe de Forrest și începură să joace un fel de tenis, palmele înlocuind rachetele. Deodată mingea scăpă și se opri sub fotoliul pe care se afla tânărul.

Fata cu părul șaten alergă iute, roșie și tulburată.

— Ce stângăcie! spuse ea scuzându-se. Sunt atât de neîndemânatecă!

Forrest uită că nu trebuia să facă mișcări repezi și se aplecă într-o parte. Apucă mingea și, cu un gest stângaci, cu mâinile tremurânde, o înapoie fetei.

— Oh! Îți este rău! făcu tânăra cu părere de rău.

— Puțin! Nu-i nimic, răspunse slab Forrest.

Ochii mari ai fetei îl fixară o clipă.

— Ar fi trebuit să mă lași să iau eu mingea, continuă fata.

— Mă gândesc adesea la rana mea, dar dumneata m-ai făcut s-o uit, spuse el ridicând ochii spre ea, surâzând încurcat.

— Ah! Ai fost rănit în război și te întorci acum la ai tăi?

— Da, mă întorc cu ceea ce a mai rămas din mine.

Tânăra, încurcată, mulțumi încă odată și se întoarse la prietena ei.

Forrest rămase întins, suferind grozav după urma mișcării ce-o făcuse. Era un fel de senzație teribilă în dreptul șoldului, urmată apoi de un tremur nervos, foarte viu. Cu batista își șterse ușor nădușeala după frunte.

Spre sfârșitul zilei, când ieși din nou, puntea era goală, încercă să facă câțiva pași de-a lungul punții, dar durerile groaznice ce le simțea îl făcu să se îndrepte în grabă spre fotoliul lui. Când vru să dea în lături pătura, zări un buchet de violete.

Violete! Cine le pusese aici? Imediat își aminti de tânăra cu ochi frumoși. Acest gest mișcă adânc pe Forrest, căci înțelese că era un mesaj care nu putea fi formulat în cuvinte. Luă buchetul și-l duse în cabină, unde-l așeză pe pernă, privindu-l lung.

În curând se făcu întuneric și Forrest se trânti în pat gândindu-se cu amărăciune că această fată care-i arăta atâta simpatie, nu era făcută pentru o ruină, o... epavă omenească ca el.

2

WESTUL SĂLBATEC

Când, după câteva zile, vasul intră în portul New Orleans, Forrest simți cum inima îi zvâcnește cu putere, cum membrele anchilozate păreau că se îndreaptă de la sine și cum sufletul i se umplea de o bucurie nețărnută. Privi cu ochii scânteietori cheiul unde se oprise vaporul, orașul, apoi fără să-și dea seama, privirea i se fixă în zărilor îndepărtate de dincolo de port. Westul lui! Viața lui! Acolo se va întrema, în casa părintească, în munții care se înălțau măreți în jurul ei, pe pîscul Old Baldy, pe care încă din copilărie îl străbătuse în lung și-n lat.

Se coborî în cabină unde își băgă cele câteva boarfe într-un sac de călătorie, își luă carabina rezemată de perete, vârî cele două revolve în tocuri și se înapoie pe punte. Înainte de a părăsi vaporul, mai aruncă o ultimă privire în jur. Zări printre călătorii care coborau pe chei, pe tânăra fată cu păr șaten. Era îmbrăcată în alb și îndată ce Forrest o observa, totul dispăru în jurul ei. Numai pe ea o vedea! În curând însă valul de oameni o înghiți și dispăru din ochii lui. În zadar o căută cu privirea. Nu o mai zări.

Forrest intră în oraș, ducând carabina de țeavă și clătinându-se la fiecare pas, ca un om beat.

Rănille căpătate în nesfârșitul război de secesiune, își mai făceau încă efectul, după atâta timp.

Se făcuse noapte. Forrest însă, continua să se plimbe pe chei, admirând frumusețea magnifică a oceanului luminat de razele lunii și ale stelelor. Nu se putea sătura, privind toate acestea. Se așeză pe un bolovan și căzu din nou în

mijlocul gândurilor, care nu-i dădeau pace. De ce oare, tânăra cu păr șaten, pusese un buchet de violete pe fotoliul său. Ciudată purtare! Ținea oare la el? Absurd gând. Nu va avea niciodată norocul să fie iubit de o asemenea făptură dumnezeiască. Forrest clătină din cap, ca pentru a alunga acești gând. Se urni greutate și porni spre oraș.

Se făcuse târziu!

New Orleans era, în acea noapte de primăvară, cufundat într-o adâncă tăcere. Liniștea ce se coborâse asupra orașului odată cu lăsarea nopții, nu era întreruptă decât de strigătele și înjurăturile ce veneau din speluncile supraîncărcate. Orașul era aproape complet în întuneric, căci slabele licăriri aruncate de putinele felinare ce existau, nu ajungeau pentru a împrăștia întunericul. Acei puțini locuitori întârziați, trebuiau să aibă mici felinare de mână, pentru a nu se afunda în gropile pline de praf ale drumurilor din oraș, atât de înguste, încât aproape două căruțe nu puteau merge una lângă alta.

Forrest se opri în fața unei taverne, apropiată de port, pe firma căreia scria cu litere galbene „Saloon Moore”.

Împleticindu-se, tânărul intră înăuntru. Un tumult îngrozitor și un fum gros de-l puteai tăia cu cuțitul, îl întâmpină de la ușă. Era învățat însă cu asta. Era doar un fiu al Westului. Se îndreptă agale spre tejghea și ceru un whisky. Patronul speluncii, aducându-i comanda, îl cercetă curios din cap până-n picioare, apoi văzându-l palid și tras la față își închipui ce era cu el și dădu afirmativ, ca pentru sine, din cap.

— Hei! Prietene! Vii din Nord? îl întreabă el cu un glas batjocoritor.

Forrest știa, că cei din Sud urăsc de moarte pe toți cei ce luptaseră în armatele lui Grant și Shermann și că nu așteaptă decât ocazia de a o arăta pe față.

— De ce taci? continuă el pe același ton. Oare așa arată toți indivizii din Nord?

— Cum așa? făcu el calm, căutând să se stăpânească..

— Așa cum ești tu, galben ca ceara, de frica noastră, a celor din Sud...

— Ascultă, Mr.... nu știu cum, îl întrerupse Forrest puțin atins de ironia patronului, care-l jignea, țin foarte mult să-mi beau whisky-ul liniștit.

— Pun rămășag - continuă acesta încurajat de cuvintele tânărului, care lui i se păreau pașnice, neavând inteligența necesară spre a pricepe că ele nu erau decât o amenințare ascunsă - că mai ai încă în corpul tău împuștit un glonț provenind din fabricile Sudului.

— Vrei oare să simți și tu cum sunt cele din Nord? făcu Forrest, ai cărui ochi începură să sticlească amenințător și a cărui mână alunecă ca un șarpe, rezemându-se de patul revolverului din toc.

— Ce... Cum? izbucni patronul. Mă ameninți?

— Dacă nu isprăvești cu gogomăniile ce mi le tot îndrugi, amenințarea va deveni realitate, tună tânărul cu ton hotărât.

Consumatorii care se aflau la acea oră în speluncă, făcură câțiva pași înapoi spre a face loc celor doi oameni care până acum stăteau amândoi cu mâna pe armă, fixându-se furios. Strigăte de încurajare izbucniră din piepturile lor pentru patronul speluncii, pe care-l cunoșteau, lăsând la o parte orice șansă de reușită, tânărului ce se clătina îngrijorător de tare pe picioare, din cauza slăbiciunii care pusese din nou stăpânire pe el.

— Haide, McGuire, isprăvește cu el!

— Dă-i la cap, irlandezule!

— Hai, fricosule, ce te boldești la el! Oare ai înghețat de teamă, la vederea unui băiețandru beat?

Irlandezul făcu un gest de protestare, adresându-se consumatorilor, apoi răcni la Forrest:

— Eu?... Eu, spun gogomăniile, fiu de cățea ce...

Brațul lui Forrest, la auzul acestei ultime insulte, se ridică fulgerător, în acelaș timp cu al irlandezului. Două detunături răsunară, umplând un moment spelunca de fumul ce mirosea a praf de pușcă. Toți priveau atenți la ceea ce se întâmpla, fără să scoată vreun cuvânt sau să facă vreo mișcare.

Irlandezul, cu o expresie de uimire întipărită pe față, se

împleteci în picioare, se răsucii în jurul lui și se prăbuși grămadă, trăgând după el câteva pahare ce se sparseră cu zgomot. Acest ultim amănunt făcu pe consumatori să tresară ca din somn, trezindu-se din uluiala provocată de repeziciunea fantastică cu care se petrecuseră faptele.

Forrest, băgă în toc revolverul ce mai fumega încă, apoi fără să arunce măcar o privire în direcția cadavrului, ce fixa tavanul cu ochii holbați, se întoarse și păși spre ușă, căutând să se mențină cât mai drept, căci simțea că umărul îi sângerează. Nu putu ajunge însă până acolo, căci ușa se deschise brusc și un vlăjgan uriaș, cu barbă neagră, neîngrijită, pătrunse înăuntru, ținând în mână un revolver și privind încruntat.

Dintr-o aruncătură de ochi, înțelese ce se petrecuse.

— Cine a făcut asta? răcni el cu o voce teribilă.

Forrest, ai cărui ochi începură să se împăiejeze, simți că nu o să se mai poată împotrivi și acestui nou adversar. Se clătină pe picioare, dar făcând un efort supraomenesc, își lăsă soarta în voia lui Dumnezeu și privindu-l liniștit, răspunse:

— Eu!

Uriașul, cu o mișcare bruscă, se întoarse și se uită încremenit la omul care șovăia pe picioare, căutând să rămână țeapăn, apoi rânji sarcastic. Nu era acesta individul de care să se teamă el. Îl avea în mână.

— Fă-ți rugăciunea, urlă bărbosul, agitând arma.

Forrest încercă să ridice mâna spre a apuca revolverul, dar puterile îl părăsiră și brațul îi alunecă în jos. Se simți pierdut!

Uriașul, ridică revolverul, îl ținti o clipă, apoi înălță cocoșul și trase...

Dar altcineva fusese mai iute ca el. Cu o miime de secundă înainte ca glonțul acestuia să pornească, o altă detunătură răsună în spatele lui Forrest și cu un strigăt de moarte, uriașul căzu la pământ, cu o tresărire violentă, în timp ce tavanul speluncii fu găurit de glonțul deviat al celui ucis.

Forrest, își mai dădu seama că era salvat ca prin minune;

simți mirosul pulberii și se prăbuși fără cunoștință, cu mii de margini ce-i jucau fantastic în fața ochilor...

3

ÎN DILIGENȚĂ

Când își reveni în fire, se afla într-o diligență. Încercă să deschidă ochii, dar nu putu. Rămase nemișcat, căutând să înțeleagă ce se petrecea în jurul lui. Auzi voci care i se păreau cunoscute.

— E palid. Ești sigură, Ginia, că este acelaș?

— Desigur.

Acest glas avea un timbru fermecător, pe care Forrest îl recunoscuse ușor și care avu darul să-l trezească complet din letargie; se hotărî însă să nu miște și să pară leșinat încă câteva minute.

— Mamă, auzi el pe prima fată, Ginia spune că a văzut pe acest om pe „Berengaria”.

— Adevărat! Cine este? Întrebă ea.

— Nu știu, răspunse fata numită Ginia, tânăra cu păr șaten, pe care Forrest o văzuse pe vapor. E un soldat rănit.

— Cine ți-a spus?

— Nu importă cine... Chiar el mi-a spus... Ethel, dă-mi o batistă udă.

Forest simți că o mână moale și dulce, îi frecă fruntea cu o cârpă udă și acest contact îi dădu un fior ce-i străbătu tot trupul.

— E rece ca gheața! murmură ea.

— Sărmanul om! Ce lucru oribil, dacă ar fi murit! făcu tânăra fată, numită Ethel.

Forrest simți că o senzație, pe care nu o putea defini, îi pătrunde în corp. Deci, fata care-i dăduse buchetul de violete și pe care îl mai păstra încă, se afla în diligența ce

mergea spre West. Prin ce întâmplare misterioasă ajunsese el în diligență? Cine-l adusese? Și de ce? Toate aceste lucruri îi păreau de neînțeles.

— Ar trebui să-l vadă un medic, murmură Ginia.

Tânărul se gândi că era timpul să-și revie și așa cum putu, deschise încet ochii. Ginia surprinsă, făcu o mișcare în lături, cu trăsăturile feței destinse.

— Ah! Iată că-ți revii. Eu... noi începuserăm să ne îngrijorăm.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de mine... Am fost rănit într-o...

Forrest se opri însă brusc, nevoind să spună că s-a luptat într-o speluncă. Dar Ginia îl înțelese și continuă pentru el:

— Într-o speluncă?... Știu.

— Știi? făcu el, uimit.

— Da. Ai fost adus dimineața în diligență de un vânător de cerbi, White Fox, care ne-a spus cum te-a scăpat din mâinile lui Micke McGuire.

— Micke McGuire? Întrebă Forrest, mirat. Cine e acesta?

— Spune mai bine cine a fost, căci nu mai este. Era fratele patronului speluncii pe care l-ai ucis pentru ca te-a insultat.

— Ah!... Îmi amintesc acum. Am fost întâmpinat la ieșire de el și atacat. Mă simțeam pierdut, când am auzit o detunătură în spatele meu și pe uriașul din ușă prăbușindu-se într-un lac de sânge și... Mai departe nu mai ții minte.

— Să-ți spun eu. Detunătura pe care ai auzit-o, a fost din revolverul vânătorului de care vorbesc, White Fox, care te-a scăpat de la o moarte sigură. De frică să nu fii arestat de omucidere și spânzurat, te-a luat în brațe și te-a scos afară din oraș, unde a așteptat să treacă diligență. După ce ne-a istorisit ce se întâmplase, ne-a spus să avem grijă de tine. A plecat, pentru că nu vroia nici el să fie spânzurat și a spus de altfel că te cunoaște și că o să te întâlnească el odată, ca să ai prilejul să-i mulțumești.

— Mă cunoaște?... White Fox... Nu-mi amintesc de acest nume.

— Și totuși, vânătorul nu avea aerul că minte...

Forrest rămase tăcut, gândindu-se la acest necunoscut, care pretindea că-l cunoaște și de care el nu-și amintea deloc. Cine era? Tânărul aruncă o privire pe fereastra diligenței. În fața cehilor luă se desfășura o întreagă panoramă de culori de toate felurile: verdele imenselor preerii, care se întindeau până la orizontul îndepărtat unde părea că se unește cu albastrul minunat al unui cer senin de primăvară, luminat de soarele călduros ale cărui galbene raze răscoleau miile de floricele răspândite în preerie, alcătuind o fantasmagorie uluitoare, de o frumusețe fără seamăn.

Cu ochii pierduți în zare, Forrest adormi în curând, jocurile de lumină din fața lui îl obosise și-l făcuse să închidă ochii, fără să-și dea seama.

Când se deșteptă, zări pe bancheta din fața lui, pe fata cu părul șaten, care-i zâmbea.

— Te simți mai bine? îl întreabă ea.

— Da, mulțumesc.

— Știi, că White Fox ne-a spus să te lăsăm în seama unui medic la Oklahoma.

— De unde a știut el încotro mă duc eu? M-a adus la diligența care se îndrepta spre Oklahoma, deci pe drumul cel mai bun spre Santa Fe. La asta încă nu m-am gândit.

— Dar n-auzi că a spus că te cunoaște?

— De unde mă cunoaște? făcu exasperat Forrest, care făcea eforturi disperate spre a-și aminti de acest nume. Dar totul fu în zadar.

În cele din urmă, tânărul nu se mai gândi decât că în curând mama lui îl va strânge cu dragoste la piept, plângând și râzând în acelaș timp și că va putea să-și vadă prietenul din copilărie, anume muntele Old Baldy, pe care se va cățăra ca altădată. Dar drumul va dura mult timp.

Într-adevăr, diligența care plecase din New Orleans, apucând de-a lungul fluviului Mississippi, drumul cel mai ușor, apoi de-a lungul afluentului acestuia, Arkansas, nu ajunsese în Oklahoma decât după cinci săptămâni de mers greoi, în care timp frigurile pusese stăpânire pe el, stând aproape tot timpul în letargie, cu febră, aiurând și având fel

de fel de vedenii.

Îl se părea că vede mase compacte de schelete omenești, repezindu-se la el rânjind, apucându-l în ghearele lor și strivindu-l în vreme ce el scotea urlete asurzitoare de durere. Alte ori, se vedea pe vapor în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, vedea cum vaporul se desface din încheieturi, la izbiturile furioase ale talazurilor, cum se afundă în mare, cum strigă după ajutor și cum o tânără fată îmbrăcată în alb și care părea că plutește deasupra apei, îl trăgea de păr scoțându-l la suprafață.

Forrest se trezi într-un pat curat, într-o cameră spoită în alb. Lângă el, se afla Ginia.

— Unde sunt? bâlbâi el.

— La Hanul „Sonora” din Oklahoma. Fii liniștit, un medic te-a căutat și a promis că va face tot posibilul să te vindece.

— Să mă vindece, repetă el, întorcând capul în altă parte. Medicii mi-au dat cel mult șase luni de trăit. Rănilor din război m-au distrus.

O tăcere adâncă se produse în urma acestor cuvinte și care i se păru nesfârșit de lungă lui Forrest. Tânărul avu remușcări. Dar, văzând tinerețea sănătoasă a fetei care-i vorbea, o revoltă pe care nu și-o putu explica puse stăpânire pe ființa lui.

— E îngrozitor, murmură Ginia, în cele din urmă, cu un glas stins.

— Nu-i deloc îngrozitor, decât pentru cei nepăsători... și egoiști, spuse el. Moartea nu înseamnă nimic. Am văzut mii și mii de tineri care au găsit-o în fel și chipuri.

— Da, suntem nepăsători și egoiști. Dar asta, pentru că știm atât de puține lucruri! Trebuie numai să vedem moartea cu ochii, pentru a înțelege toate acestea!... Și acum trebuie să te părăsesc; mă așteaptă prietena mea și mama ei. Trebuie să plecăm mai departe, să ne continuăm drumul...

— Te voi mai revedea vreodată? o întrebă Forrest, cu un simțământ, care-i acoperea sufletul cu un vâl întunecos și trist.

— Nu știu... poate, răspunse ea zâmbindu-i. Apoi, fluturând mâna în semn de salut, îl părăsi.

Rămas singur, Forrest își potrivea capul mai bine pe pernă, tulburat de tot ceea ce se întâmplase până acum și chinuit de gânduri și întrebări. Cine era această fermecătoare ființă, care-l îngrijise ca pe un iubit și care pierduse atâta timp numai ca să aibă grijă de el? Nu știa altceva decât că o cheamă Ginia... Ginia... De la Virginia, desigur. Încotro se ducea? Uitase s-o întrebe și era sigur că nu l-ar fi mințit. Apoi, White Fox, cine era acest salvator? Aflase că era vânător de cerbi și că pretindea că-l cunoaște. De unde? Nu putuse afla, căci nici Ginia nu știa. Cum va ști vreodată, cine este White Fox, dacă nu l-a văzut la față? Care dintre consumatorii lui McGuire, era el? Căci dintre ei, trebuia să fie obosit de atâtea gânduri, sfârși prin a se așeza cât mai comod în pat și adormi, într-un somn greu, fără vise.

4

LOVITURA

După trei săptămâni, oarecum restabilit după urma împuşcăturii în umăr, căpătată în spelunca din New Orleans, de la McGuire, dar la fel de slăbit ca și înainte, de asprul război de secesiune, Forrest se afla în diligența care mergea spre Santa Fe. Ținta lui însă nu era acest oraș vestit în statul New Mexico, ci Las Vegas, în împrejurimile căruia se afla ferma tatălui său, Clay Forrest.

Teritoriul indian... Texas... și în sfârșit New Mexico. New Mexico! Țara lui natală! Timpi de ore întregi, contemplă infinita varietate a peisajelor; văi acoperite cu salvie și sălcii, pante ierboase urcând până în apropierea cedrilor și pinilor din vârfurile împădurite ale munților, din care făcea parte și muntele Old Baldy, zeul și visul copilăriei sale, mai impozant parcă ca niciodată, cu vârful înălbit de zăpadă și pe care razele soarelui îl făcea să lucească. Putea fi observat din uriașe depărtări cu imensele și prăpăstioasele lui canioane, pe deasupra cărora pluteau nori negri, ca o coroană, prevestind furtuna.

Forrest își simți inima cuprinsă de o bucurie sălbatecă. Rugăciunile lui nesfârșite, fuseseră ascultate în sfârșit de Dumnezeu.

Când diligența intră în Las Vegas și se opri în fața *Castanedei*, Forrest rămase ca paralizat în loc, nezărind pe conducătorul poștalionului care îl invita să coboare.

Deșteptat ca dintr-un somn adânc, Forrest se dădu jos și privi în jurul lui, căutând fețe cunoscute. Dar nu zări decât indieni, mexicani și slujbași ai serviciului poștei care luau

scrisorile de la conducătorul diligenței.

Tânărul, coborât jos, rămase imobil, privind în direcția munților, neștiind încă bine dacă i se împlinise ceea ce visase sau nu. Se căi acum că nu scrisese părinților lui că sosește. Dar nu, mai bine că n-a scris, căci își aminti de dezgustul lui de a-i încunoștința mai repede de ruina omenească care devenise.

Un geambaș se apropie de el.

— Un cal, domnule? Întrebă el.

— Știi unde se găsește Cottenwoods? răspunse Forrest.

— E vorba de ranch-ul cu acelaș nume?

— Da, spre Old Baldy, la douăsprezece miile de aici.

— Știu unde vine.

— Ai 50 dolari dacă îmi închiriezi un cal și mă însoțești până acolo.

— S-a făcut. Când plecăm?

— Chiar acum, răspunse Forrest. Adu caii.

— Numaidecât. Sunt aproape.

După câteva minute, Forrest și geambașul se găseau călare pe drumul ce ducea la ranch. Forrest călărea greu, făcând eforturi uriașe spre a se menține în șea.

— Nu vă simțiți bine? îl întrebă geambașul. Mai bine renunțați, căci drumul este greu.

— Nu, nu! Mergem înainte, răspunse grăbit tânărul, făcând o strâmbătură de durere, căci calul făcuse un salt măricel, sărind peste o groapă.

În tăcere, continuă drumul, ale cărui frumuseți magnifice se desfășurau rând pe rând în fața lor.

Drumul începea să urce. Mai departe se vedeau pante colțuroase și prăpăstioase, în dosul cărora, negri și pierduți în zare, se zăreau munții care se înălțau majestuos.

Foarte departe, spre West, se întindea deșertul minunat, ce se desfășura în linii superbe, la poalele munților.

Urcând mereu, monotonia preeriei pieri din ochii lui Forrest, spre a face loc variatei multicolore din munți, pini, cedri, stejari bătrâni, brazi precum și tot felul de buruieni, pe care indienii le transformă în leacuri, îi treceau neîncetat prin fața ochilor.

În sfârșit, Forrest zări zidurile albe, acoperite cu viță sălbatecă, casa cu acoperișul de olane roșii. Forrest își udă buzele uscate și strânse cu emoție pumnii plini de sudoare rece. Era căminul lui și al părinților lui. Irealul, imposibilul, deveniseră realități. În curând va fi în brațele mamei lui și va simți mâna aspră a tatălui său bătându-l părintește pe umăr. Ce vor zice însă ei, când îl vor vedea în starea în care se găsea? Și mai ales când vor afla că medicii nu-i dădeau mai mult de o jumătate de an de trăit?

Alungă însă din minte asemenea gânduri triste, acum când se găsea acasă, la părinții lui și când nu trebuia să fie decât vesel și se lăsă pradă bucuriei de a vedea lucrurile atât de mult scumpe lui. Se afla acum într-un colț al munților de unde, jos în vale, zări o casă de cărămidă și la a cărei vedere îl trecu un fior.

Locuia acolo, Lundeen, un dușman al tatălui său, singurul care nu putuse fi îndepărtat, dintre toți cei care se stabiliseră fără drept pe vastul domeniu al tatălui său. Forrest își aminti de fata lui Lundeen, o fetiță zglobie cu părul roșu, de care se îndrăgostise el în copilărie și care-l făcuse să dușmănească mai puțin familia lor. Astăzi trebuia să se fi schimbat cu mult, măritată cu vreun crescător de vite, gândindu-se prea puțin la soldați infirmi.

Pitoreasca căsuță de cărămidă, dispăru din ochii lui, acoperită de arbori. În fața lui zări un dâmb, pe care-l cunoștea destul de bine și în urma căruia știa că se află casa lui. Trecu de dâmb și în față, îi apăru în toată splendoarea căminul părintesc. Zări împrejurul casei, grajduri, hambare, cotețe. Ateliere de potcovit, corralii și așezăminte de mexicani.

Forrest holbă ochii uluit. Nu-și amintea de nimic din tot ceea ce vedea. Multe construcții erau noi. Unde era vechea atmosferă atât de pașnică, de altădată? Ce se întâmplase cu tatăl lui, atât de legat de trecut și de obiceiurile bătrânești?...

Nu avu timp însă să se gândească mai departe, căci ajunsese în fața casei. Forrest descăleca neliniștit, cu inima bătându-i cu putere și înainta.

În acelaș moment, o fată apăru în pragul casei. Era îmbrăcată ca pentru călărie și tocmai voia să-și pună o pălărie în cap. În clipa când ridică însă capul, ea zări pe Forrest și pălăria îi alunecă din mâini. Surâsul care-i era obișnuit pe buze, se șterse după fața ei și obrazul îi deveni palid.

Cât despre Clifton Forrest, vederea ei avu asupra lui efectul unei catastrofe. Își scoase pălăria, salută și voi să vorbească. Dar obrazul palid al fetei și o oarecare jenă pe care o arăta, îl făcu să vorbească cu greutate și incoerent.

— Ce... faci... aici?

— Sunt la mine acasă, răspunse ea, cu ochii dilatați ca de o subită teroare.

— Cine... ești? continuă el, cu vocea răgușită, în timp ce cu mâna căuta un sprijin.

— Dumnezeu! strigă ea. E posibil să nu știi nimic?

— Să știu... ce?

— Că această casă nu-ți mai aparține.

— Dar este... casa mea, răspunse el cu o insistență care părea că-l înnebunește.

— Oh! De ce nu ți s-a spus nimic? făcu tânăra care deveni de o paloare mortală. Ce oroare! Ce îngrozitor pentru mine să-ți spun asta... Dar casa aceasta nu-ți mai aparține.

— Am străbătut atâta drum pentru a veni aici, tocmai din Washington, pronunță el cu voce stinsă.

— Clifton Forrest, iată o reîntoarcere în căminul părintesc foarte jalnică, bâlbâi ea, frângându-și mâinile.

Forrest aproape nu o mai vedea. Ochii i se împăinjeniseră și simți că se clatină pe picioare, ca sub o lovitură de măciucă. Deodată, o altă fată apăru în prag, cu fața răvășită la vederea lui.

— Știi cum... mă numesc? întrebă Forrest uimit.

— Am crezut pe vapor că te cunosc, dar nu puteam ști precis... Și am întrebat pe steward... Oh! Dacă ai fi aflat acest groaznic adevăr de la altcineva!...

— Și mama mea!.. Tatăl meu! spuse gâfâind Clifton Forrest.

— Nu știu nimic despre ei. Am lipsit de-aici doi ani... înainte de plecarea mea însă locuiau... unde locuiam eu altădată.

— Cine... ești?...

— Virginia Lundeen.

— Lundeen?... Lundeen?... Nu ești ștrengărița pe care o fugăream prin munți, în copilărie?

— Ba da, chiar ea.

— Tu!... Îmi pierd oare mințile?... Dar ea avea părul roșu, nu șaten.

— Ah! Îți amintești. Ei bine! L-am vopsit de curând.

— Atunci... tatăl meu... a pierdut căminul nostru?

— Clifton, n-aș vrea să ți-o spun, dar e adevărat. La auzul groaznicului adevăr, fața tinerei fete păru că dispare în neant, în fața ochilor lui Forrest. Un vâl întunecos îl cuprinse, stingându-i vederea și gândurile și tânărul se prăbuși fără cunoștință...

5

WHITE FOX ȘI MONTANA

În aceeași zi, doi oameni se opriră pe malul unui râu mic, dar foarte repede, care izvora din vârful lui Old Baldy, la o oră aproape de Cottonwood. Bolta imensă a pădurii se întindea până peste râu, acoperindu-i apele și dându-i o nuanță întunecată. Adâncă tăcere ce domnea în acest loc îndepărtat nu era întreruptă decât de vocile lor, de foșnetul frunzelor, de strigătul gaițelor și de zgomotul surd al unei cascade ce se auzea în depărtare.

Aceste zgomote ușoare erau foarte familiare urechilor acestora, pentru a le abate atenția de la o discuție care-i interesa mult. Unul dintre ei avea pielea arămie și îmbrăcămintea unui băștinaș. Celălalt, cu toate că era și el îmbrăcat aproape la fel, prin cutarea tenului său bronzat care strălucea în bătaia soarelui, era un alb.

Indianul era așezat pe trunchiul unui copac acoperit cu mușchi, într-o atitudine gravă. Pe pieptul său, gol până la brâu, era tatuată emblema înspăimântătoare a morții. În alb pe fond negru. Capul lui, tuns până la piele, nu avea alt păr, decât acel smoc pe care spirtul zeflemisitor al indienilor l-a păstrat în vârful capului, ca pentru a-și bate joc de dușmanul care ar voi să-l *scalpeze*¹ și în care se afla înfiptă o pană neagră de vultur. Un „*tomahawk*” și un cuțit

¹ Indienii din America de Nord își tundeau părul și nu lăsau decât un mic smoc în vârful capului, astfel că dușmanii puteau să-l smulgă în clipa când cădeau morți sau răniți. „*Scalpu*” era singurul trofeu admisibil al victoriei; astfel, era mai important chiar obținerea scalpului decât uciderea dușmanului.

bowie-kniff, adică „limbă de bou”, erau prinse la brâul lui, iar pe genunchi, era rezemată o pușcă lungă. Pieptul lui larg, membrele bine făcute și aerul lui grav, făcea ușor de recunoscut că era un războinic în vârstă; dar nici un semn de bătrânețe nu părea să-i micșoreze vigoarea și agilitatea.

Cu toate că trăsăturile lui rămăseseră într-o stare de repaos complet și părea a privește cu o apatie stoică, cum curge apa repede, alunecând printre pietre, se observa în toată liniștea lui, un aer de mândrie întunecată, care ar fi atras privirile tuturor, dacă s-ar fi dus mai des prin orașe, Culoarele, cu care indienii își alcătuiesc tatuajul feții lor când sunt pe picior de război, se topiseră de sudoare și se amestecaseră pe trăsăturile mândre ale acestui războinic, dându-i un aspect fioros și crud în acelaș timp. Ochii lui strălucitori, ca niște stele ce străbat prin nori, păstrau tot focul lor natural și sălbatec.

Albul, socotind după trăsăturile lui aspre, părea să fi dus o viață plină de greutate din cea mai fragedă tinerețe. Era mai mult slab decât corpolent, dar toți mușchii lui păreau oțeliți de viața aspră pe care o dusesse. Era îmbrăcat într-o haină verde de vânător, numită „*Hunting-shirt*”² și cu o pălărie din blană de castor. Avea un cuțit la brâu, dar nu avea „*tomahawk*”. „*Mocasini*”³ lui erau la fel făcuți ca ai Indienilor, având jambiere de piele de cerb, strânse cu șirete pe delături. *O pușcă lungă*⁴ era sprijinită pe trunchiul de copac pe care ședea indianul, la îndemâna lui. Ochii acestui vânător alb, erau mici, pătrunzători, scânteietori și mereu în mișcare, îndreptându-i fără încetare, când într-o parte, când în alta, în timp ce vorbea, ca și cum ar fi pândit vreun vânat sau s-ar fi temut de apropierea vreunui dușman. Cu toate aceste simptome de bănuială, fizionomia

² *Hunting-shirt*: specie de bluză de vânător. E un vestmânt pitoresc, scurt și împodobit cu canafuri. E verde, pentru a nu fi descoperit ușor când e ascuns în ierburi.

³ *Mocasini*: un fel de cizme, purtate de indieni și de la care albi au luat obiceiul să le poarte.

⁴ Pușca soldaților e totdeauna scurtă; a vânătorului din preerie e lungă.

lui nu era a muia obișnuit cu crima; avea chiar în anumite momente expresia unei mari blândeți.

— Ascultă-mă, Montana, spuse albul slujindu-se de limba ce se întrebuintă odinioară între Lacul Sărat și granița cu Canada. Chiar tradițiile noastre se pronunță în favoarea mea. Străbunii tăi au venit din apus, trecând *Marele Lac Sărat*⁵, sau luptat cu băștinașii și le-au luat pământurile; ai mei, au venit din cealaltă parte și au urmat pilda pe care le-o dăduseră mai înainte străbunii tăi. D-zeu să le fie judecător și nu noi!

— Străbunii mei au luptat cu arme egale, răspunse indianul cu mândrie. Oare nu există deosebire între săgețile de piatră ale războinicilor noștri și gloanțele de plumb cu care albi ne ucid? Răspunde, White Fox!

— Fratele meu are dreptate, cu toate că Marele Manitou i-a dat o piele arămie, spuse White Fox, aplecând capul, simțind adevărul acestor vorbe.

O tăcere adâncă ca de mormânt urmă, apoi indianul începu să vorbească cu toată demnitatea, cu un ton solemn, pentru a înălța aparența adevărului.

— White Fox, ceea ce-ți spun acum nu este minciună; îți spun ceea ce mi-au povestit părinții mei și ceea ce le-a povestit lor părinții părinților mei.

Montana ezită un moment, apoi aruncând spre White Fox o privire prudentă, continuă cu același ton solemn:

— Am venit într-adevăr din apus, trecând peste Marele Lac Sărat, ne-am luptat cu băștinașii dar odată stabiliți aici, ce-au căutat Fețele Palide peste noi? Au venit cu armate, cu coloniști și ne-au asuprit, furându-ne pământurile și îndepărtându-ne tot mai mult în păduri, în mijlocul cărora pieream, fără nădejde de a ne reîntoarce în preeriile noastre atât de bogate. Tot tribul Sioux, din care făceam parte, trebuia să țină piept năvalei albilor ce veneau ca o ploaie peste noi. Ne retraserăm în Montana, fiind învinși peste tot. Acolo, Siouxii mai rezistă încă, dar nu vor mai putea ține prea mult piept cotropitorilor și așa după cum

⁵ Oc. Pacific.

toate statele din Estul *Marelui Fluviu*⁶ și din Sud au intrat în Uniune, tot așa vor fi siliți și el să se alăture Uniunii...

Știi de ce a trebuit să plec din locurile mele de naștere, locurile unde au fost uciși mișelește părinții mei.

— Da știu, răspunse White Fox cu o mină întunecată, amintindu-și ceea ce îi istorisise Indianul.

Era o poveste tristă. Shan-Wei, tatăl său, căpetenia unui trib de Siouxi, fiind înconjurat de o bandă de albi, ridicase o năframă albă, cu care întâmpină pe învingători, cerându-le condițiile păcii. Aceștia însă, nici nu-l lăsară să termine ce avea de spus și-l uciseră. Apoi se aruncară în mod sălbatec asupra bieților Indieni, măcelărindu-i pe toți și dând foc lagărului lor. Numai un singur Sioux, scăpase cu viață: fiul căpeteniei. Acesta, cunoștea pe ucigașul tatălui său și-l urmărise, îndurând de multe ori foamea, setea, precum și umilințe din partea Albilor. Dar gândul lui era numai la răzbunare. Apoi, putea muri: sufletul tatălui său nu va servi pe nimeni în *marile câmpii de vânătoare* în care se dusesese.

În aceste momente, de care vorbim, Montana și fratele său alb White Fox, îl găsiseră în sfârșit, pe mult căutatul ucigaș al marei căpetenii a Siouxilor.

Revenindu-și din emoția în care căzuse, lăsându-se pradă tristelor amintiri, Indianul se ridică brusc, spunând scurt:

— Să plecăm!

White Fox, îl privi o clipă mirat, apoi dând nepăsător din umeri, se sculă după trunchiul de copac și urmă pe Montana care se îndreptase cui pași rari, demni, spre caii priponiți puțin mai departe, dezlegându-i. Încălecară repede; apoi, cu un plescăit din limbă, Sioux-ul dădu pintenii calului care porni în goană, urmat la câțiva pași înapoi de White Fox.

⁶ Mississippi.

6

SOSIT ACASĂ

Virginia rămăsese uluită, neputând să facă nici o mișcare pentru a împiedica pe Clifton Forrest să cadă. Tânărul se prăbuși la picioarele ei și timp de câteva clipe, paloarea mortală a obrazului său făcu pe fată să rămână mută, ca paralizată.

— Oh! Sărmanul băiat! strigă Ethel. Ce putem face Ginia?

Tatăl Virginiei apăru în acel moment din casă, urmat de alte persoane. Era un om robust a cărui față încruntată, crestată de riduri, arăta viața aspră petrecută în aer liber.

— Hello! Cine este acest om? Întrebă el, mirat, zărind forma omenească de la picioarele Virginiei.

— Tată! răspunse ea cu vocea întretăiată. E un biet tânăr care a aflat un lucru groaznic.

— Este beat sau ce? Cine este?... Am impresia că l-am mai văzut.

— Nu, nu e beat, răspunse iute Virginia. Este Clifton Forrest care locuia altă dată aici. L-am văzuți pe *Berengaria*, dar nu l-am recunoscut. Se întorcea din Washington. A fost grav rănit în războiul de secesiune. Nici el nu m-a recunoscut... Nu știe că locuiesc aici... că nu mai este casa lui. Și când i-am spus și-a pierdut cunoștința.

Trăsăturile lui Lundeen se înăspriă.

— Tânărul Forrest!... Revenit din război!...

— Tată! Lasă-mă să-l duc în casă, să-l obișnuiesc cu ideea că nu mai locuiește aici, îi sugeră Virginia cu o voce ezitatoare.

— Ce? Un Forrest în casa mea? Ah! Pe toți dracii, nu! răspunse Lundeen.

Cu un gest brusc, chemă pe geambaș și-i spuse:

— Ia-l și du-l afară de-acî.

— Da, domnule, dar unde să-l duc?

— E fiul lui Clay Forrest care șade puțin mai departe, spre West... într-o casă de cărămidă, răspunse Lundeen, care intră apoi în casă.

— Ethel, trebuie să ne gândim la mama lui, spuse Virginia cu voce joasă. Vrei să vii cu mine?

Geambașul se apropie de Forrest, îl ridică și se îndreptă spre cai. Virginia îl opri.

— Fii atent! spuse ea. E grav rănit.

— Fiți fără teamă, d-șoară... Și apoi, nu e deloc greu.

Virginia îl ajută să-l urce pe cal, apoi se îndreptă și ea spre caii care erau pregătiți, înainte de a veni Forrest. Lundeen se ivi din nou în prag și văzu ceea ce voia să facă ea.

— Virginia, ce faci?

— Trebuie să înștiințez pe mama lui... de acest groaznic lucru.

— Nu te duce, urlă el.

— De ce, tată? protestă ea. Trebuie să facem măcar atât cât putem.

— Nu. Dick se va îngriji de asta.

— Se va purta stângaci, sunt sigură și asta poate provoca o emoție teribilă mamei lui..

— Nu vreau să te duci cu nici un chip, acolo jos.

— Tată, am lipsit de-acasă doi ani. Am împlinit douăzeci și unu de ani. Știam că am să-ți amintesc asta, dar nu gândeam că o să se întâmple chiar la câteva zile după întoarcerea mea.

Și Virginia, cu urechile împuiate de ocările neputincioase ale tatălui ei, se urcă în șea și trecu de-o parte a calului pe care se afla Forrest sprijinindu-l, în vreme ce Ethel, de cealaltă parte, făcea acelaș lucru.

Virginia nu se întoarse deloc să privească în urmă, așa că nu văzu figurile consternate din spatele ei. La pas, începură să coboare panta ce duce în vale, unde se afla casa familiei Forrest.

— Ginia, nu este groaznic? făcu Ethel cu ochii mari și neliniștiți. Tatăl tău era înspăimântător la vedere de mânie... Sunt mulțumită că n-ai cedat.

— Tata a urât totdeauna pe Clay Forrest.

— Dar bine, Ginia, iartă-mă, însă nu înțeleg ura asta. De altfel, văd că tu nu-l urăști.

— Scumpa mea, știu că asta nu e bine. De când tatăl meu a devenit stăpânul acestei proprietăți, am început să sufăr... Și apoi, niciodată n-am spus că urăsc familia Forrest.

— Ah! Sunt mulțumită. Sărmanul băiat!... E foarte frumos, Ginia... Ce se va întâmpla oare cu el?

— Va ști să se obișnuiască cu situația. Încă de când eram o ștregăriță de zece-doisprezece ani, părea un om în toată firea.

Virginia întoarse capul într-o parte și închise ochii, căutând să-și ascundă emoția ce aproape o strangula.

— A mișcat din pleoape, murmură deodată Ethel. Ginia, își revine... Oh! D-le Forrest, te simți mai bine?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Forrest cu o voce ce părea că vine din mormânt.

— Ai leșinat, răspunse încurcată Virginia Lundeen.

— Văd că... sunt pe un cal... Unde mă duceți?

— La părinții tăi. Nu-i prea departe; vom sosi în curând.

— Părinții mei!... Credeam... mi se făcuse frică... când mi-ai spus că nu știai nimic despre ei!... Unde sunt?

— Ți-am mai spus că sunt aproape. Nu mai avem mult.

După puțină vreme, micul convoi se opri în fața unei porți încadrate de viță de vie prin care se întrezărea casa de cărămidă aflată în mijlocul curții. Ce de amintiri duioase evocau Virginiei această poartă, pe care se cățăra, cu câțiva ani în urmă, jucându-se cu buclatul fiu al lui Clay Forrest!

— Ethel, sprijinește-l puțin. Lasă-mă să intru eu întâi.

Virginia făcu înconjurul casei pentru a găsi intrarea, printr-o ușă acoperită aproape de ghirlande de frunze. Foarte agitată, se ruga fierbinte ca Clay Forrest să nu fie acasă. După amintirile ei vagi, acesta era la fel de imposibil

ca și tatăl ei. Dar, răsuflă ușurată, căci în pragul ușii apărură mama tânărului rănit. Ea nu părea să fie așa în vârstă, după cum își imaginase Virginia.

— Mamă Forrest, îți aduci aminte de mine? o întrebă ea, fixând atentă fața bătrânei.

— Doamne sfinte! Virginia, la mine! strigă ea cu o voce dulce, fără să se arate uimită și coborând cele câteva trepte pentru a îmbrățișa pe Virginia. Intră fetița mea.. Ei bine! Iată-te o femeie în puterea cuvântului, acum. Ai găsit vreun bărbat după placul tău?

— Încă nu, mamă Forrest, răspunse Virginia roșind ușor. Îți aduc noutăți de la Clifton.

Fața aspră a bătrânei se convulsionă și mâna ei, tremurând, se apropia de piept, în dreptul inimei, ce bătea cu furie.

— Clifton!... Oh! Fetița mea! L-ai văzut în Washington?... Cât ești de bună!

— Nu, nu acolo. Știi, mamă Forrest, că l-am văzut pe Clifton pe vapor fără să-l recunosc? Nu e ciudat?

— Pe vapor!... Se întorcea acasă?

— Desigur! răspunse Virginia.

D-na Forest tremurând, se așeză încet pe treptele scării, emoționată de cuvintele îmbucurătoare ale fetii.

— Dar bine, făcu ea înspăimântată, el n-a știut niciodată că locuim...

— De bună seama, mamă Forrest. Neștiind nimic, a venit de-a dreptul la vechea locuință. A trebuit să-i spun... că nu mai era a lui. Ce lucru îngrozitor pentru mine!... Și-atunci, am venit... cu el... pentru a-i arăta drumul.

— Este aici? murmură bătrâna, cu fața atât de înșeninată, încât Virginia se simți invadată de o emoție profundă.

— Da, este aici, afară. Dar vezi că, lunga călătorie pe care a făcut-o - de altfel de abia a ieșit din spital - l-a obosit. Nu este în depline puteri. Are un aer întunecat și... bolnăvicios. Am vrut să te văd eu mai întâi... și să-ți povestesc toate acestea, ca să nu te îngrozești prea mult.

— Să mă îngrozesc?... Dar sunt chiar fericită că-l revăd,

căci îl vindec eu, fii pe pace, răspunse bătrâna. Ah! Micuța mea, tu n-ai avut niciodată sufletul lui Lundeen... Du-mă la fiul meu, scumpa mea.

— Nu, mai bine rămâi aici. Nu trebuie să aibă o emoție prea vie...

— Nu te îngrijora. Sunt destul de calmă. Dar, adu-l mai repede, micuțo.

Virginia se îndepărtă, simțind cum îi zvâcnea inima și cotind după casă, întâlni pe Clifton, sprijinindu-se de brațul geambașului și al lui Ethel.

— Mama e bine? o întrebă brusc, în vreme ce ochii lui o cercetau cu o ardoare teribilă.

— Da, desigur.

— I-ai spus?... Ai pregătit-o?

— Clifton, ea nu s-a gândit un singur moment... că poți fi atât de rău. N-am îndrăznit să i-o spun. Dar ea știe că ești bolnav, slăbit. Caută să te arăți mai puțin bolnav; dacă poți, totul va merge de minune. Și, puțin câte puțin... poți pe urmă să-i spui totul.

— Unde este?

— În pragul casei. Te așteaptă... Oh! Clifton, încearcă să te arăți mai în putere.

Tânărul îndepărtă pe Ethel și geambaș care-l sprijineau și cu un efort, își îndreptă, trapul, cu ochii strălucitori și fața crispată.

— Virginia Lundeen, îți mulțumesc... Acum, lasă-mă singur.

Fără să șovăie pe picioare, fără ca nimic să-i trădeze slăbiciunea, el înaintă. Virginia însă, nu-l slăbi din ochi și-l urmă de aproape, gata să-l sprijine la nevoie, în timp ce Ethel îl mai susținu de mână până în clipa când Forrest trecu de colțul casei.

În acel moment, tinerele fete rămaseră pe loc, nevrând să pară indiscrete la întâlnirea dintre mamă și fiu.

— Mamă!

— Cliff!... Ah! Fiul meu!... Fiul meu!...

Clifton Forrest, căzu aproape în brațele mamei sale care plângea și râdea în acelaș timp de bucuria produsă de

revederea fiului ei, de care fusese despărțit timp de patru ani.

Virginia, întorcând emoționată capul, văzu pe Ethel că-și ștergea pe furiș o lacrimă.

— Ginia, îi spuse ea, mă duc afară și te aștept pe drum. Dacă am să văd pe mama lui, simt că o să încep să plâng ca un copil.

— Nici eu nu mă simt atât de sigură de mine. Dar trebuie să mai rămân aici câteva clipe...

Virginia rămase singură, pradă unui sentiment ciudat de tristețe și bucurie în acelaș timp. Cu un efort suprem însă, se stăpâni, mai mult pentru bătrâna mama decât pentru ea și rămase în așteptare. Deodată, auzi glasul d-nei Forrest:

— Vino, Virginia! o chemă ea, țeapănă de emoție, cu fața îmbujorată și umedă încă de lacrimi.

Virginia înaintă și urmă pe bătrână în casă. Clifton era întins pe o canapea de piele, lângă fereastră.

— Mama dorește să-ți mulțumească, îi spuse el cu o voce limpede și cu o privire care urmări încă multă vreme pe tânăra fată.

— Micuța mea, mi-ai făcut un serviciu imens, spuse d-na Forrest cu o voce tremurătoare. Fii binecuvântată!

— Virginia Lundeen, apropie-te, continuă Clifton, ca să te privesc în față... Știi tu ce mi-a făcut tatăl tău?

Întrebarea lui, așa scurtă cum era, trăda tot răul care-l arăta ochii lui acuzatori, care păreau că vor să străpungă până în fundul inimei ei.

— Clifton, nu știu nimic... nimic din tot ceea ce s-a petrecut între tatăl meu și al tău, spuse ea, simțind cu neliniște că nu-și poate păstra sângele rece. Am lipsit de-acasă aproape tot timpul.

Forrest rămase tăcut timp de câteva momente. Părea că meditează profund. Apoi spuse, cu un ton trist:

— Suntem ruinați... fără bani... și eu m-am întors acasă numai ca să mor.

— Ah! Nu spune asta! strigă bătrâna cu voce rugătoare. Spune-mi că vrei să trăiești... Nu trebuie, nu poți să fugi de luptă și să-ți lași părinții singuri atunci când au mai multă

nevoie de tine. Clifton, trebuie să trăiești, pentru a-ți reface căminul.

— Fiul meu, adăogă bătrâna cu febrilitate, rugăciunea, speranța și voința sunt atotputernice.

— Oh! Clifton, iată deci secretul curajului, continuă Virginia. Ai îndurat atâtea mizerii, mai îndură încă, pentru ca acest cămin să fie liniștit și fericit... Și, lasă-mă să te ajut. Am... Am mulți bani pe care nu știu cum să-i cheltuiesc...

— Poți crede oare că voi primi banii fetei aceleia care i-a furat pe-ai mei? o întrerupse el cu ardoare.

— Furat!... Oh! Asta nu-i adevărat, răspunse ea cu vioiciune. Tata a putut fi aspru și dușmănos cu tatăl tău, care era la fel. Dar necinstit... nu. Nu pot crede... și... trebuie să-mi ceri iertare...

Pași grei întrerupse pe Virginia care tăcu subit. Ușa se deschise și în prag apăru un om înalt, cu părul alb, cu plete. Ea îl recunoscuse îndată, cu toate că se scurseseră patru ani când pentru ultima oară privise aceasta față aspră, săpată ca în piatră, ai cărui ochi păreau că o străpung.

— D-le Forrest, spuse Virginia care se îndreptă, fixându-l cu curaj, eu simt Virginia Lundeen... Clifton a venit... la Cottonwood, din greșeală. Și cum avea nevoie de ajutor, eu... l-am condus până aici.

Clay Forrest se înclină, constrâns să mulțumească cât de puțin măcar, apoi cu un gest scurt, arătă cu mâna întinsă ușa, refuzând să rămână prea multă vreme sub același acoperiș, împreună cu un membru al familiei Lundeen.

Virginia se depărtă în grabă. Și în timp ce trăgea ușa, auzi o voce posacă spunând:

— Ei bine! Cum merge, fiu neastâmpărat? A trebuit să se termine războiul, ca să te întorci acasă!

COTTONWOOD

Virginia răsufla cu greutate, când ajunse pe Ethel, care o aștepta călare în fața porții. Geambașul plecase după ce-și luase plata, pe care i-o dăduse Clay Forrest când venise acasă. Drumul atât de scurt însă, nu putuse să-i împurpureze așa de mult obraji.

— Ginia, ce ți-a făcut acel diavol bătrân? o întrebă Ethel îngrijorată.

— M-a dat pur și simplu afară din casă, răspunse Virginia. Apoi încalecă și dând piteni calului, adăogă:

— Haide, să plecăm. Tata desigur că mă așteaptă furios.

— Ce ți-a spus? făcu curioasă Ethel.

— Absolut nimic. A înlocuit o întreagă tiradă printr-un singur gest... indicându-mi ușa.

Ethel aplecă capul decepționată, fără să mai spună nimic. Porni în goană, la vale, urmându-și prietena ce înainta în galopul calului. Valea, ce se deschidea în fața lor ca un evantai, în formă de triunghi, era scăldată de razele soarelui, care făcea ca cea mai mică frunză să strălucească în mii de culori aurii.

După o clipă de tăcere, Ethel continuă, gânditoare:

— Ginia, ești amoretată de Clifton Forrest.

— Nu ești decât o mică nebunică sentimentală, Ethel, făcu Virginia puțin nervoasă, încheind discuția.

În curând, tinerele fete ajunseră la Cottonwood, unde descălecară, legându-și caii de parmaclâcul din fața casei.

În clipa când pătrundeau înăuntru, mama Virginiei le întâmpină. Nimeni altcineva nu se mai arătă și tânăra fu

fericită, mulțumindu-i lui Dumnezeu. Nu se mai temea pentru moment de tatăl său.

— Scumpa mea, n-ar fi trebuit să te porți astfel, îi spuse ea cu reproș.

— Poate, răspunse Virginia resemnată. Dar vezi, mamă, n-am făcut niciodată altceva, decât ceea ce trebuia...

— Și apoi nu e numai asta. Ai uitat că astăzi dai un *house-party* și că invitații te așteaptă nerăbdători.

— Ah! Așa-i... Iartă-mă mamă!

— Du-te acum să te schimbi.

— Dar n-am pe nimeni care să-mi ajute.

— Am să-ți trimit pe Juanita. Vorbește bine englezește și e cea mai bună din tot personalul nostru. Toți oamenii noștri sunt mexicani. Asta nu-mi place deloc, dar ce pot face, când Malpass conduce treburile ranchului.

— Malpass? repetă Virginia, intrigată.

— Augustin Malpass. Îți aduci aminte de el, nu-i așa?

— Numai de nume.

— Este asociatul tatălui tău; odinioară a fost intendent. Îți amintești?

Virginia își amintea desigur, de individul cu chip viclean, care încercase cu câțiva ani în urmă, să se facă iubit de ea. Nu reușise însă să capete, decât ura și disprețul ei.

Tânăra, urcă câteva trepte ale scării și pătrunse în camera ei, urmată de Ethel.

— Ginia, știi că nu prea sunt serioasă de obicei, dar acum sunt. Eu...

— Vad ce misterioasă ești, o întrerupse Virginia. Haide, dă-i drumul. Mărturisește-mi ce-ți tulbură sufletul.

— Nu știu nici eu, Ginia. Poate că această casă atât de întunecoasă. În orice caz, mă simt obligată să-ți spun, că nu-ți sunt numai o prietenă ca toate celelalte. Mă îngrijesc mai puțin de bogăția ta, decât de tine însăși. Și dacă, ferească sfântul, o să ai vreodată zile negre, te poți bizui pe mine.

— Zile negre, eu?

Ethel clătină afirmativ capul ei blond.

— Nu știu, de ce mi-a venit ideea asta, dar este sigur că

o am.

Virginia începu să râdă.

— Ești o prezicătoare delicioasă, dar păstrează-ți farmecele pentru altcineva... Vezi, Ethel, ești cea mai bună prietena a mea, singura din toate câte se spune că am. N-am să uit niciodată loialitatea ta față de mine, dar vino în ajutorul meu ca să uit ce s-a petrecut astăzi. Oh! Tot ceea ce am văzut, tot ceea ce am aflat! Mi-e teamă, Ethel, de Malpass mai ales.

— Și eu la fel, dar nu uita că...

Virginia o opri brusc, astupându-i gura cu mâna pentru a o sili să tacă. O tânără creolă intră în cameră.

— Iată-mă, senorita. Sunt Juanita.

Cina reuni pe toți oaspeții Virginiei, vreo jumătate de duzină de oameni foarte veseli toți fii ai Westului, printre care se afla și mama prietenei sale. Ea observă cu îngrijorare lipsa tatălui ei și a lui Malpass, pentru care, fără să-și dea seama de ce, avea o groaznică antipatie.

— Ginia, de ce ești îngândurată? auzi ea o voce bărbătească în spatele ei.

— Ah! Tu ești Dick? făcu ea tresărind.

— Eu însumi, răspunse Dick Fenton, unul din vechii ei prieteni din copilărie și care spera cu ardoare la mâna ei. În loc să visezi la câte-n cer și stele mai bine am vizita împreună caii din corral.

Toți tinerii aflați pe lângă ei, auzind propunerea, scoaseră strigăte de bucurie. Caii lui Lundeen erau faimoși în tot ținutul. În grabă, ieșiră în curte îndreptându-se spre împrejmuirea unde se găseau caii, conduși de Virginia. Tânărul încercă să rămână mai la urmă cu ea, pentru a-i repeta a mia oară, propunerea de căsătorie.

— Dick Fenton, am sosit acasă abia de câteva zile și ai și început să mă plictisești.

— Desigur, pentru că vreau să fiu primul, ca să iau norocul în brațe.

— Dar de ce atâta grabă?

— Virginia, tatăl tău a pronunțat câteva cuvinte la

Castaneda, care nu mi-au îngăduit să mai întârzii. A pretins că vrei să te măriți cât mai repede.

— Cu adevărat? făcu veselă tânăra fata.

Însă aceste cuvinte o făcură să rămână pe gânduri.

— De ce râzi? N-am spus nici o nostimadă, răspunse Fenton cu aer necăjit. Am descoperit atâtea lucruri, care m-au pus pe gânduri. Bogăția tatălui tău vine din mina de argint din Sud. Ori, Augustin Malpass se găsește în toate afacerile lui. Ei bine! Ai lipsit de aici aproape de la vârsta de șaisprezece ani și vreau să te pun la curent cu toate, cât mai repede cu putință. Malpass nu este iubit de nimeni. Tata cunoaște multe lucruri, nu prea îmbucurătoare, despre el. Toată lumea vorbește că el a tras firele tuturor afacerilor cu care Lundeen a ruinat pe Clay Forrest... Și pentru a ajunge la ceea ce mă neliniștește, toată lumea crede și eu am toată siguranța pe care o poate avea un amorezat gelos, că Lundeen are intenția să te mărite cu Malpass.

— Asta-i o adevărată prostie! strigă Virginia cu inima strânsă de neliniște.

— Virginia, sunt încântat că te-aud vorbind astfel, spuse Fenton călduros. Ce răspuns dai propunerii mele?

— Aș putea să te las fără răspuns, spuse tânăra. Dar, pentru că ai fost sincer, îți voi vorbi fără înconjur... Îți mulțumesc Dick. Te apreciez mult, dar nu pot primi și nu am alt răspuns de dat, decât pe cel care-l cunoști.

— Mă așteptam, făcu amărât Dick. Dar am vrut să-mi încerc încăodată norocul. Acum, încă un cuvânt... Nu te poți mărita cu Malpass. Se pretinde spaniol, dar eu știu că nu e decât un metis. Și presupun că...

— Presupui ce, Dick? îl întrerupse ea.

— Că Lundeen vrea să te mărite cu Malpass.

— De ce numești mereu astfel pe tata.

— Iartă-mă dacă te-am jignit, dar toți îl numesc așa.

— Ei bine! Dick, în cazul acesta, dacă n-am să mă pot apăra, s-ar putea să-ți cer ajutorul, răspunse ea cu răutate.

— Răutăcioaso!

Virginia, râzând, începu să alerge spre invitații care se depărtaseră de ei.

— Ethel, te rog, scapă-mă, spuse ea glumeț.

— Drace! Acest tânăr a început deci iarăși să te plictisească!

În curând, ajunseră în apropierea grajdurilor și corralului, toate construcții noi pentru Virginia. Nici un cowboy nu se găsea pe-acolo, ci numai mexicanii. Tânăra se întreabă cu mirare, unde puteau fi cowboyii ei. Jack și Bill, care o învățaseră primele taine ale călăriei. Și-apoi, nici caii nu-i cunoștea.

— Prieteni, spuse Virginia, adresându-se mexicanilor, nu cunosc nici unul din acești cai. N-am călărit niciodată pe vreunul. Nu știți unde sunt ai mei?

Aceștia înălțară însă nepăsători din umeri. Înciudată Virginia se întoarse la invitați și începură să viziteze toate îngrăditurile.

După două ore de hoinăreală, oaspeții simțindu-se oboșiți, se retraseră fiecare în camerele lor.

Rămânând singură, începu să se plimbe prin curte privind tăcută în pământ, cufundată atât de mult în gânduri, încât nu zări pe tatăl ei apropiindu-se de ea, întovărașit de un individ. Când ajunseră lângă ea, Virginia tresări speriată.

— Ah! Tu ești tată? făcu ea, privind atentă la individul de lângă Lundeen. Era de o talie impozantă, cu mustați în furculiță, întocmai ca și cavalerii evului mediu, cu fața palidă-măslinie și cu ochii străpungători care o priveau lacom. Din toată ființa lui emana o antipatie pe care Virginia nu și-o putea explica.

— Da, eu sunt, fetițo! Augustin, spuse el întorcându-se spre mexican, pun rămășag că nu-ți mai aduci aminte de Virginia, care ne-a părăsit acum patru ani. Iată-o acum, femeie în puterea cuvântului.

Tănăra roși la aceste cuvinte, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Ea să fie oare, micuța care alerga zburdalnică prin curte, cu picioarele goale? Nu, nu-mi vine să, cred.

— Tu, Virgie, îți amintești de Malpass? o întreabă Lundeen alinător.

— Cred că da, răspunse ea în doi peri.

Apoi, brusc se întoarse spre tatăl ei:

— Tată, unde-mi sunt caii? Nu i-am văzut printre ceilalți în corral?

— Nu? făcu mirat Lundeen. Știi ceva despre asta, Augustin?

— I-am trimis la ranch-ul Watrous. Sunt minunate pășuni acolo.

— Du-te, te rog, cu Virginia mâine până acolo ca să-i vadă.

— Vreau să fie aduși aici, răspunse fata energica.

— Bine, te vei duce acolo mâine și ți-l vei alege pe care vrei.

— Nu, îi vreau pe toți. Și-apoi, Jack și Bill unde sunt?

— I-am dat afară, spuse Malpass.

— Tu! făcu Virginia cu o surpriză pe care nici nu încerca s-o ascundă. Cu ce drept?

— Virginia, interveni Lundeen jenat, Malpass are conducerea ranchului. Afacerea cu mina de argint mă ocupă prea mult.

— Oh! Văd! Foarte bine. Dar acum sunt la mine acasă și te fac atent, d-le Malpass.

Cei doi oameni, nu se așteptaseră, desigur, la această atitudine. Tânăra fată, în realitate, fusese însă impresionată de acuzarea lui Clifton Forrest și vorbele lui Fenton despre Malpass.

Neîncrezându-se deci în acesta, Virginia, cu riscul de a mânia pe Lundeen, continuă:

— D-le Malpass, te rog să nu te mai îngrijești de caii mei și să nu-mi mai dai oamenii credincioși afară din slujbă.

Malpass se înclină cu curtoazie, dar sângele îi năvăli în obraji, în timp ce Lundeen stingea nervos țigara pe care tocmai o aprinsese. Scuzându-se, ea se retrase și se duse în camera ei, unde rămase în așteptare, știind că în curând tatăl ei va veni furios.

Într-adevăr, nu trecu multă vreme și auzi o bătaie în ușă, după care fără să mai aștepte invitația, Lundeen își făcu apariția.

— Drace! spuse el. Ce-ai cu Malpass? Aș fi vrut să fi avut o altă atitudine față de el. Nu mi-a spus nimic încă, dar trebuie să fie extrem de iritat.

— Asta mă lasă rece. Nu mi-a plăcut că mi-a dus de-aici caii și că mi-a dat cowboyi afară. Am să-i aduc înapoi. Pentru ce s-a înconjurat numai de mexicani?

— Îi preferă. Aceștia sunt mai puțin exigenți la plată și ușor de conduse și sunt obligat să mărturisesc că are dreptate. Cowboyi, când nu ai vite, sunt o adevărată pacoste.

— Nu te mai ocupi de vite? Întrebă Virginia surprinsă.

— Nu. Asta nu mai valorează nimic. Mulți ranchmani s-au ruinat din cauza lor, de pildă Clay Forrest. Toată averea lui se găsea în cirezi.

— Tată, cum ai devenit proprietarul lui Cottonwood? Întrebă deodată Virginia cu un ton degajat, supraveghind însă cu coada ochiului fața lui.

— Hm! făcu acesta încurcat. Forrest devenise debitorul lui Malpass printr-o sumă mare. Acesta descoperind din întâmplare, o mină de argint pe terenurile lui Forrest, i-a propus să i le cumpere, ceea ce Forrest, fiind constrâns, a acceptat. Am vândut tot ce-aveam și... iată-mă posesorul minei și-al acestui ranch.

— Tată, crezi că asta a fost cinstit?

— E o afacere, în orice caz. Forrest și cu mine nu ne aveam la suflet încă din vremea când am emigrat împreună din Georgia.

— Dar, cu mina asta de argint, ce este?

— Ea ne va face bogați. De-aici avem noi atâția bani.

— Ești asociat cu Malpass?

— Da, dar numai în ce privește mina. Ranch-ul îmi aparține numai mie.

— Tată, afacerea asta nu-i cinstită.

— Ași! Forrest și cu mine ne-am avut la cuțite totdeauna. De altfel, astea nu te privesc pe tine.

— Drepturile lui Forrest, continuă Virginia netulburată, n-au fost ținute în seamă la judecată, căci n-ai pomenit nimic de descoperirea minei. Însă, din punct de vedere moral, e

un lucru necinstit.

— Nu, nu în timpurile de astăzi.

— Dar, cel puțin ai împărțit cu Forrest, veniturile minei.

— Nu-i voi da niciodată nici măcar un dolar, chiar dacă Forrest ar fi pe moarte, făcu Lundeen, în vreme ce ura îi reveni sălbatecă.

— Atunci, voi face eu asta în locul tău, răspunse rece Virginia.

— Nu, nu le vei da nimic. Cei două sute de mii de dolari pe care îi pusesem la bancă pe numele tău, nu mai sunt disponibili.

— Cum? Întrebă Virginia încremenită.

— Malpass i-a întrebuințat, pentru a face față cheltuielile necesare minei. Bineînțeles, vei câștiga mult mai mult, dar pentru moment nu te poți folosi de ei.

— Atunci, nu mai am nimic?

— Ba da, cred că au mai rămas zece mii de dolari la bancă. Când vei avea nevoie, îi poți întrebuința.

— Augustin Malpass! scrâșni tânăra. Acest individ îmi pare că are un rol foarte important în afacerile tale.

— Nici nu mă îndoiesc, răspunse Lundeen, râzând, fără să observe ironia Virginiei. Dealtfel, despre el voiam să-ți vorbesc când am intrat... Virginia, acum trei ani, Augustin și cu mine, am discutat despre căsătoria ta cu el, când va veni momentul.

— Cu adevărat? E interesant!

— Virginia, făcu intrigat Lundeen, doar nu te vei fi îndrăgostit de altcineva?

— Nu, fii fără grijă.

— Asta îmi face mare plăcere și-mi ia o piatră după inimă. Nu vreau să te zoresc, scumpa mea. Dar cu timpul, sper...

Lundeen se opri însă, văzând că Virginia întoarse capul spre el pentru a-l privi cu ochii în care se citeau lămurit disprețul și rușinea.

— Îmi propui să mă mărit cu Malpass?

— Asta vreau să spun, răspunse el, revenindu-i siguranța.

— Nu voi primi niciodată să fiu soția unui om necinstit.

— Nu-i necinstit, isprăvește odată, făcu Lundeen, pierzându-și răbdarea. Te vei căsători cu el, așa cum vreau eu.

— Tată, nu te mai înțeleg. Nu te mai recunosc! strigă ea hotărâtă. Va fi prima dată, când nu voi ține seamă de cuvintele tale. Refuz cu indignare, să mă mărit cu un asemenea individ.

8

EXPLICĂRI

Clifton Forrest străbate călare drumul umbrit ce înconjura valea, îndreptându-se spre micul oraș San Luis, populat în întregime numai de indieni și mexicani, unde trebuia să se ducă la magazin, care alcătuia singura sursă de venituri ce mai rămăsese familiei Forrest.

— Cliff, îi spusese mamă-sa, de când ai plecat în război, tatăl tău a încercat să se ocupe singur de magazin, dar a trebuit să renunțe, fiind prea bătrân. Am angajat un mexican, apoi altul și altul. Unul era leneș, altul era bețiv, altul necinstit și noi n-aveam altă resursă, așa ca nu aveam ce face. Gândește-te la asta. Fiul meu!... În ce greu impas am ajuns!

— Mamă, mă voi ocupa eu de magazin, răspunse Clifton cu ton vesel și surâzător, spre a-și ascunde preocupările lui.

Din această cauză mergea gânditor pe drum, fără să bage-n seamă frumusețea acestei zi de mai. Mirosoare îmbătătoare exalau din vegetația ce mărginea drumul și soarele pătrundea cu razele lui împrăstiate ca un evantai prin desișul copacilor. Din loc în loc, Clifton se oprea spre a răsufla, căci puterile lui nu-i îngăduiau să călărească prea mult timp.

Când ajunse în San Luis se făcuse seară. Descălecă în fața magazinului și intră înăuntru, fiind întâmpinat de tatăl său.

— Ei bine, Cliff! îi spuse el ajutându-l să se așeze pe un scaun. De ce ai venit așa de târziu? Mă îngrijorasem și era să vin în întâmpinarea ta.

Clay Forrest nu făcea niciodată nici cea mai mică aluzie la starea lui Clifton. Dacă suferea din cauza asta, el nu o arăta. Bătrânul Forrest socotise întotdeauna că imperfecțiunile fizice trebuiesc ascunse.

— Cliff, continuă el, părând oarecum tulburat, s-a întâmplat ceva astăzi.

— Ce?

— Am primit vizita tinerei Lundeen. Îi arătasem ușa altă dată și tăcui astăzi la fel, dar s-a încăpățânat să rămână. Bineînțeles, nu puteam s-o arunc afară.

— Ah! făcu Clifton.

— Ei bine, văzând că vrea să-mi vorbească, i-am spus că termine repede, deși jurasem să nu ascult nimic de la vreun Lundeen.

— Tată, explică-mi, te rog.

— Cliff, mi-a spus că înainte de a pleca acum patru ani, avea două sute de mii de dolari la bancă. La întoarcere, nu a mai găsit decât zece mii de dolari. Malpass sfătuisese pe tatăl ei să-i dea restul... Și, Dumnezeu să mă ierte, Cliff... Această fată m-a rugat cu lacrimi în ochi să primesc acești zece mii de dolari.

Clifton rămase uluit. Cu toate că razele soarelui îi băteau drept în față, văzu totuși ochii tatălui său strălucind răutăcios.

— A spus ea asta? făcu el. Pentru ce?

— Am întrebat-o. Mi-a răspuns că voia să repare nedreptatea făcută de Lundeen, în măsura în care îi era posibil. M-a rugat să primesc acești bani ce-i mai rămăsese și la refuzul meu, a încercați să-mi ofere măcar jumătate. I-am spus însă că noi, cei din familia Forrest m-ai bine murim de foame decât să primim măcar un dolar de la vreun Lundeen... Și-atunci, Cliff, mi-a strigat că acești bani nu erau ai lui Lundeen, ci ai lui Clay Forrest, adică ai mei. Am rămas încremenit. Mărturisea astfel necinstea tatălui ei. Aș putea săi mă servesc foarte bine de această declarație când afacerea va ajunge înaintea tribunalului.

— Ai putea, dar n-o vei face, răspunse Clifton.

— Nu roșesc mărturisindu-ți că a reușit să mă

îmbлъnzească timp de o clipă, dar mi-am revenit foarte repede. Mă voi servi de totul, în contra lui Jed Lundeen.

— Tată, nu vei sacrifica o biată fată, chiar dacă este o Lundeen.

— Adevărat? Și de ce nu? făcu brusc Clay Forrest.

— Dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru că nu te voi lăsa.

— Drace! Ești amorezat de ea?...

— Nu. Eu... o urăsc, îmi închipui... dar am destul bun simț, pentru a vedea că e o fată cinstită.

— Destul, Cliff începi să vorbești într-aiurea... Și mama ta la fel... Asta îmi este ca o ultimă lovitură... întâi cirezile, pământul meu, casa... acum și familia... toți iau partea acestui bandit!

Și Forrest ieși furios din magazin, încăleacă și dispăru în pădure.

— Tată! strigă Clifton.

Nu-i răspunse însă nimeni. Zgomotul copitelor se depărtă încetul cu încetul, până nu se mai auzi de loc. Clifton rămase gânditor, murmurându-și cu voce joasă:

— Din ce în ce mai rău. Mi-e teamă că n-o să mai pot suporta... Ce umilire pentru Virginia Lundeen!... Dar a fost de o cinste uimitoare!... Știam că are suflet bun, însă nu mă așteptam la o asemenea dovadă de milă. Știe deci, că tatăl ei este un hoț. Mi-ar fi plăcut însă mai mult, dacă nu ar fi adus un asemenea argument, mai ales față de tatăl meu... Și acest Malpass! Mă întreb dacă e acelaș lingușitor metis pe care-l vedeam adeseori pe la Lundeen...

Trecură câteva, zile. Clifton Forrest se gândea mereu la Virginia Lundeen, care cu atâta generozitate, încercase să repare, atât cât putea, răul făcut de Jed Lundeen.

Într-o dimineață răcoroasă, Cliff ședea pe un scaun în fața magazinului. Cufundat adânc în gânduri, nu zări pe Virginia, decât când fu la câțiva pași de el.

— Ah! Tu ești? făcu el mirat și încurcat în acelaș timp.

— Da eu sunt. La ce te gândeai? întrebă ea.

— La... multe, răspunse el vag.

— Îmi închipui, făcu Virginia tristă, apropiindu-se de Cliff. Dacă Cottonwood ar fi al meu, vi l-aș reda îndată și dacă va fi vreodată, acelaș lucru voi face.

— Virginia, tu... tu spui că... Nu, tatăl meu nu va primi niciodată.

— Dar tu?

— În nici un caz nu l-aș primi de la tine.

— De ce? Dacă tata nu vrea să-și repare nedreptatea, de ce să fiu împiedecată s-o faci în locul lui?

— Va fi prea târziu.

— Nu vei primi nimic de la mine?

— Nimic.

— Clifton Forrest, inima ta nu te va lasă să nu mă ajuți! strigă ea cu accent dureros.

— Nu spune asta, răspunse el. Cum aș putea să te ajut? Dumnezeu!... Tu, atât de frumoasă și bună, plină de tinerețe și sănătate! Ești bogată, ai un cămin cu părinți care te iubesc și cu atâția prieteni!... Nu, ceea ce spui, n-are sens.

— Ba da, făcu ea cu un gest energic. Se poate să fiu frumoasă; e doar o chestie de gust. Dar cât despre cămin, n-am unul adevărat. Mi-ar fi plăcut mult mai mult să stau aici, unde am trăit atâta timp. Mama nu-mi este de nici un ajutor. Iar despre tata, am o teamă nebună de el. E oribil să mărturisesc asta, dar sunt silită. Și acum, ceea ce pune capăt tuturor, vrea să mă mărite cu Malpass. Vezi bine deci, Cliff, ca nu ești singurul care ești chinuit de gânduri.

Lacrimi de mânie și rușine începură să-i curgă pe obraji.

— Sunt nemângâiat, Virginia! Și-ți cer iertare! strigă Forrest, rămânând ca pietrificat de cele auzite. Malpass! Nu este individul care se ocupa cu ranch-ul vostru? Un mexican măsliniu, grosolan și cu ochii străpungători?

— El este, Clifton. Acum este asociatul tatălui meu.

— Nu-i decât un hoț, un necinstit. El a fost cel ce a urzit planul prin care-ați fost ruinați.

— A pus stăpânire aproape cu totul pe voința tatălui meu și-l domină. Îl va ruina și pe el de asemeni, dacă nu-și atinge scopul.

- Adică, dacă nu te căsătorești cu el?
- Da. Malpass e prea dibaci pentru a o lăsa să întrevadă. Dar eu o știu.
- Îți face curte? întrebă Clifton, cedând fără voia lui, unei inexplicabile curiozități.
- De multă vreme; încă de când aveam șaisprezece ani. Cu cât îl țin mai la distanță, cu atât se încăpățânează mai mult. Cred că refuzul meu îl întărește și-l înnebunește...
- Virginia, o întrerupse el, cum vei face să scapi de el?
- Nu știu încă. E un lucru îngrozitor. Dar dacă acest individ va reuși... îl voi uide.
- Nu! Nu trebuie să faci asta. Ascultă-mă, Virginia: căsătorește-te cu altcineva cât mai repede.
- E o idee minunată. M-am gândit și eu la asta.
- Dar cu cine? răspunse ea fixându-l cu o privire enigmatică, subit întunecată.
- N-ai decât să alegi... În întreaga ta ceată de admiratori, vei găsi cu siguranță unul care să-ți placă.
- Tu îmi spui asta?
- Da, desigur.
- Foarte bine. Presupune că te însărcinez pe tine cu alegerea.
- Dar, fetițo, eu nu-ți cunosc prietenii, făcu el cu reproș.
- Ba da. Cunoști pe singurul om pe care-l vreau ca prieten sau, sau ca...
- Virginia! strigă el cu voce strangulată de emoție. Sunt oare eu nebun? Sau tu?
- Niciodată n-am fost mai în toate mințile ca astăzi, răspunse ea, în vreme ce fața îi păli îngrozitor.
- Presupune, continuă ea abia murmurând, că plec mâine călare spre San Luis, că aduc cu mine un preot în magazinul tău... vom păstra secretul până-n clipa când va izbucni furtuna... Atunci, voi putea face față acestui diavol de metis!...
- Eu... eu nu pricep ce vrei să spui, răspunse Clifton bâlbâind. Nu știu dacă ești serioasă sau dacă... nu cumva ți-ai pierdut mințile.
- Clifton, îți cer să mă salvezi din uneltirile lui diabolice.

— Dar, Doamne sfinte! Nu poți... Nu trebuie să te încredințezi unei epave omenești ca mine...

— Asta însă m-ar salva și aş putea să repar o crudă nedreptate. Aş avea dreptul să te ajut să te restabilești, chiar în cazul când vom păstra secretul... Trebuie oare să înțeleg că mă refuzi?

— Da. Cum aş putea face altfel? răspunse el abia inteligibil.

— Oh! Înțeleg! Refuzi pentru că tatăl tău are o înverșunată ura contra tuturor cei din familia Lundeen. E greșeala mea dacă port acest nume?

— Nu, Virginia, nu pentru că tata urăște pe Lundeen, ci pentru că el te va dezmoșteni, iar eu nu-ți voi fi decât o povară.

— Spui asta ca să te scuzi. Dar asta dovedește că împărtășești ura lui Clay Forrest... Oh. Clifton! Nu vei ști niciodată...

— Virginia, îți repet... nu te urăsc, strigă el disperat.

— Nu pot să te cred... Adio, Clifton, spuse ea.

— Virginia... încercă tânărul s-o rețină.

Dar fata și dispăruse, amestecându-se printre oamenii ce se zgâiau la mărfurile de vânzare din vitrina magazinului. Cliff încercă să facă câțiva pași spre locul unde dispăruse, dar când ajunse, nu mai văzu decât un nor de praf ridicat de un cal în galop.

9

LAȘUL

Primele zile ale lunii iunie veniră, aducând cu ele o mare bucurie tânărului Forrest. Crizele boalei pe care Cliff trebuia să le îndure zilnic, începură să dispară, provocând o schimbare care, încetul cu încetul, deveni considerabilă. Forrest descoperi că, aproape fără să-și dea seama depășise punctul culminant al luptei lui pentru viață.

Vara revenise în valea din Cottonwood și asta însemna pentru Cliff viața însăși.

Într-una din aceste zile zăpușitoare, în vreme ce se afla fără clienți, în ușa magazinului, zări o trupă de călăreți ce se apropia în goană de el și în frunte pe Ethel Wayne, care îi făcea semne prietenoase cu mâna. În urma ei văzu pe Virginia, superbă pe calul ei negru și într-un costum splendid de călărie. Tânăra fată însă, privea drept înaintea, nepărând să observe magazinul, care parcă încetase să existe pentru ea.

Clifton bănuî că toți ceilalți erau prietenii ei, pentru care adesea tânăra dădea serbări fastuoase.

Goana nebună a acestora nu se sfârși decât când ajunseră în fața magazinului, unde descălecară cu toții, dând buzna înăuntru.

Ethel apăru prima, fermecătoare la vedere, îmbrăcată într-un costum cu culori vii. Ea intră foarte iute în magazin, cu o mină puțin neliniștită, dar pe care o ascunde numaidecât sub masca unui surâs drăgălaș.

— Clifton, spuse ea, sunt încântată. Observ că mergi din ce în ce mai bine.

— Bună ziua, Ethel, răspunse Cliff strângând mâna întinsă a fetei. Sunt fericit că te văd...

În aceeași clipă, micul magazin fu invadat de banda de prieteni ai Virginiei, veseli și zgomotoși, care năvăliră ca niște sălbateci, aruncându-se asupra obiectelor. Expuse, parcă vrând să cumpere tot ce se afla acolo.

Virginia care intrase ultima, se apropie încet de Forrest și-i spuse călduros:

— Sunt mulțumită Cliff, că te găsesc mai bine! Paliditatea obrazilor aproape a dispărut și ochii ți s-au făcut mai strălucitori...

N-apucă însă să-și sfârșească fraza și Malpass intră, spilcuit și elegant, biciuindu-și nervos cișmele cu cravașa.

— Virginia, spuse el grosolan, ne pierdem timpul aici.

— Tu poate, dar nu noi, răspunse fata.

— Dar trebuie să mergem în oraș, nu putem să pierdem atâta timp în acest coteț.

Era lămurit că prezența lui Clifton Forrest îl sâcâia, la fel ca și magazinul lui.

— Ți-am spus că unul din scopurile acestei plimbări este de a cumpăra amintiri și provizii, spuse Virginia scurt, în vreme ce obrazii i se înroșiseră de mânie.

— Ai fi putut găsi articole mai bune la Watrous sau la Las Vegas. Cât despre provizii... le voi comanda în oraș.

— Noi preferăm să le cumpărăm de-aici.

— Noi? Vrei să spui că tu. Și unicul tău scop este de a veni în ajutorul acestui biet muritor de foame, numit Forrest.

Cliff îl privi amenințător, cu ochii sticloși dar rămase tăcut.

— Oricare ar fi scopul meu, nu te privește, răspunse fata energic, cu fața palidă.

— Tot ceea ce faci mă privește, făcu Malpass rânjind.

— Asta s-o crezi tu, strigă enervată Virginia.

— Bine. Pentru că insiști atâta și pentru că timpul ne este prețios, am să cumpăr tot ceea ce are aici și le voi trimite acasă.

Metisul aruncă o privire prin magazin, apoi întorcându-se

spre Clifton, continuă:

— Cât costă toate astea?

Tânărul îi susținu privirea curajos.

— Ei bine, Senior... începu el.

— Nu mă numi astfel, îl întrerupse Malpass cu un accent de mânie, care arăta punctul lui nevralgic. Spune-mi Malpass.

— Adevărat? Sunt tentat să-ți dau alt nume.

— Ce ai spus? întrebă Malpass.

Clifton simți o ușoară presiune în brațul de care Virginia se ținea încleștată.

— Pentru dvs.... o mie de dolari, răspunse tânărul. Malpass îi întinse biletele de bancă, apoi se adresează Virginiei:

— Vreau să iau toate acestea imediat... Virginia, spune prietenilor tăi să plece înainte de a-i insulta.

— N-ai să poți să-i insulti, răspunse fata cu un ton amenințător.

Malpass ieși brusc din magazin, aruncându-i o privire furioasă și neputincioasă în acelaș timp.

— Cliff, întrebă Virginia, nu găsești pe acest om odios?

— Un păcătos de metis, în orice caz, făcu Forrest cu dezgust.

— L-ai făcut să-și iasă din sărite, spunându-i „senor”, Cliff.

— Da, dar fără intenție. Nu știam că acest cuvânt îi aduce aminte de origina lui scârboasă.

În curând, magazinul se goli de prietenii Virginiei care ieșiseră afară și încălecaseră pe cai, așteptând-o.

Malpass apăru din nou, furios de astă dată, întovărășit de câțiva mexicani, oamenii lui:

— Haide, Virginia! strigă el. Ești așteptată. Eu mai rămân un moment, pentru a mă asigura dacă fleacurile cumpărate valorează atât cât am dat.

— Ce înțelegi prin asta? îl întrebă Clifton calm.

— Ia-o cum vrei, răspunse sarcastic Malpass.

— Nu-ți pot înțelege neroziile, spuse tânărul disprețuitor.

— Ești stupid, Forrest. Pricepi prea bine ce vreau să spun, făcu zeflemisitor metisul, dar faci pe prostul. În orice caz,

cum n-am vreme de pierdut, pune mâna pe mărfuri și du-le afară.

— Nu sunt servitorul tău, răspunse Cliff cu ochii scânteietori.

— Ești un biet negustoraș, asta-i totul.

— Senor, știm prea bine la ce ne putem aștepta unul față de altul. Mă socotești un sărman calic bolnăvicios, în vreme ce eu știu destul de bine că nu ești decât un...

— Clifton!... Malpass!... strigă Virginia, încercând să despartă pe cei doi oameni.

Metisul însă, o dădu grosolan la o parte și înțepenindu-se pe picioare în fața lui Forrest, ce sta cu pumnii încheștați, gata de atac, ridică în aer biciușca și izbi puternic în obrajii tânărului, care sângerară. Se pregăti a doua oară să-l lovească dar numai avu când, căci cu o furie groaznică, Cliff îl apucă de mijloc și-l azvârli cât colo. Apoi, aruncându-se ca o panteră peste el. Începu să-l strângă de gât scrâșnind din dinți.

Malpass simțea că se sufocă... încercă să desfacă degetele crispate ale tânărului înnebunit de furie, dar nu reuși... Voi să strige, dar nu scoase decât un grohăit oribil..

Deodată însă simți că-și revine și zări pe Forrest în fața lui, privind în jurul său ca un sălbatec, dar neputincios... Doi din oamenii credincioși metisului, observând că stăpânul lor era în pericol, se apropiaseră de Forrest și izbindu-l cu patul revolverelor în cap, în mâini, în spate, reușiră să-l smulgă de lângă Malpass și acum îl țineau la respect, cu revolverele întinse spre el, privindu-l amenințător.

Cliff, încă amețit de loviturile furioase ale mexicanilor care abia reușiseră să-și salveze șeful, simți că dacă ar face o singură mișcare, ar fi fost ucis fără milă. Rămase deci pe loc, nemișcat, așteptând cu nerăbdare ceea ce se va mai întâmpla.

Malpass, aproape sufocat de strânsoarea disperată a tânărului, se ridică șovăind pe picioare și se apropie sălbatec de Cliff. Văzându-l în puterea oamenilor săi, rânji sarcastic.

— Biciul! porunci el.

Cliff îngălbeni. Așa dar încă nu se sfârșise.

Cu orice risc însă, chiar de a fi ucis, nu se va lăsa biciuit ca un laș.

Unul din mexicani se repezi servil spre Malpass, aducându-i biciul care-i scăpase din mână, când fusese aruncat la pământ de Forrest.

Virginia, care privea îngrozită scena, apucată de o furie sălbatecă, se aruncă asupra lui Malpass, sfâșiindu-i îmbrăcămintea, zgâriindu-l pe față, încercând din răsuputeri să-l oprească de la o faptă atât de oribilă de a biciui un om fără apărare.

— Câine! strigă ea. Lovești un soldat rănit, un om fără apărare! Te urăsc.

Malpass, încercă să se debaraseze de ea, dar nereușind, ridică mâna în care ținea biciul, cu o mânie îngrozitoare, cu ochii înroșiți de furie și vru să izbească...

În aceiași clipă însă, o detunătură răsună în odaie, ca un bubuit de tunet și o flacără aurie apăru din țeava unui revolver, ținut în mână de un om, îmbrăcat într-un costum verde, îmbrăcămintea ușor de recunoscut a vânătorilor din preerie și care cu statura lui impunătoare, ocupa aproape tot cadrul ușii.

Biciul zbură din mâna lui Malpass, care scoase un urlet de durere. Voi să-și scoată revolverul din toc, dar un alt glonț ce-i şuieră pe lângă ureche, îl făcu să-și mute gândul și să ridice repede brațele în aer.

— Sus mâinile, toată lumea! făcu vânătorul, privind cu insistență, mai ales pe cei doi mexicani, care uluiți de iuțeala evenimentelor, rămăseseră ca pietrificați cu armele în mână, fără să încerce să tragă. Zărind însă că amenințarea din ochii vânătorului se va transforma în realitate, aruncară în grabă revolverele și imitară pe șeful lor.

Virginia, care de la începutul intrării în acțiune a vânătorului, îl fixă uluită, își reveni brusc:

— White Fox! strigă ea cu o bucurie nemărginită.

— Da, sunt White Fox, răspunse acesta. Așa dar îmi mai ții minte numele.

Clifton Forrest, la auzul acestui nume, se însenină la față și încercă să înainteze spre vânător, bucuros, voind să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse până acum pentru el. Fu reținut însă de acesta, care cu un gest energic îl ținut pe loc.

— Lasă pe altă dată mulțumirile, făcu White Fox. Acum simt grăbit; nu am timp decât să spun câteva vorbe acestui ticălos de metis.

Apoi, întorcându-se spre Malpass, continuă calm, lăsând însă să se întrevadă amenințările, ascunse în cuvintele rostite:

— Malpass, ești o bestie!... Șacalii din câmpie sunt mai puțin cruzi decât tine. Îmi pare rău că nu te pot ucide, căci aș face-o chiar acum, cu cea mai mare plăcere, dar... viața ta aparține altuia. Soarta ta este pecetluită. Încearcă, dacă poți, în aceste din urmă zile, câte mai ai de trăit, să te pocăiești pentru toate relele făcute în decursul vieții tale... La revedere, Malpass. Nu-ți spun adio, căci ne vom mai revedea. Dar atunci, poate, va fi ultima clipă a vieții tale... La revedere, deci...

Dintr-un salt, White Fox fu călare pe unul din caii. Din fața magazinului și dispăru ca o nălucă, în norul de praf ridicat de copitele calului.

— După el! strigă furios metisul, revenindu-și din spaimă cel dintâi.

Se repeziră cu toții spre ieșire, dar vânătorul era departe. Gloanțele lui Malpass și-a oamenilor lui fură trase mai mult în vânt, căci nici unul nu-și atinse ținta.

Cu toții, săriră pe cai și în mod sălbatec dădură pintenii cailor, care sărind mai întâi în două picioare de durere, porniră în goană fantastică, pe urmele lui White Fox.

În fața magazinului nu mai rămăsese decât prietenii Virginiei, care priviseră scena încremeniți, neputând face nici o mișcare, atât de repede se petrecuse totul.

Virginia se apropie de Clifton Forrest, cu o duioșie nemărginită și eu lacrimile aproape curgându-i pe obraji.

— Te-a rănit... Iașul! spuse ea, cu buzele fremătând de emoție.

— N-are prea mare importanță... Nu e grav... Sunt doar puțin sleit de eforturile făcute... Dar, a vrut să te izbească și pe tine și asta nu i-o voi ierta niciodată... asta îl va costa scump.

— Nu, dragule, să nu-ți încarci sufletul cu o crimă...

— Lasă-mă singur, Virginia, bâlbâi Cliff, simțind că nu se mai putea ține pe picioare și nevoind să se dea în spectacol în fața ei.

— Voi pleca, Cliff, dar trebuie să văd de tine, mai întâi.

— Îți pierzi capul, Virginia... Îți spun că n-am nimic, răspunse tânărul, cu capul fierbând ca un cazan în clocote în vreme ce tâmpilele îi zvâcneau ca și cum ar fi vrut să se spargă. Du-te, te-așteaptă prietenii tăi...

— Ei bine, mă duc. Dar ai grijă de tine, mai adăogă ea ieșind și încălecând pe un cal.

... Și în timp ce ea și ceilalți se îndepărtau în galop, Clifton Forrest se prăbuși ca un butuc la pământ, pierzându-și cunoștința.

10

INCENDIUL

Virginia petrecu o săptămână de odihnă în apropierea lacului Watson, unde își invitasese prietenii. Dintre aceștia, cei mai mulți, gustară înfin de mult minunatele plăceri oferite de această escapadă ce durase șapte zile în șir. Spre sfârșitul lui iunie, se gândiră în sfârșit și la plecare. Reîntoarcerea a fost la fel de încântătoare, dar o oarecare umbră de tristețe le întuneca sufletele, amintindu-și de frumusețile de care se îndepărtau acum.

Ajungând la Cottonwood, o mare satisfacție umplu inima Virginiei, văzând că și tatăl ei și Malpass erau absenți. Nu-și putea șterge încă din minte, faptele oribile la care asistasese în ajunul plecării spre lac. Mama ei nu știa cauza lipsei lor. Bănuia numai că trebuiau să fie împiedicați de afacerile lor privind mina de argint.

A doua zi după sosire, invitații tinerei fete începură să se pregătească de plecare, amărâți însă că trebuiau să părăsească ținutul atât de minunat, din Cottonwood. Virginia nu fu deci deloc surprinsă observând că Ellen Andrews, una din cele mai bune prietene ale ei și fratele său Jack Andrews, plecară spre San Luis.

După amiază însă, Ellen, încă îmbrăcată în costumul de călărie, veni ca o furtună în camera ei. Fața îi era palidă și de abia își mai ținea răsuflarea.

— Ce este, Ellen? De ce ești așa disperată? o întrebă Virginia.

— Am ceva foarte important să-ți spun, răspunse iute fata.

— Haide, dă-i drumul! făcu Virginia glumeț; în fond însă, era teribil de neliniștită.

— Virginia, am noutăți proaste, continuă Ellen, așezându-se pe o sofa aproape de fereastră. Jack și cu mine am fost să cumpărăm ceva de la Clifton Forrest, în San Luis. Când am ajuns însă acolo, magazinul lui Forrest era în flăcări. N-a mai rămas din el decât câteva bârne. Nema mai având ce face în San Luis, ne-am întors în grabă îndreptându-ne spre casa de cărămidă. Am găsit acolo pe Cliff și mamă-sa, pe care i-am vestit de nenorocirea ce se abătuse asupra lor... Forrest ne-a spus că tocmai în ajun, adusese în magazin mărfuri de peste două mii dolari... Focul a fost pus aseară... Virginia, totul a ars...

— Ce nenorocire! strigă ea. Și ce este mai rău, e că focul a fost pus.

— Desigur. Clifton este de aceeași părere. El este sigur că nu poate fi vorba de un accident. Nu exista în magazin nimic, care ar fi putut provoca incendiul... Virginia, Clifton are mulți dușmani în ținut?

— Mi-e teamă că da, răspunse fata cu amărăciune.

— Scumpă prietenă, iartă-mă dacă sunt indiscretă. Am multă simpatie pentru Forrest. Nu vreau să-l laud față de tine, dar îl consider ca pe unul din cei mai de treabă oameni pe care i-am întâlnit... Jack i-a oferit bani pentru a-și reconstrui magazinul și cumpăra mărfuri, dar într-o clipă s-a transformat într-un diavol turbat, cu ochii strălucitori, spunându-ne că dacă n-am fi fost prietenii tăi, ne-ar fi ucis pe loc. Atunci, i-am făcut alta propunere. L-am întrebat dacă primește să administreze ranch-ul Payne în cazul că l-aș cumpăra. El...

— Ranch-ul Payne! La Watrous? o întrerupse uimită Virginia. E valorat la peste două sute de mii de dolari.

— Nu sunt hotărâtă încă, răspunse Ellen, dar locul mi-a plăcut și m-am gândit că l-aș putea cumpăra. Și cred c-aș face-o, dacă nu-mi veți pune bețe-n roate.

— Eu! Dar bine, scumpa mea, aș fi fericită să te am aproape de mine! Și dacă ai putea ajuta pe Clifton. Cred că te-aș iubi și mai mult.

— Virginia, trebuie să facem ceva pentru acest băiat.

— Oh! Am încercat. Nu va primi nimic în dar... L-ai întrebat ceva despre ura ce separă familia Forrest de Lundeen?

— Nu și nici el n-a spus vreun cuvânt. Am auzit însă pe ici și colo despre asta. Apoi, mie îmi pare că acest mexican sau ce dracu' este, e un individ periculos. Cunosc oamenii... Și cred că el nu vrea decât banii voștri. Dar n-are nici o șansă, îmi închipui.

Virginia zâmbi trist.

— Ellen, tata este în mâinile acestui mizerabil. El l-a sfătuit să uneltească totul pentru a goni pe Clay Forrest de aici. Lui vrea tata să mă dea în căsătorie... Dar mai repede aș muri, decât să fiu soția lui măcar o clipă.

— Nu cred că ai să fii vreodată redusă la această extremitate, atât de înfiorătoare... Să revenim însă la Clifton. Ai multă prietenie pentru el, nu-i așa Virginia?... Dar, Dumnezeuule, pentru ce mă privești astfel?... S-ar spune că-l iubești...

— De ce mă întrebi asta? făcu Virginia.

Ellen se ridică după sofa. Ea își puse brațele pe după mijlocul prietenei sale și o îmbrățișa.

— Haide, haide, micuțo! Mărturisește...

— Să mărturisesc, ce?

— Că iubești pe Clifton.

Răspunsul Virginiei însă se pierdu într-un bâiguit confuz.

— E adevărat deci, murmură aceasta. Ce mulțumită sunt! ... Ah, Virginia, dacă am să pot, îl voi ajuta cu mai multă plăcere.

Ellen Andrews, îmbrățișând-o încă odată cu efuziune, o părăsi apoi, ducându-se să-și împacheteze bagajele.

Virginia îndată ce rămase singură, căzu pe gânduri. Cum va putea oare să scape din ghearele acestui monstru, cu chip de om? Ce subterfugii să întrebuițeze?... Și-apoi, acest vlăjgan drăguț de Forrest... cum să-l facă oare să înțeleagă că-l iubește?

În cele din urmă sfârși prin a se arunca pe sofa, cu capul ascuns în mâini, plângând. Își reveni însă în curând și

ștergându-și ochii umezi, ieși în curte, îndreptându-se spre *corral*, unde zări pe cei doi cowboy ai ei, Jack și Bill, fumând liniștiți și vorbind între ei, așezați pe niște buturugi. Aceștia, văzând-o că se apropie de ei, se sculară respectuoși și o salutară, murmurând câteva vorbe neinteligibile.

— Jack!... Bill!... îi chemă ea. Veniți încoace. Am să vă spun ceva.

— Da, domnișoară, răspunseră ei.

— Băieți!... începu ea încurcată. Ați aflat ce s-a petrecut acum câteva zile în magazinul lui Forrest?

— Da, domnișoară, răspunse Bill. Erați cât p-aci să fiți bi...

Un ghiont în coaste însă, îl făcu să tacă, vădit încurcat.

— Da, d-șoară, am aflat de mârșăvia scârbosului de metis, îi luă vorba Jack, uitându-se furios la el și dojenindu-l cu privirea de neghiobia ce era s-o rostească.

— Ei bine, *boy!* De azi înainte, îmi veți fi garda mea personală. Mă veți apăra de tot ceea ce mi se poate întâmpla. Unde ma voi duce eu, acolo să fiți și voi... Vă rog, băieți, vreți să primiți această însărcinare?... Bineînțeles, nu veți mai fi plătiți de tata sau de Malpass, ci de mine... Vreți?

...

— Desigur, d-șoară, cu cea mai mare plăcere. Suntem mai bucuroși să ascultăm de dvs., decât să executăm ordinele mișelului de Malpass... răspunse Bill.

— Ah! făcu Jack scrâșnind din dinți, o să ne cadă ei în labă... Și nu sunt sigur dacă va reuși să scape cu viață... În orice caz, dacă s-ar întâmpla asta, să dea acatiste la biserică și să mulțumească lui Dumnezeu... Dar nu cred că va mai putea să facă asta...

— Atunci, suntem înțeleși, băieți, nu-i așa? Unde simt eu, veți fi și voi, continuă Virginia.

— Fiți fără grijă, domnișoară. Cine va voi să vă atingă fără îngăduiala dvs., nu o va putea face decât trecând peste trupurile noastre...

Virginia, asigurată de devotamentul cowboy-ilor, se depărtă, îndreptându-se spre casă, unde se grăbi să intre în camera ei. Avea acum, măcar un slab ajutor al celor doi

oameni ai ei, contra lui Malpass... Și avea presentimentul că Malpass nu o va mai supăra mult timp.

CABANA LUI SOMBRERO

Clifton Forrest, călare pe calul său negru, urca pe muntele Olly Baldy, lăsându-și animalul în voia lui. Părăsise orașul San Luis, după ce văzuse dezastrul întâmplat la magazin și acum se îndrepta întristat spre casa părintească, cufundat în gânduri.

Coasta muntelui pe care urca era abruptă, împădurită până la refuz, cu suișuri și coborâșuri amețitoare. De multe ori, trebuia să aplece capul sau să înlătore cu mâna crengile copacilor, pentru a se feri ca acestea să nu-i intre în ochi.

Deodată, abia intrat într-un luminiș, îi apăru în față un indan uriaș, tatuat pe față cu culorile înfiorătoare de război ale Sioux-ilor, roșu și negru și pe piept cu emblema morții, în alb pe fond negru.

Indianul, cu mâna ridicată în sus, îi făcu semn să se oprească. Tânărul puțin înspăimântat la început, puse mâna pe carabina ce atârna la oblânc, gata să se apere la nevoie.

— Fața-Palidă să fie liniștită, spuse gutural Sioux-ul, observând gestul. Montana nu-i este dușman.

— Ce vrei cu mine? întrebă neîncrezător Forrest. Cine ești?

— E un Sioux, pe care alții l-au poreclit Montana, pentru că e băștinaș din acest stat, răspunse o voce sonoră din spatele tânărului.

Forrest se întoarse fulgerător, scoțând revolverul, gândind că a căzut într-o cursă întinsă de Malpass, pe care-l

știa că uzează de orice mijloace pentru a-și ajunge scopurile lui dubioase. Dar în aceiaș clipă, tresări de bucurie. În vreme ce brațul cu arma alunecă moale în jos.

— White Fox, strigă uimit tânărul. Așa dar, acum pot în sfârșit să-ți mulțumesc de tot ceea ce ai făcut pentru, mine. Eu...

— Mulțumește-mi cât vrei, îl întrerupse White Fox, dar fă-mi plăcerea și fă-o numai în gând. Am oroare de efuziunile datorită recunoștinței. Avem alte lucruri de discutat, decât fleacurile ce s-au petrecut până acum. Trebuie să ne gândim la ceea ce se va petrece mai târziu. Până-n prezent, știm un singur fapt ce se va întâmpla sigur...

— Care? întrebă curios Forrest.

— Moartea lui Malpass, tună lugubru vânătorul.

— Și voi urâți pe acest mizerabil metis? făcu mirat Clifton, înfiorat de tonul vânătorului.

— Da, răspunse White Fox. Acum, descalecă și vino să trăncănim puțin... Sau, ai cumva treabă?

— Nu, nu, n-am! spuse iute tânărul.

— Atunci, vino după noi.

White Fox și Montana o luară înainte, intrând într-un desiş atât de încurcat și mălăcinos, încât după câteva zeci de metri, Clifton Forrest nu putu să se mai orienteze. Dacă ar fi fost lăsat singur, n-ar fi reuşit să se descurce în mijlocul unei desimi atât de mari. Timp de vreo jumătate de oră, merseră încontinuu, fără zgomot și fără să scoată cineva vreun cuvânt, în şir indian. În frunte era Montana, care înainta ca o pisică, cercetând împrejurimile cu agerime; după el, White Fox. Care căuta să calce pe; urmele lăsate de Sioux, dovedind prin asta marea lui experiență pe care nu o aveau mulți fii ai Westului. În sfârșit, la urmă venea Clifton Forrest, ținându-și calul de căpăstru și căutând să imite pe cel doi oameni din fața lui, mergând fără zgomot.

Când, în cele din urmă ieșiră din desiş, Forrest zări în fața lui un luminiș, în mijlocul căruia se afla o cabană din lemn de pin, înconjurată cu o palisadă, pe jumătate dărâmată. Acoperișul părea că abia se mai ține în piloni, iar zidurile

sau mai bine zis pereții de lemn, nu mai erau întregi, ci cu găuri, încât puteai intra înăuntru și pe acolo, nu numai pe ușă.

Un strigăt de surpriză îi scăpă lui Forrest.

— Cunoasc acest loc! exclamă el.

— Îl cunoști și tu? îl întrebă mirat White Fox.

— Da, a fost cabana lui Sombrero. În copilărie aici mă refugiam, în tăcerea adâncă a pădurii.

— Da, așa este. A fost cabana lui Sombrero și-a surori lui, Carmencita, făcu trist vânătorul, intrând înăuntru, urmat de ceilalți doi.

Ajungând într-o cameră, a cărei mobilă, ruptă și prăfuită. Abia se mai ținea în picioare, White Fox spuse:

— Să ne așezăm aici. În acest loc am văzut pentru prima dată pa Carmencita.

— Cine era ea? întrebă curios Forrest.

— Sora unui bandit. Și nu roșesc spunând că a fost singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. Era o fată curajoasă. Voluntarii mexicani însă au spânzurat-o.

— Am auzit și eu de asta, făcu Forrest îngândurat. Dar știu numai fragmente, mai mult legende.

— Nici nu este de mirare, continuă vânătorul. Erai foarte mic pe vremea aceia.

— Nu vrei să-mi povestești cum ai cunoscut-o? întrebă Forrest.

— Te interesează atât de mult?

— Orice este în legătură cu Westul mă pasionează. Sun și eu doar un fiu al lui.

— Ei bine!... începu White Fox. Asta s-a întâmplat acum douăzeci și doi de ani. Eram pe acea vreme foarte tânăr și eram angajat la o companie minieră din Santa Fe. De la un timp oarecare, orice transport de aur care traversa preeria era atacat, nu de indieni, ci de o bandă de albi. Care se bănuia că-și avea refugiul prin împrejurimile lui Las Vegas, sau mai precis prin munți. Mai multe expediții organizate de mexicani, nu dădură nici un rezultat. Bandiții erau imposibil de descoperit. Într-o bună zi fui însărcinat de directorul minei să formez o trupă de voluntari, cu care să încerc să

stârpesc banda. Știam despre ei doar că erau conduși de un anume Sombrero. Nu știam și nici nu bănuiam locul unde se adună și nici numărul lor. Părăsind Santa Fe, ne îndreptarăm, eu și cu vreo zece voluntari, spre aceste locuri, pe unde bănuiam că se așine Sombrero. Timp de cinci zile străbăturăm toți munții fără a da de urmele bandei. Într-o dimineață însă, aflându-mă singur în cercetare dădui de o cărare pe care văzui întipărite de curând niște urme de copite. Pășii cu curaj pe acest drum, mărginit cu copaci uriași și măracini, încât îmi părea o pădure virgină, gândindu-mă că ducea la un loc locuit... și nu mă înșelam. În mai puțin de un sfert de oră, ajunsei într-un luminiș, unde zării această cabană. Mă oprii, fiindu-mi teamă să mai înaintez, socotind că dădusem peste refugiul lui Sombrero. Era însă prea, târziu ca să mă mai ascund, căci un câine uriaș apăru de după locuință, lătrând furios. Aproape numaidecât văzui ușa cabanei deschizându-se și o tânără fată apăru în cadrul ei.

— Terrie! Terrie! Taci, strigă ea.

Câinele ascultă, oprindu-se din lătrat imediat.

Fata mă privi cu un oarecare interes, apoi îmi, spuse:

— Intră străine în casă. Ești obosit, vei fi oaspete meu și al fratelui meu.

Spunând acestea, ea chemă un servitor negru și-i porunci să-mi ducă calul în grajd.

Apoi, cu o grație nemăsurată, mă pofti s-o urmez într-o cameră mobilată elegant și mă rugă să mă așez spunându-mi:

— Fi bun, te rog și așteaptă o clipă. Mă întorc numai decăt.

În tot timpul cât am așteptat, mă gândeam neconținut la ea. În curând însă se întoarce.

— Iartă-mă, îmi spuse ea întinzându-se alene pe o sofa. Spune-mi ai făcut drum lung?

— Da, răspunsei eu din ce în ce mai surprins. Vin tocmai din Santa Fe.

— Ah! Atunci trebuie să-ți fie foame?

Și fără să mai mă întrebe altceva, dădu un ordin negrului

pentru a pune masa. În tot timpul, cât dură dejunul, grația fetei mă fermecă, simțindu-mă din ce în ce mai transportat.

Aflai că trăiește singură, împreună cu fratele ei, că era foarte bogată, dar nu-mi spuse de ce trăia atât de retrasă și mei dacă avea sau nu părinți.

În vreme ce servea cafeaua mă întrebă brusc:

— Vrei să-mi spui, d-le, care-i motivul unei călătorii atât de îndepărtate?

— Oh! Un lucru foarte simplu! răspunsei eu inocent. Sunt însărcinat să distrug banda de hoți conduși de Sombrero.

— Vrei să vorbești, fără îndoială de acel brigand care atacă călătorii în prerie?

— Da, de el. Se spune chiar că, sora lui Sombrero conduce ea însăși pe bandiți în atacuri.

— Mă faci din ce în ce mai curioasă, d-le, făcu tânăra. Povestește-mi mai amănunțit, te rog.

Fără să aștept altă invitație, mă pomenii că istorisesc tot ceea ce știam despre acest faimos „șef” de bandă. Fermecat de frumusețea fetei, uitai că trebuie să mă întorc și când, în sfârșit, mă ridicai, se făcuse seară.

— Iartă-mă, d-le, îmi spuse ea, dar nu te pot lăsa să pleci așa, fără să-ți prezint pe fratele meu, care trebuie să vină dintr-o clipă într-alta.

— Mi-e imposibil să mai aștept, răspunsei eu, căci oamenii mei mă așteaptă.

— Oamenii dvs.? Conduci deci o trupă de voluntari?

Răspunsei afirmativ și adăogai:

— Le-am luat-o înaintea cu mult. Ei nu vor fi aici, decât mâine de dimineață.

— Cu atât mai bine. Poți deci, să rămâi peste noapte aici. Oamenii dvs. vă vor găsi cu siguranță și vei putea astfel să cunoști pe fratele meu. E un tânăr încântător.

Carmencita, acesta era numele ei, mă fascinase. Cedai insistențelor ei, încrezându-mă în deșteptăciunea oamenilor mei, că mă vor găsi. Fata ieși pentru o clipă, apoi întorcându-se mă vesti că sosise fratele ei.

Acesta nu întârzie să apară: era un individ de o statură impozantă, cu fața bronzată, cu barba deasă și neagră, cu

părul lung atârându-i pe umeri și cu o cicatrice grozavă pe obrazul stâng, semănând cu o cruce.

După ce Carmencita mă prezentă, el mă întrebă dacă era adevărat că pornisem în căutarea lui Sombrero.

— E adevărat, răspunsei eu. Poate îmi poți spune d-ta dacă a fost văzut prin apropiere.

— Cred că da, afirmă el. Venind aici, ai văzut poate un mic luminiș, la vreo patru mile depărtare.

— Da.

— Ei bine! Acolo cred că se refugiază bandiții.

După alte câteva discuții, fără vreun interes oarecare, mă scuzai și nu mai cedai insistențelor lor de a rămâne peste noapte acolo. Încălecai pe cal și pornii în căutarea oamenilor mei.

În momentul când pătrundeam în desiș, auzii vocea Carmencitei și mă oprii. Ea se apropia în grabă de mine și-mi spuse cu un ton puțin misterios:

— Un mare pericol te pândește: ia seama!

Apoi îmi dădu o scrisoare, făcându-mă să-i promit că n-o voi citi-o decât după ce-mi voi întâlni oameni și dispăru în casă.

Cu regret pătrunsei în pădure și înaintai cu precauțiune, gândindu-mă la avertismentul Carmencitei.

Nu străbătusem nici măcar o milă, când auzii un șuierat, produs parcă de un șarpe. O clipă mai târziu, mă aflu la pământ, în strânsoarea unui lassou. Încercai să apuc cuțitul, dar o lovitură violentă mă făcu să-mi pierd cunoștința...

Când îmi revenii în fire, mă găseam în acelaș loc, singur, cu o groaznică durere în cap. Calul meu, păștea liniștit la câțiva pași mai încolo. Mă ridicai, scuturându-mă de praf și-mi căutai armele. Nimeni nu le luase. Mă căutai în buzunare: nimic nu fusese furat.

Aventura, trebuie să recunoști, îmi părea stranie și absolut inexplicabilă, cel puțin în clipele acelea.

Mă urcai în șea și în zorii zilei, ajunsei la o fermă nu prea departe de locul unde-mi lăsasem oamenii. De abia aici aflai tot ce se întâmplase. Oamenii mei fuseseră surprinși

de Sombrero și banda lui și uciși până la unul. Am jurat să-i răzbun și de-atunci caut pe ucigaș ce nu a fost încă pedepsit.

— Și tânăra fată? întrebă Forrest.

— Era doar cum știi, sora lui Sombrero.

— Cum ai aflat-o?

— Când ajunsei la Santa Fe și după ce povestii tot ce se întâmplase superiorilor mei îmi amintii de scrisoarea dată de ea. O deschisei și citii:

„Salutări cordiale de la Carmencita Sombrero”.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Forest.

— După două luni, de când îmi jucase mie festa, Sombrero a fost prins de voluntarii mexicani. Ca să scape a aruncat toată vina pe Carmencita, sora lui, care de multe ori îi salvase viața, cu riscul propriei ei vieți. A fost un ticălos... un nemernic! De douăzeci și trei de ani îl caut mereu... Căci sângele Carmencitei, cere răzbunare... Și o voi răzbuna. În tot timpul scurs, de-atunci și până astăzi, am putut afla cine se ascundea sub numele de Sombrero. Aștept numai ocazia să-l întâlnesc... Căci din nenorocire nu știu unde se află.

— Cine este? făcu curios Forrest.

— Cine este? repetă vânătorul, rămânând o clipă îngândurat, cu ochii pierduți în zărilor îndepărtate.

— Da, cine e?

— Este cel mai mare mizerabil de pe pământ... ucigașul pruncilor... schingiuatorul femeilor... este fratele ticălosului cu acelaș nume, care nu-ți dă pace... este Juanito Malpass.

12

CONFIDENȚE

O clipă, Clifton Forrest rămase încremenit. Augustin Malpass avea deci un frate!... Nimeni nu-i pomenise până acum de asta. Unde se ascundea acest Juanito Malpass?... Nu văzuse niciodată prin Cottonwood sau San Luis un individ care să semene la înfățișare cu descrierea făcută de White Fox. Un individ cu cicatrice în formă de cruce pe obrazul stâng...

Ultimul cuvânt al vânătorului, care de mai bine de douăzeci de ani căutase pe omul care-și trădase sora spre a scăpa el cu viață, produse asupra lui Forrest efectul unei bombe.

O tăcere adâncă se coborî în mijlocul lor, tăcere întreruptă doar de ciripitul păsărilor și de foșnetul frunzelor.

— Juanito Malpass! murmură Forrest. Așa dar mizerabilul acesta are și un frate, mai ticălos ca el.

— Ai dreptate Cliff, are un suflet mai mârșav ca Augustin Malpass.

— Și-acum ai venit în vechile lui locuri, pentru a te răzbuna? îl întrebă Cliff.

— Da. De ani întregi de când îl caut, nu i-am putut găsi urma. Dar astăzi, știu cu precizie că se află prin acest ținut. În lungile și grelele mele încercări de a-i dibui ascunzișul, am ajuns într-o bună zi în MONTANA. În acest stat, se dădeau lupte groaznice între indienii Sioux și albi, care voiau să le fure pământurile strămoșești lăsate moștenire, cu veacuri în urmă, de străbunii lor. Fără voia mea, am asistat la unul din aceste măceluri, în care un alb ticălos,

sau bine zis un metis, făcându-ne rasa de răs, ucise fără milă un bătrân indian, care venise să ceară pace singur, încrezându-se în spiritul leal al albilor... A fost ucis în mod laș, pe la spate, în vreme ce se întorcea la oamenii lui... Acest indian era Shan-Wei, un curajos războinic al rasei arămii, șeful tribului Alahgora din marea familie a Sioux-ilor și... tatăl lui Montana. Din măcelul care urmă după aceea, nu mai rămase viu decât el, dar grav rănit...

Forrest, care asculta din ce în ce mai uimit, ceea ce-l povestea cu un ton lugubru White Fox, se întoarse cu vioiciune spre indian, care într-o poziție comodă, cu picioarele încrucișate și privind drept înaintea cu ochii scânteietori de emoția produsă de vorbele vânătorului, confirmă cu un sunet gutural adevărul spuselor încercatului om al preeriei.

Tânărul își întoarse ochii, un fior străbătându-i trupul. Bănuia cel adusesse pe vajnicul indian în aceste îndepărtate ținuturi, tocmai din Nordul Statelor Unite. Bănuia tot și... tremura, gândindu-se la soarta ce aștepta pe ucigașul tatălui acestui Sioux.

— L-am scos dintre cadavrele fraților lui, continuă puțin turburat, White Fox și îngrijindu-l timp de trei săptămâni, încercând astfel să repar atât cât îmi sta în putință greșeala semenilor mei, am reușit să-l aduc la viață. Amândoi, cunoaștem pe metisul ticălos; îi avem înfățișarea adânc săpată în memorie. Îndată ce Montana a putut încăleca pe cal, ne-am luat după urmele lui. Ani întregi, nu aflăram nimic despre el, războiul de secesiune îngreunându-ne mult cercetările. După război însă, aflându-ne din întâmplare în New Orleans, am surprins fără voia noastră, o convorbire a doi mexicani, într-o speluncă... aceia care o știi. Am auzit, cum își spuneau unul altuia, că Juanito Malpass va fi la Las Vegas, pe la mijlocul lui iulie, ducându-se la fratele său, care conducea o fermă în Cottonwood. Dacă n-aș fi auzit cu propriile mele urechi, cum unul din ei spunea celuilalt, că este periculos să se ducă în vechile lui meleaguri de jaf, din cauza cicatricei după obrazul stâng, n-aș fi dat nici o importanță vorbelor lor... Cum auzii acestea, sângele

Începu să-mi clocotească în vine; răzbunarea plănuită de atâta timp, începea să se realizeze. Rugai pe Montana să mă întovărășească până aici. Odată ajunși în Las Vegas, aflară că într-adevăr, un anume Augustin Malpass, conducea ferma din Cottonwood. Cu un pretext oarecare, mă îndreptai spre fermă și când dădui cu ochii de metis, rămăsei înlemnit de uimire... Era omul căutat de Montana. Într-un suflet mă întorsei în oraș spre a-l vesti. După o clipă de bucurie, în care timp ochii lui deveniseră sticloși, gândindu-se numai la răzbunare, ne alcătuirăm planul, după care urma să ne desfășurăm răzbunarea. Ne urcarăm pe Old Baldy, până la fostul refugiu al lui Sombrero... și-acum așteptăm. Căci este sigur că Juanito Malpass va veni aici, aducându-și aminte de fosta lui cabană.

— De ce nu se răzbună mai întâi fratele-meu arămiu? Întrebă Forrest pe indian.

— Montana nu vrea să împiedice pe White Fox în răzbunarea lui, răspunse liniștit Sioux-ul.

— Cum așa? făcu uimit tânărul.

— Dacă Augustin Malpass este ucis, frate-său, Juanito, nu mai vine la Cottonwood și deci White Fox nu se mai poate răzbuna.

Forrest dădu afirmativ din cap, pricepând acum, de ce stăteau încă inactivi.

Pentru el, aceste două răzbunări, gândind cu calm, nu mai aveau sens, față de timpul scurs. Socotindu-le însă la justa lor valoare, își dădu seama că asemenea firi, ca ale acestor doi voinici răzbunători, nu prea mai existau în Vestul sălbatec de mult timp, ceea ce însă îi înălța și mai mult în ochii lui, ridicându-i până la rangul unor eroi excepționali, ca ai evului mediu.

— White Fox, întrebă Cliff, atunci când m-ai scăpat din ghearele lui Mike McGuire de la o moarte sigură, mă cunoșteai oare?

— De ce mă întrebi asta? făcu uimit vânătorul.

— Pentru că în diligența în care m-ai adus, Virginia Lundeen mi-a spus că i-ai mărturisit că mă cunoști mai de mult, răspunse Forrest.

— Da, e adevărat, afirmă liniștit White Fox.

— De unde mă cunoști? Eu nu-mi amintesc să te îi văzut vreodată pe-aici.

— Erai mic pe vremea aceea. N-ai cum să-ți amintești. Când am plecat de-aici, din fosta cabană a lui Sombrero, după ce am fost avertizat de Carmencita, continuă White Fox, al cărui glas deveni deodată duios, amintindu-și de fermecătoarea soră a mizerabilului Juanito Malpass, îți aduci aminte că ți-am spus că m-am dus la o fermă, unde am aflat soarta voluntarilor mexicani, tovarășii mei.

— Da, îmi amintesc.

— Ei bine! Acea fermă era a tatălui tău... Cel puțin pe vremea aceea, căci acum, prin uneltirile diavolești ale lui Augustin Malpass, a ajuns în posesia lui Jed Lundeen. Tu semeni foarte mult cu el și cum am stat atunci în gazdă la el aproape o săptămână, mi-am amintit de trăsăturile lui, privindu-te pe tine și mi-am închipuit că ești fiul lui și că te întorci din război. Tatăl tău s-a purtat omenește atunci cu mine, deși vremurile erau tulburi și nu putea avea încredere în nici un străin, de teamă să nu facă parte din banda lui Sombrero și de aceea nu puteam lăsa ca în fața mea să fie ucis fiul lui.

— Îți mulțumesc... încep Cliff.

— Nu-mi mulțumi, îl întrerupse White Fox. Asta ar fi făcut-o oricine și de altfel cine știe dacă nu va veni timpul să mi-o plătești cu aceiaș monedă, profeți el.

Când în cele din urmă, Clifton Forrest, părăsi cabana lui Sombrero, crezu că știe totul. Cu capul aplecat pe grumazul armăsarului, călărea cufundat în gânduri.

Atât de îngândurat era, încât nu observă că ramurile unui tufiș, pe lângă care tocmai trecuse, se dădură ușor la o parte și chipul unui individ cu fața smeadă, cu o cicatrice groaznică pe obrazul stâng, se arătă, urmărindu-l cu o privire sarcastică și plină de ură, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

13

DEZAMĂGIRI

În ziua care urmă după plecarea invitaților, tatăl Virginiei veni acasă beat mort. Malpass, la rândul lui, arătă o mină ce nu prevedea nimic bun. Tânăra, simțindu-se ca o leoaică în cușcă, se plimba prin cameră, așteptând cu nerăbdare ceea ce avea să urmeze. Nimic însă nu se întâmplă. Ziua trecu în liniște; la fel și noaptea.

A doua zi, la dejun, Malpass se prezintă elegant, ca de obicei. Îndată ce terminară masa, un servitor mexican, anunță pe Virginia că tatăl ei lua masa în camera lui și că dorea să-i vorbească.

— Înainte de a te duce la tatăl tău. Vrei să mă ascuți? o întreabă Malpass.

— Da. Cred că e mai bine. Ce ai să-mi spui?

— Ai reflectat la propunerea mea?

— Nu. Nici nu m-am gândit măcar.

— În cazul acesta îmi pare foarte rău să te vestesc că am să mă despart de Jed Lundeen.

— Voi suporta lovitura asta îngrozitoare, cu cea mai mare plăcere, îl zeflemisi Virginia.

— Ai să-mi vorbești altfel, când vei auzi condițiile.

— D-le Malpass, poți să mă scutești de discursuri, răspunse fata. Condițiile d-tale nu mă interesează câtuși de puțin.

— Ba cred că o să te intereseze, când îi voi lua această proprietate cum a luat-o el lui Forrest.

— Fă-o și voi fi foarte mulțumită, răspunse rece Virginia. Tata a făcut rău că s-a condus după tine, dar voi fi fericită

că va scăpa de d-ta.

— Nu va scăpa însă de mine decât dacă...

— Dacă vai deveni soția ta, îl întrerupse Virginia, cu vioiciune. Ei bine! Asta nu se va întâmpla niciodată, canalie!

— Dacă nu primești. Jed va intra în închisoare pentru mult timp!

— Minți cu nerușinare, făcu indignată tânăra.

— Deloc, rânji Malpass. Afacerile mele cu Lundeen au mers mal mult în favoarea mea. Toți banii proveniți din mina de argint i-am întrebuințat în combinațiile noastre în legătură cu minele de fosfat din Sud. Capitalul băgat de mine întrece cu mult pe-al lui... În sfârșit, el îmi datorează o sumă de bani, superioară valorii acestui ranch. Dacă vei fi îngăduitoare față de mine, totul va putea fi aranjat. Dacă nu... Jed Lundeen va fi dat în judecată de Clay Forrest pentru mina de argint, care e considerată ca furată și eu va trebui să dau dreptate lui Forrest, în fața tribunalului, căci eu am fost acel care a descoperit mina și știu cât valorează.

— Da. Știu destul de bine că tu ești instigatorul acestei mașinații diabolice, strigă furioasă Virginia.

— Fără nici o îndoială. Însă asta numai la cererea lui Lundeen; nu este nimic scris. Iartă-mă dacă-ți spun ca tatăl tău e un imbecil, un bătrân crescător de vite ros de avariție și lipsit de arme față de mine, prin ura lui contra lui Clay Forrest, pe care i-o întrețin atât cât îmi stă în putință... Și cum cunoști obiceiurile Westmanilor, știi ce se va întâmpla dacă-l voi denunța.

— Ce anume? întrebă Virginia neliniștită.

— Forrest îl va ucide!

— Oh! Vrei să te joci cu mine! strigă biata fată. Nu cred un cuvânt din tot ce-mi înșiri... Vrei doar să ma înfricoșezi... Dar dacă ce-mi spui, este adevărat, Forrest te va ucide de asemeni și pe tine.

— Asta nu-i așa ușor... Și care ar fi motivul?

Virginia închise ochii pe jumătate pentru a ascunde strălucirea de furie din privirea ei.

— Dacă aș spune lui Clifton Forrest că i-ai pus foc

magazinului său?

Cu tot sângele lui rece, Malpass nu-și putu ascunde o imperceptibilă tresărire de uimire, care fu însă observată de Virginia, a cărei intuiție nu o trădase niciodată.

— Am pus foc!... Nici nu eram acolo... Acuzarea asta ridicolă, nici nu merită vreun răspuns.

Virginia însă îi răsă în nas.

— Dacă Clifton Forrest descoperă ceea ce știi, te va ucide.

Malpass se ridică dintr-o mișcare după scaun, pe care-l aruncă cât colo.

— Ocolești întrebarea! strigă el. Lasă dracu' pe acest milog de Cliff Forrest. Știu că te interesezi mult de el, dar asta nu o să-ți folosească.

Virginia se ridică la rândul ei.

— Augustin Malpass! Te trădezi, fără să-ți dai seama, că tu ești autorul mișeliei. Fă tot răul ce-l poți face, senor! Nu suntem în Mexic.

Masca impasibilă a lui Malpass își schimbă brusc aspectul. Ochii lui aruncau flăcări. Cu iuțeala unei pantere. Se aruncă asupra ei, aruncând-o în brațele lui lungi. Apoi cu o furie nemărginită, o acoperi cu sărutări scârboase, pe buzele ei fragede, pe obraji, pe gât. Virginia, pe care oroarea aproape o paralizase, se smulse din brațele lui cu o forță dublată de o mânie îngrozitoare, zgâriindu-l pe față.

— *Senorita*, m-ai scos... din răbdări, bâlbâi el gâfâind. Prefer asta. Să fim naturali. Îmi plac nespus de mult pisicile sălbatice... Rupe, zgârie, mușcă!... Te voi iubi și mai mult.

— Dacă mă mai atingi, liftă spurcată, te ucid! strigă furioasă Virginia.

Tânăra alergă în camera ei, unde se aruncă plângând în pat, pradă unei crize sălbatice de mânie, rușine și teamă. Când își reveni, se ridică cu greutate cu un sentiment de surpriză și pudoare jignită pe care nu-l mai avusese niciodată. Picioarele îi tremurau groaznic, când străbătu scurta distanță până la fereastră unde se trânti pe o sofa. Putea ea vreodată să șteargă sărutările murdare ale acestui metis?

Malpass, rămas singur, se așeză furios pe un scaun, lăsându-se pradă gândurilor. Fu întrerupt însă de un servitor mexican, care-i aduse o scrisoare. Metisul tresări văzând-o și concedia cu un gest pe servitor. Uitându-se apoi cu grijă în jurul lui să nu fie spionat, rupse plicul și citi. Pe măsură însă, ce se apropia de sfârșit, fața îi deveni galbenă ca ceara și se lăsa moale pe scaun, bâjbâind cuvinte fără sens:

— Montana... White Fox... Juanito e nebun... Forrest... Asta nu se poate... Au trecut așăți ani...

Rămase câteva clipe încremenit, apoi făcând o efortare extraordinară, își reveni și începu, puțin mai liniștit. Să citească din nou scrisoarea:

Dragă frate,

Știu prea bine că mi-ai interzis să mă mai duc ne la cabană, motivându-mi asta prin aceea că este periculos să mă mai întorc la vechea noastră ascunzătoare. Iartă-mă, frate, dar ieri, ieșind din mină, unde mă simt ca un condamnat, fiind silit să stau ascuns acolo amestecat printre oamenii noștri, ca să nu risc să fiu recunoscut de cineva, n-am mai putut rezista și m-am urcat pe furiș pe Old Baldy. Și bine am făcut Augustin, căci ajuns acolo, peste cine crezi că am dat?... Peste dușmani noștri cei mai neîmpăcați, pe care nici nu-i bănuiam că există măcar. De un oarecare vânător de cerbi, White Fox, care căută să mă ucidă, dracu' să-l ia pentru ce. Apoi de un Sioux, nu-ți amintește asta oare nimic? Un Sioux, numit Montana și care vrea să-și răzbune tatăl, ucis de tine. Îmi pare că-l chema Shan-Wei. Și împreună cu el mai era tânărul Forrest, care asculta cu gura căscată la ceea ce-i îndruga White Fox.

Frate, deocamdată suntem în siguranță, căci ei nu știu că eu sunt aici. Ei bănuiesc că am să vin pe la mijlocul lui iulie, cum era vorba într-adevăr. Până când nu află că sunt aici, ai speranță să mai trăiești.

Vino să mă vezi cât mai repede.

În loc de semnătură, scrisoarea avea desenat în grabă, mai mult schițat, un *sombrero*⁷.

Augustin Malpass mai rămase câteva clipe pe gânduri, apoi ieși repede din cameră, încăleca pe un cal și dispăru în pădure.

Virginia trebuia să cunoască în curând gravitatea situației ei.

Jed Lundeen veni s-o vadă. Avea aerul abătut și nu-i vorbi nici poruncitor, nici rugător. Făcuse până acum jocul lui Malpass, îi spusese el și nu aflase decât de curând cu ce abilitate diabolică știuse nemernicul să-l prindă în mrejele lui!

Malpass avea în mâini dovezi care-l puteau face să fie condamnat și l-ar fi denunțat, dacă n-ar obține ceea ce dorea cu atâta ardoare.

— Nu pot tată... Nu pot, sughiță Virginia. Cum poți să-mi ceri un asemenea lucru?... Mai bine mă sinucid.

— Atunci... asta înseamnă pentru mine închisoarea... dezonoarea pentru tine și pentru mamă-ta... sărăcia... Virginia, mărită-te cu el pentru a ne salva. Vei putea divorța apoi. Dă-mi răgaz să mă refac și atunci cu bani. Voi putea lupta, voi putea găsi un mijloc de a mă descotorosi de acest bandit.

— Ceea ce-mi ceri, este mai rău ca dezonoarea, răspunse Virginia. Toată ființa mea se revoltă. Nu-i nici o oră de când Malpass m-a jignit în mod murdar...

— Știu, știu. L-ai rezistat... Fata mea, îți spun eu, nu este decât un mijloc: cedează-i numai în aparență, ca să se mai îmblânzească! Dacă te forțează să te căsătorești cu el... Dumnezeu să-ți vină în ajutor! Este plin de orgoliu, dar știe destul de bine că nu este decât un biet metis.

— N-o să mă poată forța. Nu suntem în Mexic. Voi găsi eu un mijloc, nu numai să scap din ghearele lui, ci chiar de...

— ... De a-mi aduce mie ruina... sau a mă face să-mi

⁷ Pălărie mexicană.

mânjesc mâinile cu sânge, o întrerupse cu vioiciune Jed Lundeen. Ai multe datorii, fata mea, față de mine și de mama ta. Eu n-am făcut greșeli, decât pentru a-ți aduce ție lux și confort. Apoi, caii! Am cheltuit mii de dolari pentru caii tăi... Gândește-te la ceea ce-ți spun, înainte ca să fie prea târziu. Poți să-l faci să spere, căci cea mai mică speranță îl va îndulci! Joacă-te cu el! Fă-l să spere în izbândă!

Când tatăl ei o părăsi, încovoiat aproape de atâtea griji, Virginia zări abisul care se deschidea în fața ei. Pentru ce nu-l ascultase! Sărmanul om era distrus, era pierdut. Pe de altă parte însă și ea era la fel de distrusă sufletește, pradă incertitudinii, încolțită de-o parte de dragoste, de alta de grija salvării ei și a lor ei.

În cele din urmă, din haosul gândurilor în care se cufundase, apărură ideea salvatoare, ideea care se impunea numaidecât, ca o necesitate imperioasă de a-și asigura libertatea legală contra lui Malpass.

Dacă s-ar căsători cu un altul, nici tatăl ei, nici acest individ nu ar fi putut s-o forțeze sau s-o constrângă să se căsătorească împotriva voinței ei, ceea ce ar fi însemnat moartea pentru ea, din punct de vedere moral și spiritual. Și în toată lumea nu exista decât un singur om, pe placul ei... Clifton Forrest.

Dar cum putea oare să ajungă la această soluție? O singură dată deschisese discuția asupra acestui subiect și fusese refuzată. Motivul acestui refuz, ea își mărturisea cu ciudă, era verosimil și generos. Pentru ce nu s-ar sprijini ea pe acelaș motiv pe care Cliff i-l dăduse ei, pe acelaș fapt că el nu mai era decât o ruină omenească, probabil hărăzită unei vieți inactive și de scurtă durată? Virginia respinse însă această idee. Clifton va lupta, își va regăsi forțele necesare pentru a trăi. Era sigură de asta. Însă ar putea încerca să-l facă să creadă că, în acest caz, îi va aduce un enorm serviciu dându-i în mod secret, numele lui. Ea ar putea astfel să aibă un ajutor moral de care avea nevoie. Uzând de acest vicleșug, putea să aibă în acest mod, pe bărbatul

iubit.

Luând astfel o hotărâre atât de importantă, ea nu mai ezită. Nu-i mai rămânea decât să facă uz de toate mijloacele ei, pentru a obține adeziunea lui Clifton, dar în acelaș timp, fu cuprinsă de remușcări. Cliff, înțelegând la ce extremitate ajunsese, s-ar oferi singur.

Virginia se așează la birou și scrie un bilet, cerându-i cu insistență să vie în aceiaș seară la spărtura din zidul grădinei lui. Ea nu cerea răspuns.

Terminând biletul, se sculă după scaun și ieși din cameră, îndreptându-se spre corral.

Îi era imposibil să se încredințeze mexicanilor: erau oamenii lui Malpass. Bill, cowboy-ul irlandez, îi va fi cel mai sigur mesager. Ea îl găsi împreună cu Jack. Erau totdeauna împreună, gata să se apere împotriva hoardei mexicanilor și împotriva tuturor care ar fi amenințat pe Virginia, a cărei gardă personală erau. Jack. Era un cowboy aspru, întunecat la față, cu picioarele scurte și îndesat. Nu era născut în West. Bill, nu era nici el născut în West. Era un vlăjgan înalt, spre deosebire de tovarășul lui, cu fața brăzdată de cute, provocate și săpate de vânt, cu ochii albaștri, copilărești aproape, dar care aruncau flăcări când nu era în apele lui.

— Bună seara, băieți! spuse Virginia. Cum o duceți împreună?

— Ne-nțelegem de minune, d-șoară... începu Jack.

— Dar numai în vise, îl întrerupse râzând Bill.

— Nu cred să vă aveți chiar atât de... bine, făcu tânăra, ținându-le isonul. Dar cu lucrul, cum o mai duceți? Cred că munciți mult.

— Da de unde! Nu mai avem de lucru de când au fost duși de-aici caii.

— Au fost duși? Unde? strigă Virginia neliniștită.

— La Watrous.

— Cine a dat ordin?

— Malpass, răspunse sec Jack. Și a adăogat că nu o să mai fie nevoie de noi pe-aici.

— Ah!... Toți caii au fost duși?

— Până la ultimul, d-șoară.

— Și nici măcar nu m-a întrebat. Am să vorbesc eu despre asta cu tata. Cât despre spusele metisului, nu le luați în seamă. Eu vă plătesc, căci eu v-am angajat.

— Știm asta. Dar ne temem ca Malpass să nu devină stăpân aici, îi răspunse Bill.

— Până la un punct aveți dreptate, spuse Virginia, râzând puțin forțat. Jack, cel puțin sper că Voly, armăsarul murg, a rămas aici?

— Da, d-șoară, ăsta a fost singurul care a fost lăsat aici, răspunse cowboy-ul.

— Ei bine, ai grijă de el, căci pe seară o să ies călare. Iar tu, Bill, am un comision să-ți dau.

După ce Jack plecă, lovindu-și pintenii, cu mândrie, Virginia întreabă pe Bill ce știe despre focul de la magazinul lui Forrest.

— Da, d-șoară, răspunse acesta, eram pe acolo și l-am văzut. O lovitură însemnată pentru tânărul Forrest. Avea în magazin tot ceea ce posedă.

— E îngrozitor. Ai auzit printre oameni vorbindu-se ceva despre asta?

— Nici un cuvânt. Mexicanii parcă aveau gura cusută.

— Îmi pare rău. Credeam că ai reușit să afli ceva... Iată acest bilet; du-l lui Clifton Forrest, numaidecât. Vă voi vedea, mâine, după ce voi vorbi cu tata.

Când Virginia intră din nou în casă, găsi pe Lundeen plimbându-se adâncit în gânduri, prin cameră. Cum îl văzu, tânăra se îndreaptă spre el și-l întreabă pentru ce fuseseră duși caii la Watrous.

— Nu știu nimic, fata mea, răspunse el uimit. E un lucru nou pentru mine.

— Ceea ce mă interesează să știu, este să aflu dacă caii sunt ai mei.

— Bineînțeles, scumpa mea. Nu ți i-am dat eu?

— Atunci, mă duc la Watrous să-i aduc.

— Nimeni nu te poate împiedica. Dar asta va indispune din nou pe Malpass. De altfel, caii sunt mult mai bine îngrijiți acolo. Pășunile sunt excelente. Aici, cheltuiesc pentru ei șaizeci de dolari pe zi, în timp ce acolo eu totul

de-a gata. Și banii au început să se împruțineze fata mea.

— Dar renta mea personală?

— Trebuie să ți-o suprim, pentru moment.

— Oh!... Atunci, o să trebuiască să-mi caut de lucru.

— Tu! Ce fel de lucru? izbucni el.

— Oricare, nu importă.

— Idee absurdă!... Trebuie să mai ai bani la bancă. Sper că n-ai cheltuit totul.

— Speri greșit. Doar a trebuit să-mi întrețin prietenii și asta m-a costat mult. Mă tem că simt la fel de săracă, ca și... Clifton Forrest.

— Atunci... acum ești o cerșetoare, strigă mâniat Jed Lundeen.

— Da. Ce cădere pentru Virginia Lundeen!... Dar nu face nimic. O astfel de umilire nu-mi micșorează afecțiunile pentru tine. Unde-i mama? N-am văzut-o astăzi.

— E în pat, bolnavă.

— Mă duc s-o văd, spuse Virginia, păstrându-și calmul.

Când intră în camera mamei sale, o găsi în picioare, palidă și suferindă, dar nu chiar atât de rău cum lăsase să se întrevadă Jed Lundeen. Virginia văzând-o, avu remușcări, că o neglijase atât timp, de când se înapoiase acasă.

— Tata mi-a spus, începu ea, că ești grav bolnavă. Din cauza celor ce se petrec aici?

— Poate și de-asta. Dar nu mă simțeam bine nici mai înainte, răspuse ea. Aș fi vrut să mă duc în California în timpul iernii. Dar Jed numai că n-a țipat la mine când i-am pomenit de asta. Mi-a spus că în momentele de acum nu avem bani nici pentru a ne duce în Las Vegas... Nu mai pricep nimic.

— Eu însă, înțeleg, mamă. Autorul nenorocirii noastre este Malpass. L-a băgat pe bietul tata într-un fel de cursă. El conduce acum totul aici. Sunt aproape sigură că vom pierde Cottonwood.

— Din partea mea, răspuse mamă-sa cu un ton în care se vedea lămurit lașitatea feminină, poate să se întâmple și asta. Nu acesta este căminul nostru... În locul tău, eu aș fi plecat de mult de-aici.

— Mamă! strigă Virginia. Dar acum câtva timp voiai să mă mărit cu Malpass.

— E adevărat. Credeam că ai putea iubi poate pe acest individ și-mi apărea ca o soluție salvatoare. Dar sunt convinsă acum că, chiar dacă te-ai căsători cu Malpass, tot nu vei putea scăpa de nenorocire.

— La fel cred și eu, răspunse Virginia, fericită de această schimbare neprevăzută a mamei sale. Ai vorbit despre asta cu tata?

— Da. Și m-a privit ca pe o biată nebună. Asta mă face să mă gândesc că tatăl tău cu Malpass au mers foarte departe cu afacerile lor, ce-mi par necurate. Îmi face impresia că se cred mai presus ca legea. Cât despre mine, nu mă bag, nu mă amestec. Tu însăși, în ochii lui Jed, nu ești decât un instrument de care vrea să se servească pentru a-și duce la bun sfârșit combinațiile.

— Cât sunt de fericită, mamă, că te aud vorbind astfel! Sunt destul de mare însă, ca să mă apăr singură. Nu te neliniști pentru mine. Îngrijește-te și fă-te sănătoasă cât mai repede. Acum, o să mă duc în Las Vegas și am să-ți trimit un medic... Mamă, dacă ai ști ce mulțumită sunt că aceste evenimente ne-au apropiat!...

— Și eu la fel, fata mea. Dar fii discretă și nu vorbi nimic despre asta, cu tatăl tău.

Când Virginia se afla pe drumul spre Las Vegas, se găsea într-o stare de spirit, asemănătoare cu aceea când scăpase din brațele lui Malpass. Și sentimentele care o frământau, ea simțea că au să ajungă la paroxism, când va întâlni pe Clifton Forrest. Cu cât se apropia acest moment, cu atât Virginia devenea mai agitată. Putea ea oare să-și joace rolul și să-l înșele pe Cliff? Cel puțin, când va fi în fața lui, va fi întuneric și el nu-i va observa tulburarea.

— Oh! Prostuțule, își spunea ea, dacă ai ști tu cât te iubesc!

În Las Vegas ajunse când banca își închidea ghișeele, dar fu primită numai decât când își declină calitatea. Cu mare ușurare, află că mai avea încă un mic cont și semna un cec

pentru el.

Leșind de la bancă, tânăra se îndreptă spre Dr. Higgins, medicul care mai îngrijise de mamă-sa; se mai plimbă prin fața câtorva magazine, apoi intră la Castaneda și cină, ceea ce provocă mirarea tuturor acelor care o cunoșteau.

Se întuneca, când Virginia părăsi orașul. Ea apucă pe un drum care ducea drept spre San Louis. Ajunsă în apropierea acestui mic cătun, lăsă calul la pas și sosi la timpul potrivit în locul unde dăduse întâlnire lui Cliff.

Noaptea era zăpușitoare, sufocantă, de abia răcorită de un vânt ușor ce bătea din preerie. Mii de stele scânteiau pe fundul boltei cerești, împrăștiind o lumină ușoară, plăcută. Un semicerc din lună, se întrezărea palid printre arborii cu vârfurile întunecoase, ce parcă voiau să despice cerul.

Virginia descălecă și-și legă calul de un trunchi de copac. Apoi, se îndreptă de-a dreptul spre gaura din zidul grădinei, pe care o cunoștea încă din copilărie. Aproape de acest loc, zări o formă întunecoasă, întinsă în mijlocul drumului: un copac trăsnit. Ea se așeză pe trunchi și rămase în așteptare, pradă unei emoții violente. Oricare ar fi fost motivul invocat, al acestei întâlniri secrete, ea știa în sinea ei că nu era altul decât dragostea ei pentru Cliff. Fără milă, vocea conștiinței sale, o forță să-și mărturisească că nu venise numai cu scopul de a scăpa de Malpass, ci și pentru a vedea pe bărbatul iubit, care habar n-avea că inima ei bătea numai pentru el.

Se neliniști însă, văzând că Cliff nu mai vine. Se ridică, puțin ezitând. Înaintă nițel spre zid și săltându-se pe călcâie, privi în grădină. Ce întunecoasă era. Cercetă cu ochii toate colțurile. Nimic nu mișca în grădină, nici măcar frunzele. Locul unde trebuia să se afle Cliff, era gol. Virginia îl strigă ușor pe nume, dar nici un răspuns nu se auzi... Și-atunci, tânăra se lăsă greu pe trunchiul de copac trăsnit, gata să plângă. Clifton Forrest nu venise!

14

VIRGINIA REUȘEȘTE

— Cliff, sunt diabolic de mulțumit că ți-a ars magazinul, spuse Clay Forrest fiului său.

Amândoi erau așezați la umbra unor pini uriași. Era într-o frumoasă zi de vară. Greierii țârâiau prin iarbă, întrecându-se unul pe altul în triluri.

— Tată, asta ți-a devenit o obsesie, răspunse Clifton. De ce tot spui într-una aceste vorbe? Cred că a fost vorba de un simplu accident.

— Hm! Accidentul ăsta, socot că a fost provocat de vreun metis în solda lui Jed Lundeen.

— Nu tată. Arunci totul în spinarea lui Lundeen. Dacă cineva este totuși vinovat de incendiu, nu poate fi decât Malpass. Nu vreau să-ți mărturisesc încă totul. Cu nechibzuiala ta ai putea strica totul. Cu câteva zile mai înainte venise în magazin cu toată banda lui și am schimbat câteva vorbe cam tăioase.

— Cu ce ocazie?

— Cu aceia a cumpărări întregului meu stoc de mărfuri... M-a biciuit... și l-am scuturat puțin. M-ar fi ucis dacă nu intervenea un vânător de cerbi.

— Cliff Forrest! Nu mi-ai pomenit până acum nimic despre asta... De ce n-ai tras în el?

— Știi prea bine că în magazin nu port arme.

— Ah!... Într-o bună zi acest metis va mușca țărâna, cu un glonț în scăfârlie.

— Ar fi mai bine să lași totul baltă... Viața lui se găsește în mâini bune.

- Ce vrei să spui? Întrebă curios Clay Forrest.
- Vreau să spun, că acel care-și va murdări mâinile de sângele acestui mizerabil, va fi ucis mai mult ca sigur.
- De către cine? De ce-mi vorbești în cimilituri.
- De cine va fi ucis? repetă Cliff dus pe gânduri.
- Da, de cine?
- De un indian, cu care n-aș vrea pentru nimic în lume să mă am rău cu el... căci atunci, tată, viața mea n-ar mai valora nici două parale.
- Ce tot îndrugi acolo? făcu din ce în ce mai uimit Clay Forrest.
- Nu e încă nevoie să știi mai mult. Ajunge doar să știi că viața lui Malpass este în mâini sigure și că cine se atinge de un singur fir de păr din capul lui, se poate considera ca mort. Apoi, mai e ceva. Îți mai aduci aminte de un oarecare Sombrero, care cu mulți ani în urmă băgase groaza în acest ținut?
- De sigur. Și acum mai tremur, doar la gândul că ar mai reveni pe-aici.
- Ei bine, tată! Află că acest Sombrero este fratele lui Malpass și...
- Fratele lui Malpass! urlă bătrânul uluit.
- Da. Și mai află că trăiește și că trebuie să vină la Cottonwood, în curând.
- Cliff Forrest! Ai înnebunit? făcu Clay, holbând ochii la fiul lui.
- Acesta însă râzând puțin batjocoritor, se ridică de jos și începu să se plimbe pe pajiște în vreme ce tatăl sau îl urmărea cu privirea rătăcita.
- Deodată, de sub frunzișul pădurii ce se sfârșea în locul unde se aflau ei, se auzi tropotul unui cal și numai decât Clifton văzu un cowboy, cu fața roșie de eforturi, apropiindu-se de el.
- Bună ziua, salută cowboy-ul, descălecând. Am un răvaș de dat, de la d-ra Virginia.
- Clifton, rămase ca trăsnit. Virginia îi scria lui? Luă cu mâinele tremurânde hârtia întinsă de cowboy și o desfăcu. Tot timpul cât o citi Cliff încercă să-și mențină trăsăturile

imposibile.

— Mulțumesc, spuse el lui Bill. Nu este răspuns. Cum mai merge pe-acolo, sus?

— Mai puțin bine de când caii au fost duși.

— Duși?

— Da. Malpass i-a trimis ia Watrous.

În acest moment, înfățișarea bătrânului Forrest luă o expresie care nu trecu neobservată cowboyului.

— Atunci, stăm cam la fel, spuse Clifton. Și eu caut de lucru.

— Nu-i chiar așa ușor de găsit, răspunse Bill. Bună ziua, d-le.

După ce cowboy-ul se îndepărtă, Cliff se înapoie cu pași rari lângă tatăl său, care între timp își revenise din uimirea provocată de vorbele fiului său.

— Cine a fost, Cliff? îl întrebă el.

— Bill, cred. Venea deseori după țigări prin magazin.

— Dar el este în slujba lui Malpass! strigă bătrânul.

— Nu cred. Socot că lucrează pentru Lundeen.

— Fata lui Lundeen! Răvașul vine de la ea?

— Da, tată.

— Dă-mi-l. Vreau să-l citesc.

— Vezi, tată, nu este corect ceea ce-mi ceri. Eu n-aș citi niciodată un bilet care nu mi-ar fi adresat. De altfel, nu conține lucruri importante.

— Cliff, ești în legături cu Virginia Lundeen.

— Nu.

— Minți. Ți-o citesc pe față. Roșești... De ce pălești... Ah! Asta e cea mai crudă lovitură.

— Tată!... Nu sunt un mincinos!... strigă Clifton, jignit și furios. Nu este nimic între Virginia Lundeen și mine. Nu pot să-i refuz un serviciu... Crede-mă, fata are mari necazuri.

Clay Forrest se ridică țeapăn, cu fața contractată și cu ochii strălucind ca de un foc întunecos.

— Ei bine! spus el răgușit. Dacă te-ai întors acasă ca să te îndrăgostești de această fată... Mai bine te-ai reîntoarce de unde ai venit.

Și bătrânul se îndepărtă cu pași grei și apăsați plin de o

furie neputincioasă.

Clifton simți un fel de mânie care-l făcu să rămână ca înțepenit, neputând chema pe tatăl lui. Dealtminteri, tot n-ar fi folosit la nimic. Numai numele lui Lundeen, îl făcea să-și piardă mințile mai mult ca orice altceva.

Îndată ce se lăsă noaptea, Cliff se urcă în camera lui, sub pretext că se culcă. Nu se putea încrede în aerul morocănos și întunecos al tatălui său. Trebuia să coboare pe fereastră, ceea ce era destul de greu pentru el, fiind strâmtă și așezată la o înălțime considerabilă, pentru a putea ajunge la locul convenit întâlnirii. Dar, ajutându-se de vița sălbatecă ce acoperea aproape în întregime zidul casei, putu cobora ușor.

Apoi, fără zgomot, se furișă spre gaura din zidul grădinei. Ajungând acolo, zări în bâta a lunii, așezată pe un trunchi de copac, pe tânăra fată, așteptându-l cu capul în palme.

— Virginia! strigă el cu voce joasă.

— Oh!... Cliff!... spuse ea răsuflând ușurată. Îmi era așa teamă... Credeam că nu mai vii..

Cliff ar fi putut aproape s-o atingă atât de aproape erau unul de altul. Mâna lui tremurândă întâlni ca din întâmplare pe a ei și o strânse cu căldură.

— Am întârziat, iartă-mă, murmură el. Dar mă temeam să nu mă surprindă tata. Era de față când Bill mi-a adus biletul... A trebuit să cobor pe fereastră, ca să pot veni aici.

— Adevărat? răspunse ea. Dar putea să ți se întâmple ceva!

— Nu, n-am nici cea mai mică zgârietură... Virginia, să plecăm de-aici, căci am putea fi surprinși de tatăl meu.

— ... Sau de al meu, făcu ea râzând.

Clifton îi luă mâna și o conduce lângă niște pini gigantici. Sub a căror umbră ar fi fost greu să fie zăriți și unde se așezară pe o bancă de lemn, pe care fata o cunoștea destul de bine.

— Iată-ne la adăpost, spuse el, cel puțin față de părinții noștri. Așează-te Virginia, poți să te sprijini de trunchiul pinului.

Fata ascultă și se lăsă moale pe banca.

- Ai fost surprins când ai primit biletul? întrebă ea.
- Ași fi fost surprins în orice caz, dar surpriza mi se transformă în încurcătură, când îl citii în fața tatălui meu.
- Cliff, pentru a începe cele ce am să-ți spun, află că Malpass a pus foc magazinului.
- De unde știi?
- L-am acuzat de asta. Și atitudinea lui mi-a confirmat-o.
- Așa dar nu-l bănuiam pe nedrept. Virginia îți pot spune că știu multe lucruri care ar putea duce la închisoare pe Malpass... Prin incendiul acela am pierdut mult, tot ceea ce posedam.
- Cliff, nici eu nu mai am decât câțiva dolari, mărturisi fata.
- Drace! Tu? Fără bani? Se spune că-i împrăștii cu amândouă mâinile.
- Asta a fost odată, Cliff. Tata împreună cu Malpass, mi-au risipit averea. Mi-au trimis caii la Watrous și bănuiesc că pentru a-i vinde.
- Ce rușine! Îmi închipui că vor să te forțeze să te măriți cu acest metis.
- Da. Până și tata e disperat. Jură că va trebui să ucidă pe Malpass dacă nu vreau să-i cedez. Și acest ticălos... Ei bine! Acest metis a încercat să-și bată joc de mine.
- Cum asta? întrebă Cliff, sărind în picioare, cu ochii strălucind de furie.
- Eram singură în sufragerie. L-am refuzat scurt toate propunerile lui și cred că printre alte numiri, am amestecat și pe cea de metis... Ca un coyot turbat s-a aruncat asupra mea. Groaznică brută!... Am rămas ca paralizată de surpriză și scârbă... A trebuit să-i îndur câteva sărutări dezgustătoare, pentru a putea să scap.
- Virginia! E îngrozitor!... Trebuie să se sfârșească cu acest individ... Și cineva s-a însărcinat de mult cu asta. Înainte însă de a fi ucis, va trebui să-i dau o lecție usturătoare și pe toți sfinții din cer, i-o voi da... Și tatăl tău ce-a spus...
- Tata și-a pierdut orice urmă de demnitate.
- Virginia, atunci ce e de făcut? întrebă Clifton cu

neliniște.

— Nu știu. Ți-am mai spus, sunt la capătul puterilor mele?...

— Ei bine, căsătorește-te cu mine, făcu el aproape involuntar. Dacă însă și atunci te va mai atinge, îl voi uide ca pe un câine turbat, fără să mai țin socoteală de viața mea.

După o mică pauză, în care timp Virginia se reculese după această surpriză îmbucurătoare, ea îl întrebă, cu un ton puțin schimbat:

— Cliff, e adevărat? Am auzit oare bine? Tu îmi propui asta?

— Da! Vreau să te scap din acest greu impas... Și voi avea astfel dreptul să te apăr... Dacă poți păstra secretul față de tatăl tău, căsătoria... nu va fi atunci altceva, decât un fel de contra-apărare. Astfel, vei avea puțința să rezisti... Și apoi, ceva care să te scape de Malpass... va trebui să vie, mai târziu sau mai curând. Totul este să câștigi timp, căci Malpass nu mai are mult timp de trăit. E pierdut!... Și-atunci, vei fi liberă. Vom... vom divorța când vei voi...

— Taci! murmură ea punându-i ușor mâna pe buze.

Clifton văzu cum fata se sprijină de trunchiul pinului, luptând înlăuntrul ei, cu o emoție violentă.

— Virginia, mărturisesc că planul nostru are multe puncte slabe. Dar ceea ce ți-am propus, a fost făcut în mod sincer...

— Oh! Cliff, ești prietenul meu cel mai bun... singurul meu prieten. Cliff... primesc.

— Te vei mărita cu mine?

— Da.

Clifton Forrest avu un suspin adânc, ca al unui om care caută să-și regăsească respirația întretăiată.

— Foarte bine. Și... cum vom face?

Virginia rămase câteva clipe cufundată în gânduri, apoi, deodată, cu o emoție în voce care-i trăda bucuria intimă:

— Știu cum, spuse ea. Vom merge mâine în oraș. Îmi voi procura un certificat de căsătorie de la primărie. Cunosc pe funcționarul de-acolo și-i voi spune să păstreze secretul. Pe

urmă, ne vom duce la pastor și-l voi convinge și pe el. Apoi, ne vom despărți, ca și cum nimic nu s-a întâmplat... Ce spui de acest plan?

— Este bun, dacă poți să-l duci la bun sfârșit, răspunse Clifton, încercat de o emoție tulburătoare.

— Atunci... Suntem înțeleși. Ne vom întâlni în oraș, spuse ea, ridicându-se iute. Trebuie să plec, acum... continuă ea. Mâine seară, dacă voi întârzia, nu va mai avea importanță.

— Virginia, reluă Cliff mișcat, dacă suntem descoperiți, va fi rău.

— Nu se va descoperi nimic și dealtfel, vom râde în nas tuturor.

— Cerul să te aibă în paza lui!... Unde ți-e calul?

— La doi pași, de-aici.

Clifton o urmă pe întuneric până la locul unde se afla priponit calul, lângă un tufiș stufos. Virginia cercetă atentă împrejurimile, ascultând cu atenție, apoi săltă în șea.

— Noapte bună, Cliff! Pe mâine! spuse ea dând pintoni calului.

— Pe mâine, Virginia, răspunse el, abia murmurând.

Clifton Forrest mai rămase câteva clipe, privind în obscuritatea profundă în care dispăruse tânăra fata, apoi, gânditor, se întoarse în casă, care se găsea ascunsă în umbra uriașilor pini ai muntelui Old Baldy.

SPRE DEZNODĂMÂNT

Augustin Malpass călărea îngândurat prin pădurea, în care răzbeau cu greutate razele soarelui. Apucase pe o cărare, de-a curmezișul muntelui, mărginită de tufișuri dese și pe care nu ar fi încăput un al doilea călăreț, care să meargă lângă el, fiind foarte strâmtă. Deasupra lui, coroanele copacilor gigantiști, se îmbinau atât de mult unele într-altele, încât formau o boltă naturală. O obscuritate destul de profundă domnea pe acest drum, cunoscut numai de el și oamenii lui, din cauză că lumina zilei abia pătrundea printre ramurile stufoase ale arborilor.

Cărarea ducea de-a dreptul la mina de argint din Watrous.

Malpass mergea cu atenție, cercetând îngrijorat împrejurimile, fiindu-i teamă să nu se întâlnească cu vreunul din cei doi aprigi oameni ai preeriei, care căutau să se răzbune.

Montana!... Acest nume îi evoca lugubre amintiri, asupra celor petrecute într-un atac contra unor bieți indieni Siouxi, fugăriți, înfometați, împuținați și vânați cu înverșunare de albi.

Surprinzându-i într-o vale, el și banda lui de jefuitori, îi uciseseră până la ultimul, despuindu-i de tot ceea ce aveau asupra lor... Mai scăpase însă unul. Și acesta voia acum să se răzbune... Pentru nimic în lume nu se va lăsa ucis de acest scârbos de indian, tocmai acum când aproape își ajunsese țelul... Când se putea considera stăpân în Cottonwood. Să se căsătorească numai cu dracul de fată ce

era Virginia, apoi știa el cum să lucreze!

Și acest White Fox, cine dracu' era și ce voia cu Juanito? De ce căuta să-l ucidă? Pe cine voia el să răzbune? Juanito îi scrisese că habar n-avea...

Iar Forrest... Ce căuta Clifton Forrest în tovărășia acestora? Ce știa despre el?

La toate aceste întrebări, Augustin Malpass nu reuși să găsească vreun răspuns. În tăcere, își continua drumul, așteptând cu nerăbdare să se întâlnească cu fratele lui.

Toți acești dușmani, care încercau să-i pună bețe în roate, trebuiau să dispară... Nimeni nu va reuși să-l împiedice în ceea ce avea de făcut...

— Hei! Augustin! auzi el o voce strigându-l. Malpass tresări cu violență, punând mâna fulgerător pe carabină. Dar, se liniști repede, căci cel care-l strigase era Juanito. Fără să-și dea seama, ajunsese la mină.

— Hello, frate! răspunse el. Ai darul de-a speria lumea.

Augustin Malpass, descălecă și-și legă *mustangul* de un copac. Apoi, apropiindu-se de Juanito îi strânse mâna cu efuziune.

Era bandit, o recunoștea, dar asta nu-l împiedică de a-și iubi fratele, la fel ca și ceilalți oameni. Dacă ar fi știut cum a fost spânzurată sora lor, Carmencita și cu ce prilej a fost prinsă, poate ar fi devenit altul. Nu știa însă nimic...

— La ce te gândeai, Augustin? Îmi face impresia că epistola mea, te-a cam îngrijorat.

— Parcă tu nu ești la fel. Nu mai încerca să te ascunzi în spatele unei măști impasibile. Te cunosc doar destul de bine.

— E adevărat. Dar înțelege odată, frate, că atunci când ești amenințat de o primejdie, trebuie să încerci să-ți păstrezi sângele rece cât mai mult cu putință, altminteri ești pierdut. Și... cred că tu din cauza asta ai să-ți pierzi viața, Augustin.

— Isprăvește cu povețele tale neghioabe... Mai bine lămurește-mă ce este cu acești dușmani ai noștri, făcu enervat Malpass.

— Ei bine! N-am ce să-ți lămuresc, căci aproape totul ți-

am spus în scrisoare. Tu ar trebui să știi mai bine ca mine ce au cu noi acești oameni.

— Atunci, de ce mai chemat? urlă furios metisul, gesticulând iritat.

— Liniștește-te, ce dracu'! Te-am chemat doar ca să ne putem alcătui un plan de apărare. Nu ești de aceeași părere? spuse calm Juanito.

— Ba da, desigur, făcu puțin mai liniștit Augustin.

— Ei bine! continuă Juanito, privindu-l ținută. Iată, care este cel mai bun plan, după mine cel puțin. Tu vei hotărî dacă este bun sau nu.

Juanito se opri puțin ca să răsuflă, apoi, aruncând rotogoale de fum din gură, în colțul căreia morfolea un muc de țigară, își expuse planul:

— Va trebui, mai întâi de toate să scăpăm de tânărul Forrest. Știe prea multe, căci vânătorul de cerbi i-a spus totul și ar putea vorbi, ceea ce nu-i deloc preferabil. Tu te vei însărcina cu el...

— De ce tocmai eu? îl întrerupse cu vioiciune metisul, care-și mai amintea încă ce pățise la ultima lui întâlnire cu Clifton Forrest.

— Pentru ce mă întrerupi? făcu plictisit Juanito. Ascultă-mă până la sfârșit și pe urmă dă-ți sau nu aprobarea. Tu îl vei uide, pentru că eu voi fi nevoit să stau ascuns în mină, ca să nu afle ceilalți doi că simt aici, căci atunci, n-aș mai da nici măcar o para chioară pe viața ta... Cred că ești de aceeași părere, nu?

— Da, răspunse cuprins de un fior, Augustin. Desigur. Dar cum să-l ucid? Ce pretext să gădesc? Căci n-am nici un chef să fiu spânzurat pentru el.

— Asta-i treaba ta. Doar ai și tu puțină inteligență ca să găsești unul, răspunse Juanito. În privința celorlalți, va fi puțin mai greu...

— Dar, cu indianul și vânătorul de cerbi, ce facem? întrebă înfrigurat metisul.

— Cu indianul și vânătorul de cerbi, repetă Juanito, va merge mai greu; dar vom reuși să-i învingem, căci noi știm aproape totul despre ei, în vreme ce ei habar n-au, că eu

sunt aici încă de mult. Îi vom lua deci prin surprindere...

— Cum? întrebă nerăbdător Augustin Malpass.

— Iată: Numai decât ce reușești să te descotorosești de Forrest, ne vom strânge oamenii și-i vom ataca acolo sus, la cabană. Cunoscut loc ca buzunarele mele, căci doar acolo am trăit o viață întreagă. Îi vom surprinde în somn, când buimăciți, nu vor putea să ne reziste. Și atunci, dragă frate, vom fi stăpâni pe situație... Vei avea ferma ta, averea ta, precum și o soție încântătoare... Iar eu, mă voi mulțumi cu jumătate din tot ceea ce vei avea și voi pleca prin alte meleaguri, unde voi deveni, desigur, un fermier maniac, obez și... bogat, încheie Juanito zeflemisitor.

Augustin Malpass, rămase pe gânduri câteva clipe, apoi începu să se plimbe nervos prin fața fratelui său, care așezat la umbra unui pin, îl urmărea atent din ochi.

Soarele, care începuse să se apropie de orizont, arunca raze aurii peste frunzele pinilor, care păreau, în această lumină strălucitoare, ca niște uriași cu brațele imense întinse în semn de sfidare spre albastrul închis al cerului de azur.

Deodată, se opri brusc din mers și înțepenindu-se în picioare în fața lui Juanito, spuse cu un glas hotărât:

— Planul e bun... Primesc!

Când se deșteptă de dimineață, Virginia se simți atât de fericită, cum nu fusese niciodată în viața ei. Inima îi bătea să se spargă în piept de bucuria ce-o mai resimțea în urma ceremoniei ce se de desfășurase în ziua precedentă...

Cliff era soțul ei, bărbatul ei... Acum, era soția lui... Nimeni, afară de ei nu mai puteau desface această căsătorie. Era atât de fericită, încât se îmbracă pe întuneric, uitând să ridice storurile, fredonând o melodie populară; apoi se coborî în sufragerie pentru a îmbrăca ceva, în mod frugal.

Intrând însă înăuntru, un sentiment de scârbă o cuprinse, amintindu-și dezgustul provocat de sărutările murdare ale metisului. Un fior o străbătu, în vreme ce se așeza pe acelaș scaun, unde stătuse Malpass.

Își birui însă aceste sentimente neplăcute și se apucă să mănânce, gândindu-se cu plăcere la Clifton Forrest, care avusese tactul să o scutească de a-i propune ea căsătoria, oferindu-se singur... Prostuțul, își spuse ea, bănuiește el cât de mult îl iubesc?... Crede oare că m-am măritat cu el numai ca să scap de Malpass?...

O firimitură de pâine îi scăpă din mână pe covor.

— Ce distrată sunt! murmură ea, aplecându-se să o ridice.

Un mototol de hârtie însă îi atrase atenția. Aproape involuntar se întinse și mai mult și-l ridică de sub scaunul pe care ședea.

Îl desfăcu curioasă și văzu cu uimire că era o scrisoare. Nu era din fire indiscretă, dar această scrisoare aruncată atât de neglijent, o intriga.

Un strigăt de spaimă îi scăpă...

Ticălosul de Malpass avea un frate!... Sombrero... căci vestitul bandit din urmă cu douăzeci de ani, trebuia să fie cel ce semna în acest fel.

Virginia se surprinse că inima îi bătea cu putere... Îi era frică... Cui trebuia să se încredințeze?... Tatălui ei în nici un caz... Atunci cui?... Lui Clifton Forrest? Nici lui, căci ar fi în stare să-l ucidă și nu voia ca iubitul ei să aibă neplăceri din cauza asta... Ah! Găsise... Cabana lui Sombrero!... Acolo trebuiau să fie White Fox, omul pomenit în scrisoare și cel care-l salvase pe Clifton de la moarte și Montana, Sioux-ul răzbnător.

Îndată ce găsi soluția, Virginia ieși ca o furtună din casă, porunci lui Jack, cowboy-ul, să înșeeze pe Voly, calul ei favorit, apoi, încalecă și dispăru în goană, în mijlocul unui nor de praf în direcția piscului Old Baldy.

Jack și Bill, care o văzură atât de palidă și înfrigurată, se uitară uluiți unul la altul.

Bill, revenindu-și din uimire, apucă să o întrebe, înainte de a dispăre:

— Unde vă duceți, domnișoară?... Să vă urmărm?

Virginia însă din fuga calului, aruncă peste umăr:

— Nu... Duceți-vă la Watrous!... Așteptați-mă acolo.. Ne

apropiem de deznodământ.

MONTANA RĂZBUNĂ

Clifton Forrest, după ce se căsătorise cu Virginia Lundeen, se îndreptase spre Watrous, unde avu noroc să găsească de lucru la marele magazin Landis, o întreprindere care avusese o reală prosperitate, atunci când crescătoria de vite ajunsese la apogeu.

Însărcinarea de contabil, era pentru Clifton o misiune nu prea plăcută, căci nu se simțise niciodată prea expert în calcule. Trebuia însă să lucreze, orice fel de muncă i-ar fi fost încredințată.

Într-o dimineață, în vreme ce se afla la lucru, auzi pe Hartwell, directorul întreprinderii, intrând în birou cu un străin, înaintea căruia făcea nenumărate plecăciuni. Cei doi oameni trecură foarte aproape de Clifton care, fără să ridice ochii, zări mocasinii cu piteni de argint ai străinului. Aceasta ajunse pentru a-l face să tresară. Nu mai avea nevoie să-l privească în față, pentru a ști cine este... Era Malpass, Augustin Malpass, care avea acelaș accent de îngâmfare în orice, pe care tânărul îl cunoștea destul de bine.

— E o afacere cu totul particulară, spunea Augustin Malpass, lovindu-și nervos mocasinii cu cravașa. Sunt în pragul căsătoriei mele cu fata asociatului meu și vreau să petrec iarna în Sud. Am planurile casei pe care vreau s-o construiesc aici la primăvară când mă reîntorc. Ai deci, tot timpul necesar pentru a face rost de materiale... Ți dau această comandă specială pentru că, având de gând să locuiesc la Watrous, doresc să par plăcut în ochii viitorilor

mei vecini.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru asta, d-le Malpass, răspuse Hartwell. Îmi voi da toate silințele ca livrarea mărfurilor să se facă la timpul voit și la un preț mai mic ca cel ce vi s-a cerut în Las Vegas.

— Mai târziu, continuă metisul, vă voi scrie pentru a comanda lemnele necesare pentru construcția grajdurilor, corral-urilor; și...

Augustin Malpass se opri brusc și Clifton simți că urechile încep să-i vâjâie.

— Cine este ăsta? Întrebă metisul cu voce schimbată.

— Cine?...

— Asta... de la birou.

— E contabilul meu, răspuse Hartwell. Apoi, coborând vecea, continuă: Un biet băiat. A fost rănit grav în războiul de secesiune... Se numește Forrest.

— Ah!... Locuiește la Cottonwood, nu? făcu pe prostul Malpass.

— Nu știu. Eu am venit de curând în Watrous, din Est... Știu numai că tatăl lui este Clay Forrest.

— Ei bine! Atunci alege: Ori îl concediezi numaidecât, ori anulez comanda, spuse metisul, ai cărui ochi începură să sticlească vizibil.

— De ce... d-le Malpass? Întrebă uimit directorul. Știi ceva nedemn în reputația lui?

— Cu siguranță.

— Adevărat? Sunt neplăcut impresionat. Totuși, desigur, îl voi concedia. Am cea mai vie dorință să vă servesc și nu vreau să păstrez un funcționar căruia dvs. nu-i îngăduiți prezența pe lângă mine.

— Dacă Lundeen, adaogă Malpass, va intra aici și va vedea că ai un Forrest vârat în întreprindere, va ieși numai decât pentru a nu mai reveni vreodată. Și află că este în oraș, căci a venit cu mine... Ai face mai bine să te descotorosești de el imediat.

— Asta și voi face, se grăbi să răspundă Hartwell.

Clifton, în tot acest timp, nu făcuse nici o mișcare, roșu de mânie.

— Nu vă îngrijiți de mine, d-le Hartwell, mă duc, spuse el, încercând să-și păstreze calmul.

— Sunt nemângâiat, Forrest. Simt constrâns să te concediez. Ai auzit doar, pe dl. Malpass asigurându-mă că cunoaște lucruri nu tocmai bune pentru reputația d-tale și eu...

— E un mincinos nerușinat, îl întrerupse cu vioiciune Clifton, luându-și pălăria. Și cred că ai să apuci ziua în care vei regreta că l-ai cunoscut.

Malpass își juca rolul la perfecție. Era evident, că ultima lui întâlnire cu Forrest îl făcuse mai prudent. În fața insultei acestuia, metisul luă un aer rece, disprețuitor. Dar, cu toate acestea, fără voia lui un foc întunecos strălucea în ochii lui, prevestind un rău augur.

— Forrest! Dacă n-ai fi un biet soldat, o ruină de om, te-aș pălmui, spuse el tare, în așa fel ca toți funcționarii prezenți să audă.

Clifton ar fi putut să-și înfrâneze furia și să plece, dar el izbucni:

— Ar fi o palmă care te-ar costa scump, senor. Dintre toate uneltirile tale, asta e cea mai mare. Să gonești un om dintr-o biată funcție! Nu ți-a ajuns că mi-ai incendiat magazinul din San Louis. Mai urmărit până aici pentru a întărâta pe Hartwell contra mea.

— Ha! Ha! Hartwell, vezi ce-a făcut războiul din Forrest? rânji Malpass. Și-a pierdut mințile.

— Mi-e teamă că ai să ți le pierzi tu, când vei afla ce știu... va veni însă vremea să vorbesc. Spânzurătoarea ar fi o moarte prea ușoară pentru tine. Nu mai ai mult de trăit; ți-a sunat și ție însfârșit ceasul... La fel și pentru Sombrero, care nu e altcineva decât Juanito Mal...

— Taci! urlă groaznic Augustin Malpass, punând mâna pe patul revolverului.

Hartwell se aruncă între ei, foarte dezorientat. Clifton, lipsit de arme, ieși din birou și trecu în magazin.

— Forrest, spuse Hartwell venind după el, cele spuse de tine nu pot fi crezute.

— Vei gândi altfel, când vei afla căne este acest metis. E

un mincinos nerușinat, un hoț și un ucigaș... Cred că voi trăi destul pentru a-ți putea dovedi.

Clifton înțelese că trebuia să înfrunte cu bărbăție lupta cu Malpass și nici nu-i venea în gând să scape ocazia. Nu se gândea să-l ucidă, căci viața metisului nu era a lui. Trebuia însă să-i dea o lecție usturătoare, așa cum făgăduise Virginiei. Se îndreptă spre un raft unde se găseau niște biciuri de vânzare, printre alte articole și luă unul din acelea cu care cowboy-i își conduc turmele de vite.

— Pune înapoi biciul de unde l-ai luat! porunci Malpass, care pâli de furie.

— Încearcă să mă faci să-l pun, metis scârbos! răspunse Cliff, care simțea că ura pentru acest ticălos, îi făcea sângele să-i clocotească în vine. Mi-ai incendiat magazinul, din care îmi scoteam hrana de toate zilele. Acum ai constrâns pe Hartwell să mă dea afară! Vrei să mă vezi, pe mine și pe bieții mei părinți furați de bunurile lor, cum murim de foame. Spun: furați. Înțelegi? O spun și o știu. Și ceea ce îți face mai mult rău este că Virginia Lundeen...

— Taci! strigă Malpass șuierând. Te-am mai biciuit odată. O voi face și acum dacă mai pomenești numele acelei ce-o iubesc.

— Acea pe care o iubești? izbucni în râs Clifton. Sărman idiot! Banii te-au făcut să-ți pierzi capul... Virginia Lundeen te disprețuiește. Cum ar putea să fie ea logodnica ta, metis ticălos?... Da, cum, de vreme ce este soția mea?

Malpass păru că se clatină ca sub o lovitură de măciucă. Rămase câteva clipe încremenit, cu respirația tăiată, apoi reuși să articuleze:

— Soția... ta? bâlbâi el.

— Da.

— Ești nebun, urlă metisul.

Clifton, cedând unei forțe superioare lui, nu-și dădu seama că trăda pe Virginia și scoase brusc din buzunar certificatul de căsătorie și-l băgă în ochii lui Malpass.

— E un fals!... găfâi acesta, cu buzele albe de mânie.

— Cine a scris asta?... Nu recunoști iscălitura?... Virginia Lundeen!

Malpass reuși în fine să descifreze cele ce scria pe hârtie. Se clătină un moment pe picioare sub lovitura provocată de această întâmplare de necrezut, apoi, cu ochii scânteietori de furie, urmări lacom certificatul pe care Cliff îl împături și-l puse în buzunar. În cele din urmă, privirile lui, groaznice la vedere, se fixară asupra rivalului aflat în fața sa.

De abia acum înțelese că fusese jucat printr-o mașinație de necrezut și deodată, trăsăturile lui până atunci imobile, se contractară înspăimântător. Izbucnind într-o serie de înjurături la adresa Virginiei, lovi cu furie în plină față pe Clifton, cu cravașa.

Brațul tânărului, în care se afla biciul luat cu câteva clipe mai înainte, se destinse brusc și biciul, cu o plesnitură ascutită se înfășură în jurul gâtului lui Malpass, care scoase un horcăit de strangulare. Clifton trase atât de violent încât Malpass căzu în genunchi, scăpând cravașa din mână, rostogolindu-se spre tânăr. Acesta însă îi primi cu o lovitură de pumn bine plasată, care făcu pe metis să scoată un alt strigăt de durere. Apoi, Cliff îl apucă vânjos de mijloc și ridicându-l ca pe un pai deasupra capului, îl azvârli până în capătul celălalt al camerei.

Malpass însă, se ridică numaidecât, plin de sânge pe față și pe haine și cu o strâmbătură groaznică de furie, duse mâna la revolver.

Hartwell scoase un strigăt de spaimă; ceilalți martori care se aflau întâmplător în spatele lui Clifton se împrăștiară ca iepurii cu exclamații de groază.

Tânărul, observând gestul metisului, ridică fulgerător mâna și biciui cu mânie obrajii lui Malpass, care urla acum ca un posedat.

— Trage, ticălosule! Ce mai aștepți? îi strigă Clifton. Forrest simțea o plăcere diabolică, lovindu-l cu înverșunare. Toată ura lui, acumulată de atâta timp, se descărca acum în izbituri înfundate. Clifton se învârtea în jurul lui Malpass, biciuindu-l, pândind orice moment favorabil pentru al lovi în plină față. Metisul însă, reuși la un moment dat să scoată revolverul și trase. Clifton se feri, dar glonțul atinse în spatele lui pe un funcționar, care căzu scoțând gemete

disperate.

În loc de a alergera în ajutorul lui, ceilalți se risipiră ca potârniche, căutând înfricoșați ascunzișuri în toate colțurile magazinului. Hartwell se refugiase în dosul unei teighele; nimeni nu putea să iasă însă afară, căci Clifton în salturile lui împrejurul lui Malpass, se așezase aproape în dreptul ușii, de unde îl biciuia neîncetat, în cap, în mâini, în picioare, unde nimerea, cu o furie nemărginită. Afară, atrași de zgomotul luptei, începuseră să se strângă grupuri de gură-cască, care priveau curioși, fără să se amestece însă, așa după cum era obiceiul în Vestul sălbatec.

Forrest reușise să scape de câteva gloanțe, dar altele îl atinseră, zgâriindu-i obrazii, fruntea, precum și pulpa piciorului, de sângele căruia se înroșise pantalonii de piele. Metisul nu înceta să tragă, cu toate loviturile puternice ce le primea, spărgând oglinzi, geamuri și izbind pereții de lemn, din care zburau așchii, şuierând prin aer. Ochii îi ieșiseră din orbite, plini de o lucire ucigașă.

Făcând o mișcare greșită, Clifton alunecă și căzu în genunchi, scăpând biciul din mână. Tânărul rămase înlemnit... Fără nici o armă, Malpass îl va ucide mult mai ușor. Cliff se ridică încet de la pământ și privi biciul aflat la câțiva pași de el, apoi, întoarse ochii spre metis. Acesta, mânjit de sânge pe față, pe care dungi roșii o brăzdau, rânji sălbatec, dându-și seama că tânărul era al lui. Nu voia însă să-l ucidă numaidecât; voia să-l lase să aibă frică de moarte. Dar nici să-l lase să scape de moarte nu voia. Așa că atunci când tânărul printr-o mișcare surprinzător de iute încercă să apuce biciul, Malpass ridică fulgerător mâna în care ținea revolverul...

În loc de a trage însă asupra lui Clifton, metisul scoase un strigăt de moarte, însoțit de un horcăit oribil, căci în clipa când voia să apese pe trăgaci, un fulger brazdă aerul înfigându-se în pieptul lui.

În aceeași clipă, un cal, într-un galop furios dădu la o parte mulțimea aflată în fața magazinului și un indian fioros, vopsit în culori groaznice de război și cu emblema morții întipărită pe piept, descălecă repede și se aruncă

asupra metisului, cu o sălbăcie înspăimântătoare.

Malpass, care între timp se prăbușise în agonie, deschise puțin ochii, pe care sângele se închegase, împiedicându-i aproape vederea și bâlbâi înfricoșat la vederea aprigului răzbunător, care se apropiase de el:

— Cine... ești?... Ce vrei... cu mine?

Montana însă, față de atâta lașitate, îl privi disprețuitor, scuipându-l cu scârbă; apoi spuse gutural:

— Aș fi vrut să mori în chinuri, ca să poți sluji sufletul tatălui meu în *veșnicele câmpii de vânătoare*⁸. Dar nu meriți să aibi atâta cinste. Du-te și slujește câinii de metiși, în focul iadului...

Și însoțind vorba cu gestul, Montana îi scoase cuțitul din piept și din câteva tăieturi măiestre, îi smulse scalpul cu sângele căruia se stropi pe față. Apoi, indianul se ridică de lângă Malpass și înălțându-și privirile spre înaltul cerului, cu o înfățișare gravă strigă tunător:

— Shan-Wei, tatăl meu, primește sufletul sclavului tău și dă-l șacalilor împruțiți să-l mănânce, căci nu merită să stea în apropierea ta strălucitoare ca o stea în noapte...

Montana, mai rămase încă câteva clipe în contemplarea imensității boltei cerești, apoi se îndreptă cu pași rari, calm, spre calul ce sforăia nerăbdător, aproape de el.

⁸ Paradis.

FORREST ȘI LUNDEEN

Clifton, pe care rănile căpătate îl slăbiseră, îndată ce apăru Montana, simți că-și pierde cunoștința. Pericolul fiind înlăturat, excitația care până acum îl ținuse încordat, dispăru, lăsându-i pradă slăbiciunii.

Și în timp ce Sioux-ul își îndeplinea răzbunarea, tânărul, fără să mai aștepte sfârșitul omului pe care îl urăse, ieși din magazin clătinându-se ca sub povara unei greutăți enorme. Un cowboy din mulțimea adunată, recunoscându-l, îl ajută să încalece pe calul său. Cu o efortare enormă, încercând să nu-și piardă simțurile, Clifton dădu pintoni, pornind în galop. Cu o mână tremurătoare își șterse sângele care-i curgea pe obraji.

În curând, lăsă în urmă orașul Watrous și ajuns în câmpie, părăsi drumul pentru a se refugia sub un grup de cedri spre a se odihni și a-și veni în fire.

Simțea aproape că o să leșine, dar efortul făcut în timpul călăriei îl împiedică să-și piardă cunoștința și încetul cu încetul își reveni la o stare normală. Abia acum își dădu el seama că rănile făcute de Malpass erau destul de grave. Cămașa îi era umedă. Crezu mai întâi că era nădușeală, dar văzu sânge. Desigur, de la o rană unde-l atinsese metisul.

Socotind că s-a odihnit destul, plecă mai departe. Cele câteva miile care îl despărteau de San Louis îi părură de-o lungime înfiorătoare, interminabilă.

Sosind în orășel, se opri lângă cortul unui bătrân indian pe care-l cunoștea și care era recunoscut în ținut ca un vraci renumit. Rana lui Clifton forma o gaură adâncă în

umăr, dar nu atinsese decât mușchii. După ce vraciul i-o legă, nici nu se mai gândi la ea. Asta putea fi ascunsă de vederea indiscreților, dar dungile sângeroase de pe obraz, lăsate de cravașa metisului, nu erau ușor de ascuns.

Totuși, ieșind din cortul indianului, spălat, îngrijit, curat, observă că aspectul lui nu avea nimic alarmant. Tot ceea ce dorea el, era ca întorcându-se acasă, tatăl lui și mamă-sa văzându-l să nu se sperie. Norocul făcu ca să intre în casă neobservat... Trecu astfel o jumătate de zi. Când masa fu aproape gata, Clay Forrest intră în camera lui observând ceva ciudat în înfățișarea fiului său, se apropie de el:

— Bună ziua, Cliff! Ce s-a întâmplat? Întrebă el, în timp ce-l cerceta curios, cu privirile pătrunzătoare.

— De ce mă întrebi asta? răspunse tânărul, încercând să-și ascundă emoția din voce.

— Pentru că te văd palid, făcu bătrânul. Cu dungile astea de pe fața ta, ce este?

Clay Forrest își luă un scaun și veni să se așeze lângă fiul său. Era tulburat, pradă unor vagi bănuieli, dar își păstra sângele rece.

— Tată, nu vei spune nimic mamei, nu-i așa?

— Bineînțeles. Fii liniștit.

— Ei bine! Ca să încep, te vestesc că mi-am pierdut serviciul.

Forrest înălță atent capul, ciulind urechile.

— Hartwell m-a dat afară.

— Pentru ce?

— Petru că mă numesc Forrest... Malpass, Augustin Malpass a venit la magazin și a dat o comandă pentru niște lemne de construcție. Când m-a zărit, a tresărit ca un șarpe...

Bătrânul se aplecă mai mult, avid spre a afla sfârșitul. Cliff continuă:

— Atunci, i-a spus lui Hartwell că ori mă dă afară, ori anulează comanda.

— Ce infante!... Și Hartwell a cedat?

— Aproape. Văzându-l însă că șovăie, am vrut să plec, dar am avut unele discuții cu Malpass... Îți jur însă, că eram

hotărât să plec, pentru a scurta orice discuție.

Și Clifton povesti exact ce se petrecuse, spunând că în cursul luptei, a fost rănit de un glonț.

— L-am biciuit, până l-am lăsat aproape epuizat... Dacă n-ar fi intervenit Montana, acum aș fi fost mort.

— Unde ești rănit? Întrebă Forrest.

— În umăr... Tată, ași vrea ca mama să nu știe nimic.

Clay Forrest scăpă o înjurătură.

— Acest Malpass voia deci să te ucidă?

— Așa îmi pare...

— Pentru ce? El nu este un Lundeen și nu mi-a căutat pricină direct, niciodată. Ce-a avut cu tine?

Asta era întrebarea de care se temea Clifton. Tânărul încercă s-o ocolească, înșirând o întreagă poveste, dar bătrânul îl întrerupse, privindu-l drept în față:

— Toate acestea îmi par cam ciudate. Și...

Un tropot de cal, îl întrerupse. Clay Forrest, se ridică după scaun, îndreptând curios ochii spre ușă. Niște pași grei se auziră în fața ușii, apoi aceasta se deschise brusc...

Jed Lundeen apăru în prag, cu o mină întunecoasă, în vreme ce în ochi i se citea o furie ce nu și-o putea ascunde.

Clifton se ridică în pat, sprijinindu-se în coate, dându-și seama de ceea ce se va petrece. Privind pe tatăl său, îl văzu cuprins de o paloare mortală.

— Forrest, avem ceva de pus la punct, rosti Lundeen cu o voce răgușită.

— Sunt gata! răspunse rece bătrânul.

Vederea veșnicului lui dușman, îi deșteptă o seamă de ranchiune vechi.

— Forrest, n-am venit să mă lupt, ci să-ți aduc la cunoștință un lucru care-ți va produce mai mult rău ca un glonț.

— Malpass e mort!...

— Da, fiul tău l-a biciuit până la epuizare, apoi a apărut un indian ca un fulger, care l-ai ucis... Îl voi răzbuna însă, Forrest. Toți oamenii mei au înconjurat munții, cercetând tufiș cu tufiș, spre a-l găsi pe el și pe un vânător de cerbi, anume White Fox, cu care a fost văzut, pentru a-i spânzura

de cea mai înaltă cracă din ținut.

— Nu știu dacă vei reuși, Lundeen, dar aş vrea o informație. Funcționarul lui Hartwell, rănit de Malpass, este mort? Întrebă Clay Forrest.

— A tras și asupra altuia? făcu mirat Lundeen.

— Da, din greșeală, răspunse Clifton. Eu eram cel ce trebuia să fie atins.

— Îmi pare bine pentru ce i s-a întâmplat metisului, făcu bătrânul Forrest.

— Malpass își pierduse capul, pentru că... vru să explice Lundeen.

— Ei bine! Jed, dacă asta-i tot Ceea ce ai să-mi spui... Malpass nu m-a interesat niciodată.

— Am spus că avem ceva de pus la punct, nu? Îl întrerupse grosolan Lundeen. Și nu numai tu, dar și fiul tău va plăti pentru asta.

— Totdeauna te legi de ceea ce face fiul meu, răspunse batjocoritor bătrânul. Ce-a mai făcut și acum? A biciuit un nemernic și atât.

— Nu-i asta... S-a căsătorit cu fata mea! tună Lundeen.

Clay Forrest rămase încremenit; o paloare mortală i se ivi în obraji.

— Ești beat, sau cel puțin tot atât de nebun ca și fostul tău asociat. Niciodată fiul meu nu va da numele unui Forrest vreunei Lundeen.

— Oh! Dar a și făcut-o. Și cea mai mare rușine a mea, este că Virginia are acum numele de Forrest.

— Minți! Asta-i încă una din scârboasele tale uneltiri, strigă Forrest, a cărui față se înroși de furie până la rădăcinile urechilor. Și chiar dacă ar fi așa, rușinea este a mea... dar, totul nu-i decât o minciună sfruntată.

— Întreabă-l! făcu Lundeen, arătând cu un gest spre Clifton.

Forrest se întoarse brusc, cu fața convulsionată.

— Auzi, Cliff? De ce-l lași să spună minciuni?

— Tată, este adevărat, răspunse Clifton.

Moartea, dacă i-ar fi apărut subit în față, n-ar fi provocat o schimbare mai îngrozitoare în obrazul și în corpul acestui

bătrân vânjos. Era ca o ultimă lovitură. Sfărâmarea orgoliului său. Clay Forrest căzu pe un scaun într-o stare de prostație atât de mare, încât Cliff întoarse capul să nu-l mai vadă.

— Iată, deci, Forrest pentru ce am venit aici, spuse Lundeen. Pentru că totul este adevărat și pentru că nu pot să mai schimb nimic. Fata mea a trecut de vârstă în care îi trebuia consimțământul meu. Faptul nu poate rămâne secret. Virginia s-a căsătorit ca să scape de Malpass și acum când metisul e mort, nu mai are de gând să se despartă de fiul tău. Înțelege, Forrest?

Clifton, la auzul acestei vești, rămase mut de uimire, dar și de bucurie. Îi venea să strige de fericire, dar avu stăpânirea de sine să se abțină în fața tatălui său.

— Lundeen, cred că înțeleg, răspunse Forrest, răgușit. Bătrânul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi continuă amărât:

— Cliff, în numele tuturor sfinților, cum ai putut să te căsătorești cu o Lundeen?... Cu o fată care face parte dintr-o familie care ne urăște...

— Tată, ea are un suflet prea bun, pentru a putea urî... Cred însă, că nici nu se îngrijește de mine.

— Crezi, numai? strigă Jed Lundeen, cu fața împurpurată de mânie. Te asigur că așa și este... căci dacă mi-ar fi pomenit măcar că te iubește pe tine, aș fi ucis-o cu propriile mele mâini.

Clifton se lăsă calm pe spate, întinzându-se pe pat. Dacă însă vorbele acestuia nu produseseșă nici un fel de reacție asupra tânărului, în schimb, avură un efect cu totul contrar pentru Clay Forrest, care dintr-un salt fu în picioare.

— Spune, acestui Lundeen, strigă el, că n-ai nimic cu fata lui... Că n-ai avut alt scop decât s-o salvezi de acel ticălos de metis și nimic mai mult. Spune-i repede!

Clifton observă că mamă-sa întredeschisese ușa, ca o înfățișare înspăimântată. Această vedere îi dădu forțe noi. Trebuia cu orice preț să împiedice o încăierare sângeroasă, căci cearta între acești doi oameni orbiți de ură, ar fi putut să se termine în mod tragic. Ar fi fost în stare să-și vândă

sufletul diavolului, numai pentru a feri pe mamă-sa de o durere atât de mare.

— Tata are dreptate, d-le Lundeen. N-am vrut altceva... decât să vin în ajutorul Virginiei.

— Atunci, totul merge bine, în ambele părți, răspunse Lundeen mai puțin agitat. Forrest, eu i-am dat de ales fetei mele. Ori divorțează ori pleacă de acasă.

— Ei bine! făcu Clay Forrest. Eu n-am să dau vreo alegere fiului meu.

— Desigur, spuse Lundeen sarcastic. Vrei să tragi profit din banii pe care-i va lua de la Virginia.

— Lundeen, ai fost și ai să rămâi un dobitoc fără pic de minte, o epavă omenească din Sud. N-ai să înțelegi niciodată spiritul leal al oamenilor din West. Fiul meu nu trebuie să aleagă pentru că va pleca!

Cei doi dușmani de moarte, pe care pasiunea lor îi făceau nemiloși, din cauza groaznicei uri dintre ei, întoarseră privirile lor rătăcite spre Clifton.

Acesta, își înălță calm capul, pentru a auzi verdictul tatălui său.

— Clifton Forrest, nu mai ești fiul meu. Pleacă! urlă bătrânul.

— Tată! strigă tânărul.

Dar acest strigăt veni mai mult din instinct, căci după o clipă, tot trupul i se umplu de o mândrie subită.

— Sunteți amândoi, niște oameni imposibili! le strigă el. Dacă ați fi avut măcar puțină inimă, v-ați fi dat seama de ceea ce faceți acum. Din cauza uri voastre nesăbuite, faceți să sufere doi bieți oameni inocenți, care n-au avut altă nenorocire, decât aceea că sunt sânge din sângele vostru... Lundeen, n-ai avut în viață alt scop decât banul! Pentru bani, voiai să-ți nenorocești fata, măritând-o cu acel scârbos metis!

Apoi, Clifton se întoarce spre tatăl său.

— Plec. Nu voi mai reveni niciodată. Nu ești numai un om răutăcios, dar și un bătrân maniac, încăpățânat în ura lui a tot ceea ce este Lundeen. Dacă ai fost vreodată Forrest, nu mai ești demn să fii. Și nu eu, ci tu ai dezonorat acest

nume.

Tânărul se îndreptă pe urmă mândru spre ușă; dar mânia lui nu fusese satisfăcută. În prag se întoarse încăodată, spre cei doi bătrâni:

— V-am mințit. Iubesc pe Virginia din toată inima și din tot sufletul meu. Și mă voi simți răzbunat pe voi, în clipa când și ea mă va iubi într-o bună zi, la fel cum o iubesc eu. Mă rog din tot sufletul lui Dumnezeu, ca asta să se întâmple înainte de a muri. Voi trăi, pentru a avea această fericire. Iar acum, lașilor, ieșiți și ucideți-vă unul pe altul!

VIRGINIA PLEACĂ!...

Când se întoarse acasă din Watrous, după ce aflate de moartea lui Augustin Malpass și de căsătoria fetei lui cu Clifton Forrest, Jed Lundeen intră în camera fetei ca o furtună. Aceasta, stătea pe un scaun în fața ferestrei și contempla priveliștile din fața ei.

— Virginia! răcni Lundeen cu buzele albe de mânie neputincioasă. Te-ai măritat cu Clifton Forrest!

Tânăra tresări la auzul acestor cuvinte... Așa dar, tatăl ei aflate totul! Păstrându-și însă sângele rece, îi răspunse mândră:

— Da, sunt soția lui Cliff!

Lundeen, dacă până acum mai fusese încă în dubiu, căzu zdrobit pe o sofa, cu fața în palme, văzând că totul era adevărat.

— Soția!... Lundeen-Forrest!... Măritată!... bâigui el.

— Da, de puțină vreme însă. Numai pentru a scăpa de Malpass... El ți-a spus asta?

— Nu, murmură năucit Jed Lundeen. N-a putut-o face, căci era... mort!

— Mort! repetă Virginia cu un fior în spate.

Malpass era mort! Montana se răzbunase deci. Și ea scăpase în sfârșit de acest diavol cu chip de om. Nu avea nici un regret că metisul murise, absolut nici unul. Ba chiar, gândindu-se mai bine, acest Sioux răzbunător, pe care ea îl văzuse când se dusesse cu scrisoarea fratelui acestuia la White Fox, la cabana lui Sombrero, îi adusese prin fapta lui, un mare serviciu.

— Virginia! răcni Lundeen, sărind în picioare ca un turbat. M-ai pierdut!

— Oh! Nu-i adevărat tată. Șarpele de Malpass te-a pierdut.

— Tu ești un șarpe, încălzit la sânul meu, urlă înfuriat Jed. Cred că am să te ucid.

Mâinile aspre a bătrânului fermier, înnebunit de ură, apucară cu brutalitate gâtul fetei sale și în gesturi convulsive, o făcu să cadă în genunchi. Îngrozită de spaimă și incapabilă să lupte, Virginia crezu că o să moară. Dar tatăl ei, o liberă puțin din strânsoare.

— Nu mai te numești Lundeen! grohăi răgușit el.

— Pentru Dumnezeu... tată... nu mă ucide!... îl rugă Virginia, care simțea că se înăbușe. Gândește-te la mama!

...

— Pentru ce te-ai căsătorit cu acest ticălos?

— Pentru a mă apăra de Malpass. Tu, într-un mod sau altul, m-ai fi forțat să mă căsătoresc cu el. Aș fi preferat mai bine să mor... Atunci, am rugat pe Clifton să mă scape... Fii liniștit tată, el nici nu se îngrijește de mine. Crede că nu va trăi mult... M-am gândit, mi s-a părut că... Oh! Tată, a fost fără îndoială o nebunie! Dar eram disperată.

Jed Lundeen o lăsă să se ridice și respirând zgomotos, păru în cele din urmă liberat de instinctele lui ucigașe. Virginia se depărta de el cu pași șovăitori. Odată în afară de pericol, își regăsi repede sângele rece.

— Alege, îi spuse Lundeen. Sau divorțezi, sau părăsești această casă.

— Voi pleca! răspunse ea.

Și în vreme ce rostea aceste cuvinte, punându-se la adăpost de omul denaturat care era tatăl ei, simți că-i revine curajul.

— Nu-mi ești tată. Ești o brută și un laș. Ești instrumentul odios al acestei insuportabile uri. Mai bine plec...

— Taci! răcni Lundeen. Destul!

— Ei bine! Adio, tată!

În timp ce părăsea camera, mai auzi pe Lundeen, care cu o furie îngrozitoare, spunea:

— Du-te! Pleacă! Să nu te mai prind pe aici!... Cât despre ucigașul lui Malpass, voi avea eu grijă să fie spânzurat.

Ajunsa în curte, se îndreaptă spre corral, gândindu-se amărâtă, la ceea ce făcuse această ură sălbatecă din tatăl ei. Acum câțva timp el singur, ar fi fost în stare să-l ucidă pe Malpass, iar acum... vâna pe ucigașul acestuia, care-l salvase poate de la închisoare.

Apropiindu-se de corral, zări pe cei doi cowboy, oamenii ei de credință, sporovăind de zor. Îi întrerupse însă, spunându-le mâhnită ceea ce se întâmplase.

— V-a gonit! exclamă Jack, uluit.

— Ce tată! îi ținu isonul Bill, abătut.

— Da, băieți! Și acum trebuie să plec. Unde? Nu știu. În orice caz, undeva va trebui să mă duc... Haide! Nu fiți triști, puneți șeaua pe Voly. Vă voi plăti ceea ce aveți de primit și-apoi căutați-vă norocul în altă parte.

— D-șoară!... o întrerupse jignit Jack. Credeți că vă vom părăsi la nevoie? Nu, vă vom urma peste tot, chiar până la capătul pământului, bine înțeles dacă nu vă displace tovărășia noastră...

— Ce vorbe simt astea Jack! făcu bucuroasă Virginia. Desigur că vreau să mă însoțiți... Nici nu aveam curajul să vă cer asta. Și tu, Bill?

— Da, d-șoară și eu. Căci nu pot să mă despart de acest blestemat de cowboy, afirmă el râzând, arătând cu un gest spre tovarășul lui.

— Pe cai, atunci, băieți! Trebuie să facem o faptă bună!

— Care d-șoară? întrebă mirat Bill.

— Să vestim pe White Fox și Montana că simt în primejdie.

— Pe Mont... Drace! Asta o fac cu cea mai mare plăcere. Mi-aș da chiar și viața pentru acest curajos Sioux, care s-a răzbunat pe scârbosul de metis, în mijlocul unei populații întregi de mexicani care l-ar fi putut rupe în bucăți... Unde se află el?

— La cabana lui Sombrero! răspunse Virginia dând piteni calului, care porni într-un galop furios.

SALVATORUL

Cliff, străbate pădurea în tăcere, călărind alene printre măcăciinii, ce se înălțau trufași în aer, pentru a-și primi partea binefăcătoare din căldura soarelui. Ținta lui era cabana lui Sombrero, unde spera să găsească pe cei doi oameni, care-i salvaseră și unul și altul viața. Îi era rușine de el. Ce era el? Era mai mult decât o babă neputincioasă? Nu era oare în stare să se apere singur? Răspunsul îi fu: nu. Pentru că așa slăbit cum era, sufletește și trupește, nu putea opune rezistență grelelor încercări ale Westului Sălbatec. Stătuse prea mult în casă, în aer închis, care-i produsese și mai mult rău. Ei bine! De-acum înainte, va cutreiera munții și preeriile, umflându-și plămânii cu aerul curat din atmosfera atât de îmbălsămată, de toate mirosurile încântătoare, ce exalau din miile de vietăți vegetale lăsate de Dumnezeu, ca o binefacere a omenirii și când va fi în depline puteri, atunci nu va mai avea nevoie de nimeni care să-l ajute. Se va ajuta singur! Se va vedea atunci ce poate face Westul, Westul său drag, dintr-o ruină, o epavă omenească.

Se apropia de poalele muntelui Old Baldy, când auzi din depărtare o hărmălaie de glasuri, ce strigau, urlau, chiuiau, într-un zgomot infernal.

Clifton Forrest se opri brusc, nepricepând ce putea fi asta și ascultă atent. Dându-și seama însă că zgomotul nu se apropia și nici nu se îndepărta, dădu pintonii calului care porni în galop. Ce însemna asta? Cine făcea tămbălăul acesta și de ce?

Ochii tânărului străluciră deodată de un foc întunecos, în timp ce mintea îi lucra febril. Lundeen îi pomenise de căutarea celor doi oameni, pentru a-i spânzura.

Asta trebuia să fie! Mexicanii au reușit, desigur, să pună mâna pe cei doi vânători și acum îi spânzură.

Cu un chiuit sălbatec, Clifton dădu pîteni calului, care înțepat în pânțele cu atâta furie, țâșni într-o goană fantastică... Copaci, tufișuri, poieni... totul dispăreau rînd pe rînd în urma tânărului ce parcă turbase, gândindu-se numai că s-ar putea ca White Fox și Montana să fie spânzurați. Și pentru ce?... Pentru că își făcuseră dreptate ucigînd un criminal, un răufăcător, născut cu instincte bestiale.

Ajuns la marginea unei pante, zări în valea ce se deschidea în fața lui un spectacol, care-i făcu sîngele să clocotească în vine de mînie.

Vreo doisprezece mexicani, se îndreptau gălăgioși spre un pin uriaș, de crăcile căruia, un metis legase două lasso-uri, ale căror capete libere, fuseseră înnodate ca un ștreang. Lângă trunchiul pinului, se aflau legați fedeleș, White Fox și Montana, care priveau la toată panorama mexicanilor, cu o liniște înspăimîntătoare.

Clifton simți că turbează de mînie. Iată cum știa Jed Lundeen să răsplătească pe binefăcătorii săi, care-i scăpaseră pe el și fata lui, din ghearele nemernicului metis, Augustin Malpass.

Văzu cum mexicanii se apropiară de cei doi vânători și cum îi ridicară de la pămînt urlînd cu o bucurie delirantă și pregătindu-se să-i spînzure.

Cu o furie oarbă, cu capul în flăcări, cu fața convulsionată groaznic, Clifton Forrest își dădu drumul în vale cu o viteză fantastică, încât picioarele calului păreau că nu mai ating pămîntul. Fu zărit de mexicani numai atunci când apăru în mijlocul lor ca un trăsnet, întruchipînd un semi-zeu preistoric, împrôșcînd moartea prin fulgere scurte, din cele două revolvere ale lui.

Câțiva metiși se prăbușiră în țărână, urlînd groaznic de durere și înjurînd grosolan. Ceilalți, luați pe neașteptate de

acest atac surprinzător, șovăiră un moment între atac și apărare. Dându-și însă seama că nu era decât un singur dușman, scoțând strigăte de furie, se aruncară cu sălbăticie asupra lui.

Această clipă de ezitare însă, ajunse tânărului, care se îndreptă călare spre pin, la rădăcina căruia se aflau prizonierii, și din goana calului, smulse de la pământ pe Montana și-i tăie la iuțeală legăturile, punându-i apoi în mână cuțitul. Întoarse apoi calul și se aruncă fulgerător în mijlocul mexicanilor, în vreme ce Sioux-ul sări sprinten pe pământ alergând spre White Fox, pe care îl liberă la moment, profitând de groaza pe care o băgase în mexicani tânărul.

Terminând gloanțele din revolvere, Clifton apucă carabina de țeavă și izbi cu patul ei în căpăștile metişilor, care din nou se împrăştie, fugind îngroziți în toate direcțiunile, de acest om, care părea o întruchipare fantastică a curajului, în adevăratul înțeles al cuvântului. N-ar fi putut rezista însă, prea mult timp atacului mexicanilor, căci numărul lor ar fi hotărât soarta acestei lupte atât de inegale. Interveniră însă și cei doi prizonieri eliberați, care ridicând carabinele căzute din mâinile metişilor uciși sau răniți, se așezară în genunchi și începură să tragă glonț după glonț, în grămadă.

Mexicanii își dădură însfârșit seama că ar fi fost de prisos să mai încerce o nouă capturare a prizonierilor și, atâți câți mai rămăseseră, încălecară în grabă pe cai și dispărură după o colină.

Odată pericolul îndepărtat, Clifton se apropie de cei doi vânători și descălecă, în vreme ce aceștia se ridicau în picioare.

— Iată-mă plătit de datorie! făcu el fără mândrie, întinzând prietenos mâinile, care-i fură strânse cu bărbăție de indian și alb, în ochii cărora tânărul citi clar, că le devenise prieten până la moarte.

— Ți-am spus doar, acum câtva timp, să nu-mi mulțumești, că cine știe ce se poate întâmpla... Și, iată că s-a întâmplat. Mi-ai salvat viața mie și prietenului meu, care

mi-e mai mult ca un frate. În loc de mulțumiri, noi te rugăm să ne fii prieten până la sfârșitul vieții. Primești?

Clifton Forrest simți că inima îi crește de bucuria de a fi numit prieten de acești doi oameni, pentru care, el și-ar fi dat sufletul, acum. Întorcându-se spre indian, văzu că acesta îl privea cu ochii strălucitori, în mod admirativ.

— Fratele meu alb, îi spuse Montana, s-a luptat ca un leu. De două ori am avut ocazia să-l văd și de două ori împrăștiat lovituri mortale. Să fie prietenul și fratele meu. *Howgh!*⁹

— Nu numai că primesc, mărturisi bucuros Cliff, dar mă simt nespus de încântat pentru cinstea ce mi-o faceți. Nu știu dacă am să pot să fiu la înălțimea voastră...

— Ia ascultă, îl întrerupse brusc White Fox, isprăvește cu neroziile. Crezi că avem timp acum de astea? Ce dracu'! Ai început să...

Vânătorul de cerbi se întrerupse brusc căci aruncând din întâmplare o privire spre Sioux, îl văzu ascultând cu atenție.

— Ce este Montana? Întrebă el.

— Zgomot de copite... răspunse indianul, care dintr-o mișcare sări în șeaua unui cal părăsit de mexicani și adăogă:

— Frații mei albi să mă urmeze.

Clifton și White Fox, încălecară la iuțeală pe alți doi cai și urmară pe Sioux. Acesta, călări până în creasta colinei după care dispăruseră mexicanii, unde se opri, cercetând atent cu ochii, împrejurimile Deodată păru că înțelege totul, căci trăsăturile feței i se destinseră și descălecă.

Cei doi albi se priviră uluiți unul pe altul, nepricepând ce făcuse pe indian să nu se mai teamă de vreun pericol.

Montana observând că este privit cu uimire, arătă cu un gest energic printre tufișuri, în depărtare, pe creasta muntelui, scoțând un sunet gutural. Clifton și White Fox privind cu atenție în direcția arătată, zăriră trei călăreți ce se apropiau de locul unde se aflau ei: O femeie și doi bărbați. Când se apropiară mai bine, Cliff îi recunoscă. Erau Virginia Lundeen și cei doi cowboy ai ei, Jack și Bill. Inima îi

⁹ Am zis.

bătea să se spargă în piept, gândindu-se că se va întâlni cu ea... Și ea refuzase să divorțeze... Probabil că părăsise casa ca și el...

Însfârșit, cei trei călăreții se apropiară de ei. Virginia scoase un strigăt de bucurie văzându-i pe toți teferi. Observând însă cadavrele metişilor tresări de spaimă... Așa dar sosise prea târziu ca să împiedice vărsarea de sânge. Dar, cel puțin indianul și vânătorul de cerbi trăiau. Observându-l pe Clifton, care își făcuse de lucru ascuns, după un cal, scoase un strigăt de surpriză.

— Cliff!... Tu... aici! bâigui ea.

— Da, Virginia! răspunse tânărul apropiindu-se de ea. Am fost gonit de-acasă.

— Oh! Cliff și eu la fel...

Cowboyi și cei doi vânători se retraseră discret mai la o parte, ca să nu pară că ascultă la ceea ce își spun și ridicară câteva arme din iarbă, din care-și aleseră câteva.

— Cliff... Ești mulțumit că mă vezi?

— Dumnezeu! Virginia, te joci cu focul?

— Oh! Aș face-o dacă...

— Când vei divorța de mine, Virginia? o întrerupse trist tânărul.

— Cliff! Niciodată... Niciodată...

— Virginia Lundeen!

— Nu. Nu mai este acesta numele meu.

— Vei fi mereu soția mea?

— Da, Cliff.

— Cerule! Îmi pierd mințile... Virginia, nu te-ai căsătorit cu mine ca să scapi de Augustin Malpass?

— Da. Dar a mai fost un motiv.

— Care? Întrebă el, cu sufletul la gură.

— Voiam mai ales... să fiu a ta!

— Tu... tu... nu pot pronunța acest cuvânt, spuse el cu o voce emoționată.

— Da, Cliff. Soția ta pe toată viața.

Tânărul, scoase un strigăt de bucurie.

— Soția mea! spuse el. Iată deci, pentru ce am luptat cu boala, pentru ce am trăit... ca să înving.

Și într-o îmbrățișare puternică, strânse la piept trupul firav al soției lui, acoperindu-i fața cu sărutări pătimașe.

Virginia însă îl împinse la o parte, muștrându-l din ochi și roșind ușor. Cliff, rușinat, aplecă capul.

— Nu vă jenați de noi, spuse râzând White Fox, noi nu vedem nimic... În schimb, ne cam grăbim.

— Unde vă duceți? făcu curioasă Virginia îndepărtându-se de Cliff.

— Avem o mică socoteală, la mina de argint, spuse cu o voce gravă vânătorul de cerbi. Voi, faceți ce vreți. Eu, cu Montana plecăm.

Și vânătorul se apropie de un cal și se urcă în șea, imitat aproape în același timp de Sioux.

— Stai puțin! îi opri Clifton. Cum nici noi nu avem unde ne duce, continuă el aruncând o privire întrebătoare Virginiei, care răspunse afirmativ, vă vom însoți, dacă ne îngăduiți.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse vânătorul. Am făcut doar un legământ de prietenie.

— Sus, pe cal, scumpa mea, spuse tânărul, să mergem spre orizonturi noi.

— Da, iubitul meu, te voi urma până la capătul pământului. Și...

— Domnișoară! Cu noi cum rămâne? o întrerupseră cei doi cowboy.

Virginia făcu o mină amuzantă.

— Ah! Băieți, făcu ea râzând, în fericirea mea am uitat complet de voi. Am să vă plătesc...

— Nu, domnișoară. Nu primim plata aici, făcu Bill dându-și aere serioase.

— Dar unde? întrebă uimită fata.

— La capătul pământului, răspunseră râzând amândoi cowboyi.

— Spre capătul pământului deci! făcu Virginia.

Și toți șase, porniră într-o goană nebună spre mina de argint a lui Jed Lundeen.

— De unde veneai, Virginia? întrebă după câteva clipe de

tăcere, Clifton.

— De la cabana lui Sombrero, răspunse ea.

— De ce te-ai mai dus acolo? o întrebă mirat White Fox.

— Aflasem de la tata că sunteți hăituiți de mexicani, care cercetează munții și toate văgăunile pentru a vă spânzura. Fiind gonită de acasă, am luat cowboyi cu mine și am suit pe munte pentru a vă vesti de primejdie. Ajunsă acolo, cum era și normal, nu găsii pe nimeni și atunci m-am gândit că trebuie să vă fi dus la mină după Juanito Malpass. Am plecat deci la vale. În drum, auzii împușcături repetate... Și atunci, am venit în goană cu Jack și Bill aici...

Restul drumului până la mină, îl străbătură în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Când în cele din urmă ajunseră acolo, cea mai mare lovitură pentru White Fox, fu aceea că află de dispariția lui Sombrero. De când Augustin Malpass fusese ucis, îi spusese un bătrân minier, omul cu cicatrice în formă de cruce pe obrazul stâng, așa cum întrebase vânătorul, nu mai fusese văzut. Parcă îl înghițise pământul.

Fața lui White Fox se întunecă, când află această veste zdrobitoare pentru el. Cu capul aplecat pe piept, cu trupul gârbovit ca de o povară, încălecă pe cal și dădu plecarea. După câțva timp însă, vânătorul păru înviorat și deveni acelaș, ca și mai înainte.

— Sombrero, spuse el cu glas tare, nu se poate duce în Est, căci civilizația nu-i pentru el. În Nord, cu atât mai puțin, fiind regiuni sterpe. În Sud, este prea cunoscut. Deci, numai un singur loc din lume poate satisface cerințele acestui criminal însetat după bani: Vestul și anume fie Arizona, fie California. Acolo, mă voi duce să-l caut. Cine vrea să mă însoțească, nu are decât, făcu el dând pinteni calului, urmat îndeaproape ca o umbră de Montana.

Clifton Forrest, rămase un moment pe gânduri, apoi se întoarse brusc spre soția lui:

— Virginia, îi spuse el, trebuie să ne alcătuim și noi un cămin, într-un loc oarecare. Și acel loc, nu poate fi decât Arizona, unde vom trăi fericiți, departe de ură și ambiții, de avere; ne vom alcătui o viață cu totul nouă. Mergi, Virginia,

în Arizona?

Tânăra fată privi liniștit spre Clifton Forrest, apoi deodată, zâmbind, strigă:

— Spre Arizona! Spre o viață nouă!

Și în lumina lunii, ce se înălțase roșiatică, odată cu lăsarea nopții, șase umbre se desenau în jocuri fantastice, spre drumul Arizonei.

SFÂRȘIT

CUPRINS

1 PE VAPOR.....	3
2 WESTUL SĂLBATEC.....	7
3 ÎN DILIGENȚĂ.....	12
4 LOVITURA.....	17
5 WHITE FOX ȘI MONTANA.....	22
6 SOSIT ACASĂ.....	26
7 COTTONWOOD.....	33
8 EXPLICĂRI.....	42
9 LAȘUL.....	48
10 INCENDIUL.....	55
11 CABANA LUI SOMBRERO.....	60
12 CONFIDENȚE.....	67
13 DEZAMĂGIRI.....	71
14 VIRGINIA REUȘEȘTE.....	83
15 SPRE DEZNODĂMÂNT.....	90
16 MONTANA RĂZBUNĂ.....	95

17 FORREST ȘI LUNDEEN.....	102
18 VIRGINIA PLEACĂ!.....	109
19 SALVATORUL.....	112
CUPRINS.....	120

